

Giới thiệu Hôn Nhân Đại Sự

Truyện Hôn Nhân Đại Sự của tác giả Từ Trùng là hết liệt cuối cùng trong hệ liệt Chỉ Yêu Em Thôi . Như các bạn đã theo dõi truyện Ở Chung Thì Có Làm Sao Đầu chúng ta đều đã hiểu hơn về ý nghĩa trong đó.

Đến với tác phẩm cuối cùng này đó là những điều tốt đẹp nhất sau khi trải qua các khó khăn, và đúc kết được biết bao kinh nghiệm sống mới đến được hôn nhân.

Để đến được hôn nhân thành công điều đó không hề dễ dàng vì vậy chúng ta nên đọc những truyện nói về vấn đề sống chung để có những trải nghiệm tốt nhất nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

『Mở Đầu』

Điện âm ầm, bóng người chập chờn, dưới ánh đèn mờ ảo, lóa mắt trong hộp đêm, mỗi người đều “high” đến không thể được nữa, trừ ba người đàn ông ngồi ở góc kia ...

Bọn họ giống như đang thảo luận đại sự, hoàn toàn không để ý tới nhiều mỹ nữ đẹp đến thế, nói nhỏ, xem ra là bị điên rồi.

"Bà nội hiển nhiên đã không có kiên nhẫn, Phong, em định làm gì?" Trương tôn Nghiêm gia, bề ngoài lịch sự lạnh lùng Nghiêm Hâm lấy ngón tay đẩy gọng kính trên sống mũi lên, trầm giọng hỏi.

"Nếu bà ngoại muốn chơi, chúng ta đùa với bà một chút có làm sao?"

Lắc lắc ly rượu trên tay, khoe miệng Mục Phong khẽ nhếch, xem ra có chút lưu manh: "Huống chi em là ngoại tôn, dù nói thế nào thì áp lực trên vai cũng không sánh bằng thân là trưởng tôn như anh, đúng không?"

Trong mắt Nghiêm Hâm thoáng qua một tia run sợ, anh quay đầu, dò xét người con trai đầu húi cua ngồi ở một bên, thông thả ung dung nói: "Quân, em thì sao?"

"Em còn lời nào hay để nói sao?"

Lạnh lùng đẹp trai một chút, Nhíp Quân nhún nhún vai, bấp tay rắn chắc như ẩn như hiện sau lớp vải: "Một trưởng tôn, một ngoại tôn cũng không đem uy hiếp bà ngoại đề trong mắt, lời nói em đây cũng không bằng ngoại tôn, còn có cái gì hay sao?"

Thì ra là ba người này cũng không phải là thế hệ bình thường, bọn họ kế tục cùng huyết mạch, là tài chính Nghiệp Long Đầu "Nghiêm Thị Kim Không" Đệ Tam Đại, trên tay mỗi người đều nắm giữ một số cổ phần Nghiêm thị gần như nhau, trong mắt người đời là những người đàn ông độc thân hoàng kim.

Mà bây giờ tụ tập tại đây là đang thảo luận đại sự xảy ra mấy ngày trước ...

Người chủ trì Nghiêm gia: Nghiêm Trịnh Tổ Linh gọi bọn họ tới giáo huấn, nói không chịu được cái giọng điệu gì mà "Độc thân vạn tuế" của ba đứa cháu yêu nữa, quyết định sử dụng đòn sát thủ, buộc các cháu trong ba tháng phải tìm được “chân mệnh thiên nữ”, nếu không thì thu hồi lại tất cả cổ phần Nghiêm thị.

Ba người sau khi nghe thì sắc mặt tái xanh, mấy ngày nay không ngừng bàn bạc đối sách.

"Em có thể không quan tâm, nhưng ba mẹ em đâu? Em phải ăn nói với bọn họ như thế nào?" Nghiêm Hâm chau mày, vân đạm phong khinh ném ra một câu hỏi, nhất thời làm Nhíp Quân á khẩu không trả lời được.

Ba của Nhíp Quân là Nhíp Thế Hồng, năm đó sở dĩ cưới cô vợ kiêu căng thành thói Nghiêm gia nhị nữ Nghiêm Ngọc San, chính là vì tài lực cùng thế lực Nghiêm gia, hôn nhân hai người là hữu danh vô thực, đây là bí mật mọi người đều biết nhưng không nói ra, anh cũng không tin đời vợ chồng coi tiền như mạng đó sẽ nói lời nhẹ nhàng buông tha Nhíp Quân.

". . . . ." Nhíp Quân nghẹn lời, sắc mặt xanh mét quay đi.

"Được rồi, được rồi, nói chuyện này làm gì?"

Bên môi Mục Phong, nụ cười chưa giảm, thoải mái mà dãn xếp: "Dù sao bà ngoại cũng nói ..., ở chung, cưới thử hoặc kết hôn toàn bộ do chúng ta quyết

định, người già như bà không quản nhiều như vậy, chỉ cần trong vòng ba tháng chúng ta “đóng gói” đem một cô gái về cho bà không phải là được rồi sao?”

"Tốt nhất nên đơn giản như thế." Nghiêm Hâm hiểu rõ Nghiêm Trịnh Tổ Linh nhất, anh cũng không cho rằng bà nội lão hồ ly kia sẽ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy, ai biết bà sẽ dùng cái mảnh khốc gì, khảo nghiệm cô gái bọn họ mang về có phải Chân Mệnh Thiên Nữ không?

"Mặc kệ các anh quyết định thế nào, phải nói trước, muốn em kết hôn tuyệt đối không có khả năng."

Nhiếp Quân hai tay đập bàn, hơi dùng sức nhanh nhẹn đứng dậy, sắc mặt khó coi rời đi.

Theo dõi bóng lưng anh từ từ đi xa, Mục Phong không khỏi cười ra tiếng: "Tiểu tử này lúc nào cũng nóng nảy, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi."

"Không phải mỗi người cũng có thể nhìn đời mà cười như em!" Nghiêm Hâm lắc đầu một cái, Mục Phong chính là như vậy, mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng có thể cười một tiếng mà qua.

Anh thân là trưởng tôn Nghiêm gia, trên vai đeo quá nhiều gánh nặng, thường bị ép tới không cách nào thở nổi, tự nhiên dường thành thận trọng, tính tình không lộ ra hi vọng, điểm này hoàn toàn khác với Mục Phong.

"Không phải không làm được, mà là có chịu làm hay không."

Mục Phong phong độ, thoải mái mà đứng lên, xách áo khoác âu phục trên ghế dựa lên, tự nhiên rời đi.

Nghiêm Hâm đã uống vài ngụm rượu tây, ở trên chỗ ngồi một lúc lâu, sau khi thoáng hiện lên những suy nghĩ tạp nham trong đầu thì mới cầm tờ giấy trên bàn lên đi về phía quầy tính tiền.

Chịu làm thì đạt được sao?

Nếu chuyện này thật có thể dễ dàng như Phong nói, bà nội cũng không cần xuất tuyệt chiêu, bọn họ cũng không cần phiền não.

Ai ~~~

***

Nghiêm Hâm trả hóa đơn xong ra khỏi hộp đêm, tâm tình phiền não cũng giảm bớt, tính lái xe đi về nhà.

"Anh buông tôi ra!"

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nữ, làm anh ngẩn người dừng bước lại.

Cái giọng nói kia. . . . . Sao lại giống “cô ấy” như vậy? Chẳng lẽ thật sự là "Cô ấy"?

Anh cười mĩa một tiếng, quãng cái liên tưởng chẳng ra làm sao cả trong đầu đi, cô gái kia đã biến mất gần mười năm, làm sao có thể xuất hiện tại đây chứ?

Nghiêm Hâm dùng khước mắt thoáng nhìn, nhìn thấy một nam một nữ ở ven đường lồi kéo, xem ra giống người yêu gây gỗ, anh bĩu môi, tốt nhất đừng xen vào việc người khác!

"Nghiêm Hâm! Cứu em!"

Lúc anh sắp cất bước muốn rời đi, cô gái kia lại lên tiếng, lần này lại trực tiếp gọi tên của anh.

Toàn thân anh cứng đờ, xoay người, nhìn về phía kia cô gái bị tên đàn ông xa lạ kéo, nhờ vào ánh đèn đường mờ ảo thấy rõ mặt mũi cô.

Khuôn mặt trái xoan quen thuộc, ngũ quan giống y trong trí nhớ, mạnh mẽ làm tim anh nhói lên, làm anh không dám tin lui về sau một bước.

Ôi trời ơi! Là đầu anh đập mạch, hay là chất cồn mới vừa rượu khiến anh thần trí mơ hồ, nếu không làm sao sẽ sinh ra loại ảo giác này chứ?

"Nghiêm Hâm, cầu xin anh. . . . ."

Đôi mắt to sáng của cô gái giờ phút này đang ngập đầy nước, đôi môi đỏ mọng, xinh xắn mê người tái nhợt nhạt, thậm chí còn run rẩy, dễ nhận thấy cô đã chịu nỗi sợ hãi ghê gớm.

Đáng chết! Thật sự là cô sao?!

Bây giờ là sao vậy? Cô gái mười năm trước biến mất đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, còn đi cầu xin anh cứu cô?

Anh sẽ không phải điên chứ? Hay thật ra bây giờ vẫn đang nằm mơ?

Còn đến không kịp làm rõ suy nghĩ, Nghiêm Hâm đã đi đến hướng cô gái, lạnh lùng nói: "Anh gì ơi, hình như vị tiểu thư này rất không muốn đi theo anh."

Nhìn chăm chăm bàn tay mập của thằng đàn ông giữ tay cô, anh kích động muốn chặt đứt bàn tay đó.

"Cút ngay!"

Tên đàn ông kia bộ mặt dữ tợn, bụng bia lớn đưa tay sờ quần áo chật cứng nhìn làm người ta muốn nôn mửa: "Dám giỡn với tao à? Mày gặp xui xẻo rồi!"

"Anh có tin tôi lập tức gọi báo cảnh sát không?"

Nghiêm Hâm nhú mày, không đem cảnh cáo của người kia nghe vào tai.

"Cái đồ hèn nhát mày cút xa ra cho tao! Nếu không quả đấm tao không có mắt đâu!" Gã đàn ông hung ác trừng anh, phách lối buông lời thô lỗ.

Đồ hèn nhát? Rất tốt. . . . .

Nghiêm Hâm khẽ cười một tiếng, giọng gã đàn ông khiêu khích anh nghiêm trọng, khoe miệng anh nở nụ cười mỉa, ngón tay dài nắm thành quyền, mạnh mẽ hướng sống mũi mà đánh . . .

Mưa dầm kéo dài mấy ngày, vừa nghe giáo viên cho tan lớp, Nghiêm Hâm đã cầm sách giáo khoa trên tay, nhanh chóng ra khỏi phòng học.

"Nghiêm Hâm, đi thôi! Chơi bóng rổ đi."

Đồng đảng Tạ Chí Tường dùng ngón tay xoay xoay trái bóng trên tay, bày ra khuôn mặt đẹp trai đi tới phía anh, hưng phấn gọi.

"Không, tớ phải về ngay, Vận Như đang đợi tớ." Nghiêm Hâm không chút suy nghĩ đã từ chối.

Trước khi tham gia hoạt động Đoàn trong trường thì anh đã biết Trương Vận Như, nụ cười diễm tình cùng dáng vẻ thẹn thùng, đáng yêu của cô vô cùng hấp dẫn anh, sau khi kết thúc hoạt động, anh liền bắt đầu hằng hái theo đuổi cô.

Trải qua nhiều lần cố gắng, cuối cùng anh cũng được giao nhân ưu ái, hai người ngọt ngào nói chuyện yêu đương, hẹn hò đến nay cũng gần hai năm rồi.

"Có làm không? Trọng sắc khinh bạn đó!" Tạ Trí Cường tròn to mắt, bắt mắn la ầm lên.

"À ha, tớ chính là như vậy, không được sao?" Anh lơ đãng nở nụ cười, cả người tuấn tú giống như thần Thái Dương Apollo.

". . . . . Thôi, thật không chịu nổi cậu." Tạ Trí Cường dứt khoát ôm bóng trước ngực, cùng anh đi ra cửa trường học: "Này, nói thật, nhà cậu có tiền như vậy, chẳng lẽ ba mẹ cậu không cần cái gì hôn nhân thương mại sao?"

Nghiêm Hâm dừng bước lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm anh: "Cậu nghĩ nhiều quá rồi."

"Vậy sao? Phim truyền hình đều diễn như vậy, huống chi cuộc sống thực tế lại tàn khốc, chẳng lẽ cậu không muốn kết hôn với cô gái môn đăng hộ đối với mình, có thể giúp đỡ cậu về mặt sự nghiệp sao?" Tạ Trí Cường chỉ đơn giản phát biểu ý kiến.

"Mình giống thằng phải dựa vào đàn bà sao?" Nghiêm Hâm tức giận trừng anh.

"Không giống, nhưng không có ai chê ít tiền đúng không?" Tạ Trí Cường nhún nhún vai, nhếch môi cười xuề xòa.

"Tớ cảm thấy . . . . . Hai người yêu nhau hay không mới quan trọng." Anh tự tin đi, đối với ánh mắt ái mộ của các bạn học nữ dọc đường xem như không thấy.

"Đúng đúng đúng, giống như cậu với Vận Như đúng không?" Tạ Trí Cường tròn mắt lên, tên nhóc Nghiêm Hâm này bình thường đều lạnh lùng, nhưng chỉ cần nói đến tình cảm là sẽ nói đến Trương Vận Như, hai mắt sẽ biến thành hình trái tim, buồn nôn chết đi được: "Thôi đi trước đây, đội bạn còn chờ tớ chơi bóng, bye".

Vẫy tay chào tạm biệt bạn tốt xong, anh bước nhanh chân về căn phòng mình thuê ở Đài Bắc, vừa mở cửa ra lại không thấy cô.

"Vận Như? Em ở đâu rồi? Vận Như?"

Anh tìm khắp tất cả các góc trong nhà, nhưng không thấy bóng dáng của cô.

Anh ngã ngối trên mép giường, nhìn gian phòng trống rỗng, không rõ lý do nhăn lại mày, cứ như vậy đợi một ngày, hai ngày, ba ngày. . . . . Vẫn không thấy tung tích cô.

Điện thoại di động không gọi được, không có đi học, dọn nhà, bạn bè cô không biết cô đi đâu, ngay cả xin cảnh sát điều tra cũng không tìm được cô, Trương Vận Như tựa như đã bốc hơi khỏi thế giới.

Cho đến mười năm sau. . . . .

***

Nghiêm Hàm tường trình xong đi ra khỏi cảnh sát, ở ngoài cửa đuổi thẳng lưng . . .

Đáng chết! Sớm biết phải làm nhiều chuyện như vậy thì đã không đụng vào, làm tường trình siêu lâu, mệt chết được!

Nhưng rất dễ nhận thấy vấn đề cô và cái tên hung bạo kia còn chưa giải quyết, chờ anh hiểu rõ đầu đuôi sự việc rồi lại nghĩ có nên đi giải hòa với đối phương hay không.

"Cám ơn anh."

Vận Như đi theo phía sau anh ra khỏi cảnh sát, mở miệng câu đầu tiên là cảm ơn.

Nghiêm Hàm chau mày, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, rồi lại nhìn đốt ngón tay súng đồ không khỏi cười nhạo một tiếng.

"Làm lâu như thế, còn làm tay mình bị thương chỉ đổi lấy một tiếng cảm ơn của em sao?"

Cái gọi là không thể buông tha, gặp lại cô, phát hiện cô chẳng những rất tốt, còn giả bộ không quen anh khiến lòng anh nổi giận, căn bản không bày ra sắc mặt tốt cho cô nhìn.

"Anh. . . . ." Trương Vận Như không ngờ tới anh sẽ nói như vậy, trái tim như nhói lên, không chịu nổi mà giận dữ thốt một câu: "Vậy anh muốn bồi thường cái gì? Chỉ cần anh nói, em đều đồng ý anh."

Nghiêm Hàm sững sờ, không xác định mình nghe được cái gì: "Chuyện gì cũng đồng ý?"

"Ừm!" Cô không chút suy nghĩ liền dùng sức gật đầu.

"Em đã có quyết tâm này, vậy tôi cũng không khách khí." Nghiêm Hàm nheo mắt nhìn cô, lấy ra chìa khóa xe, nhẹ nhàng ném một câu: "Theo tôi."

Bây giờ cũng đã trễ, anh cũng có chút mệt mỏi, dù sao cô phải báo đáp anh, chờ anh về ngủ một giấc trước, ngày mai tỉnh lại rồi nói.

Tìm Vận Như căng thẳng, cắn môi, đuổi theo bước chân của anh.

Trải qua mấy năm này, anh đã thay đổi. . . . .

Trở thành người gây sự cũng khó gần, cô không biết cái gì đã khiến anh thay đổi, chỉ biết không chỉ là anh mà cô cũng thay đổi, Vận Như thờ dài, chỉ có thể cảm thán tạo hóa trên người, để cho hai người vào thời khắc này gặp lại nhau.

Phần 2

"Lên xe."

Anh mở khóa xe rồi ngồi vào, cũng ra lệnh cô lên xe.

Trương Vận Như do dự một lúc, run tay mở cửa xe ra, khom người ngồi vào trong xe.

"Bây giờ phải đi đâu?" Sau khi lên xe cô hỏi khẽ.

"Em nói thử đi?"

Về nhà ngủ! Giờ này không ngủ thì có thể làm gì? Đi ăn trộm sao?

"Em cũng không phải là con giun trong bụng anh, làm sao em biết chứ?"

Trương Vận Như đương nhiên bị lời nói lạnh nhạt của anh làm bức bối, học cách nói không mang theo nhiệt độ của anh.

"Ý của em là tôi thích đến đâu thì đến đó sao?"

Anh nhú mày, trong đôi mắt đẹp tràn đầy lửa giận.

Nếu với cô chẳng có gì đáng kể thì cần gì phải năn nỉ anh cứu cô chứ? Quả thật là nhảm nhí mà!

"Ừ, em nói rồi, anh muốn bồi thường cái gì cũng được, cho nên anh thích đi đâu thì đi đó!" Mặc dù biết ơn anh ra tay cứu giúp, nhưng giọng nói đầy bức dọc ghen ở ngực, cô thất vọng "phản pháo" lại.

Ai kêu ông trời cổ tình an bài anh cứu cô chứ? Nếu hứa được thì phải làm được, mặc dù trong lòng cô có ý kiến, cũng bởi vì mâu thuẫn với lời hứa mà

tan thành mây khói.

"Theo lời em nói, vậy thì đến nhà tôi ngồi một chút đi!" Anh đạp chân ga, lấy tốc độ cực nhanh đi về chỗ ở.

Anh rất tức giận, tức giận cô lại không vì hành vi nhiều năm trước mà giải thích! Ghê tởm hơn chính là cho đến bây giờ cô còn có khả năng thao túng cảm xúc của anh?!

Rất tốt, nếu cô muốn báo đáp ơn cứu mạng của anh, vậy anh thì cho cô một cơ hội tuyệt hảo.

Gần đây bà nội âm ỉ muốn anh tìm đối tượng không đúng sao? Anh đang lo không tìm được người, nếu cô đã nói như vậy thì cũng đừng trách anh vô tình!

Kết quả việc quá tức giận chính là chân phải không tự chủ dùng sức đạp mạnh chân ga, xe như mũi tên chạy băng băng về phía trước với tốc độ cao, thế nhưng dường như một chút cảm giác anh cũng không có.

Trương Vận Như sững sờ, theo phản xạ nắm chặt tay vịn bên cạnh.

Mặc dù kỹ thuật lái xe của anh rất tốt, nhưng tốc độ xe quá nhanh, hại cô sợ muốn chết, lo lắng anh lái xe như vậy sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cũng may đi đường thuận lợi, chừng mười phút Nghiêm Hàm đã từ đồn cảnh sát về nhà.

"Xuống xe."

Sau khi dừng xe lại, anh ra lệnh rồi xuống xe.

Vận Như lao đảo xuống xe, có ảo giác sống sót sau tai nạn, chân nhũn ra đến gần như không đứng nổi, cô ngẩng đầu nhìn biệt thự anh ở.

Hoàn toàn khác nơi trước kia anh ở, tất nhiên sang trọng hơn rất nhiều.

"Đi vào đóng cửa."

Cả người anh lạnh lùng, chính là không cho cô nhìn sắc mặt hòa nhã.

Trương Vận Như như cô dâu nhỏ đóng cửa lại, đứng bên cạnh cửa yên lặng không nói.

"Đứng ở đó làm gì? Đi vào!" Vừa quay đầu phát hiện cô còn đứng ở cửa, trong lòng anh khó chịu, bất giác găm nhẹ với cô.

"Anh mà tức nữa thì coi chừng não trúng gió. . . . ."

Cô lầu bầu, tâm không cam tình không nguyện mà đi vào phòng khách.

"Em nói cái gì?"

Mặt anh dữ tợn lên, hung ác trừng cô.

"Không có, em chẳng nói gì hết."

Cô giật mình nhảy lên, tui thân bủn rủn, không ngớt lời phủ nhận.

"Ngồi xuống!" Anh chỉ vào ghế sa lon nói.

Cô cắn môi, không ý kiến ngồi xuống.

Thấy cô buồn bực không lên tiếng mà ý tứ hành động của mình, anh không chỉ không cảm thấy tốt hơn chút nào, ngược lại càng thêm phiền não mà đi tới đi lui, buồn bực trong lòng bùng nổ.

"Anh dẫn em tới đây làm gì? Đừng đi tới đi lui như vậy, đầu em choáng rồi."

Trương Vận Như nhìn anh như con sư tử nóng nảy chạy qua chạy lại, không nhận được nhắc đi nhắc lại nói.

"Bây giờ em đang dạy dỗ tôi sao?" Anh không dám tin xoay người trừng cô. Phần 3

Làm sao cô dám chứ? Người làm sai còn đi dạy bảo người khác, còn lẽ trời không đây? Anh căm giận, bất bình thăm thẳm.

"Không có, anh đừng luôn xuyên tạc ý em." Cô nháy mắt, mặt vô tội.

"Được, vậy tôi hỏi em, sao em lại cùng tên kia ở ...? Ở ven đường lồi lõm kéo kéo?"

Mặc dù ở trong đồn cảnh sát cô cũng có giải thích sơ qua, nhưng anh vẫn muốn biết đầu đuôi mọi chuyện.

"Không phải em đã giải thích ở đồn cảnh sát rồi sao? Em giúp họ hàng đứng ra bảo đảm, người họ hàng này bỏ trốn cho nên đối phương tới tìm em đòi nợ! Nếu không sao em lại ở trên đường bị người ta lôi kéo chứ?"

Cô tròn mắt, cho là anh ở trong đồn cảnh sát không nghe rõ, nhăn nải kể lại một lần nữa.

"Họ hàng gì?" Anh lại hỏi.

"Bà con xa!"

"Bà con xa nào?"

Anh cần phải hỏi ra cặn kẽ chuyện này.

Ai biết bà con xa trong miệng cô nói có phải thật hay không, nói không chừng lại là “người tình nhỏ bé” cô quen bên ngoài, hai hàng lông mày anh nhăn lại, không tự chủ được trộm dò xét cô.

Cô tết tóc đuôi ngựa, ngoại hình so với mười năm trước không có sự khác biệt lớn.

Khuôn mặt trái xoan, lông mày thanh tú, đôi mắt to như chứa ngàn lời vạn chữ, cái mũi cao xinh xắn cộng thêm đôi môi đỏ mọng, cả người thoát nhìn vô cùng xinh đẹp.

Mất anh không tự chủ được liếc qua thân thể cô, trái tim không khỏi rung động.

Cô gái trước mắt và cô gái như trang giấy trắng 10 năm trước đều khiến anh “đói bụng”, vóc người cô không khác lúc trước lắm, ngọt ngào, đầy đặn, anh thậm chí có thể nhìn thấy “con kênh sâu” bên trong cổ áo cô. . . . .

"Anh có cần hỏi rõ ràng vậy không?"

Cô thầm than, không phát hiện ánh mắt sẫm xoi của anh.

"Chẳng lẽ em có bí mật gì không thể cho người khác biết?" Anh chê cười, che giấu tốt việc mình mất khống chế với phản ứng sinh lý của bản thân.

Đáng chết! Sao có thể sau mười năm cô vẫn còn sức ảnh hưởng lớn với anh chứ?

". . . . . Nói cái đầu anh á!"

Cô không chịu nổi lớn tiếng, một lúc sau mới không cam tâm tình nguyện nói: "Là ba em với vợ bé bên ngoài sinh em trai!"

Nghiêm Hâm mở lớn hai mắt, ngây người thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, có chút vô lực ngã ngồi vào ghế sofa.

"Em có em trai khi nào?"

Vậy mà anh lại chẳng biết gì cả?! Thật xấu hổ!

"Tiểu học thì có."

Cô hơi mím môi, rõ ràng không muốn nói tới chuyện cũ này.

"Vậy sao em chưa từng nói cho anh biết?"

Điều này chứng tỏ trong lúc bọn họ hẹn hò, cô đã sớm biết người em trai kia tồn tại nhưng lại chưa bao giờ nói với anh!

"Anh chưa từng nghe chuyện xấu trong nhà không thể để người ngoài biết sao?"

Cô tức giận nhìn anh, cũng không tin nếu anh ở trong tình huống này sẽ nói đầu đuôi ngọn ngành cho cô biết.

Anh sững sờ, không cách nào phủ nhận cách cô nói.

Hôm nay nếu đổi lại là anh có một anh em cùng cha khác mẹ, căn bản anh không cách nào chấp nhận được, chứ đừng nói đến chuyện đi khắp nơi nói cho người khác.

"Làm sao em lại ngốc như vậy, đi giúp nó đứng ra bảo đảm?"

Chẳng lẽ cô không thấy được chữ bảo vệ này được con người tạo ra từ sự ngu ngốc sao? Chính là ngốc, mới có thể đi đứng ra bảo đảm cho người ta!

"Bởi vì. . . . ."

Cô cúi đầu, bản thân cũng trăm ngàn lần không muốn: "Em thấy ba mẹ bởi vì dính líu đến em trai nên ngày ngày bị người ta đòi nợ, lấy nước mắt rửa mặt. . . . . nên một mình em gánh vác."

Cô dĩ nhiên biết chuyện mình làm rất ngu dốt, nhưng thực tế buộc cô không thể không làm vậy.

Mặc dù ba có lỗi với mẹ, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, chuyện em trai tồn tại là sự thực, chuyện thiếu nợ chạy trốn có giấy vay nợ làm chứng, không thể thay đổi được gì cả.

Hơn nữa món nợ sẽ không bởi vì một thằng nhóc không chịu trách nhiệm bỏ chạy mà xóa bỏ, trong nhà dù sao cũng phải có người gánh chịu.

Vốn là người bảo lãnh em trai là ba, nhưng sau khi em bỏ trốn, cô nhìn ba mỗi ngày bị người ta đuổi bắt, cho nên không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là ra mặt nói chuyện với đối phương, đối người bảo lãnh thành bản thân mình.

Nhưng bởi vì lãi quá cao, khi cô gánh vác trách nhiệm thì áp lực kinh tế càng ngày càng nặng, bắt buộc phải sắp xếp ba mẹ ở chỗ an toàn trước, chạy trốn chết ứng phó chủ nợ.

Nghiêm Hâm nhủ mầy, mặc dù về tình, sự ngu xuẩn của cô có thể tha thứ, nhưng nói đi nói lại vẫn là một câu: “quá ngu xuẩn!”.

"Tình huống như thế đã duy trì bao lâu?" Anh hỏi.

"Hơn một năm rồi."

Cô vẫn luôn đợi tại Trung Nam Bộ, nơi nào thuê người thì làm, vẫn tưởng mình đã tránh đủ đã lâu, không ngờ một lần tới Đài Bắc đã lập tức bị tóm, mới có thể ở trên đường bị người ta bắt.

"Tại sao em không tìm đến anh?"

Không có tiền thì phải nghĩ cách! Tìm bạn bè thân thiết mượn tiền trả hết lãi rồi từ từ trả tiền vốn sau, nếu đầu cô suy nghĩ nhanh hơn thì phải tới tìm anh.

Nếu cô tới tìm anh sớm một chút thì cũng không cần trốn đông trốn tây.

"Tìm anh dễ rồi sau đó bị anh chế giễu như bây giờ sao?"

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 1 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Phần 1

Cô tự giễu cười khổ, bắt đầu đi lác đác.

Mặc dù cô rất thê thảm, bị bức đến mức không có chỗ trốn, nhưng lòng tự ái cơ bản vẫn còn, huống chi ban đầu là mình quyết định rời khỏi anh nên bây giờ không thể vì tiền bạc mà quay đầu về tìm anh được.

Sắc mặt Nghiêm Hâm thay đổi lớn, gạt mình vì đã vô tình làm tổn thương cô, không khỏi mềm giọng lại.

"Quên đi, nếu đã không có ý định tìm anh thì sao khi trên đường thấy anh lại gọi anh?" Lời này của cô mặc dù hợp tình hợp lý, nhưng không khỏi có chỗ mâu thuẫn.

Theo cách cô nói, nhìn thấy anh phải tránh xa anh ra mới đúng, vì sao lại nhờ anh giúp đỡ? Đây căn bản là mâu thuẫn trong mâu thuẫn!

"Lúc ấy em không có ai giúp đỡ, vừa lúc gặp anh từ bên trong quán rượu kia đi ra, dưới tình huống khẩn cấp như thế cũng đành phải tìm anh hỗ trợ. . . ."

Thằng thán mà nói, tướng mạo Nghiêm Hâm không giống với thời học sinh, mang mắt kính nhả nhận, thân hình cường tráng hơn, hoàn toàn là một người đàn ông trưởng thành, nếu không phải cô thỉnh thoảng thấy hình ảnh trên tạp chí, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cô rất khó nhận ra anh.

Cô không cách nào tưởng tượng nếu lúc ấy không gặp được anh mình sẽ gặp những chuyện đáng sợ như thế nào, chỉ có thể cảm ơn ông trời cho cô một cơ hội để cho anh xuất hiện kịp lúc cứu cô.

"Em rất biết ơn anh đúng lúc xuất hiện ở đó, cảm ơn anh."

Đột nhiên nói cảm ơn hại anh nhất thời đứng ngốc ở đó, bối rối vuột mất, ép buộc mình không được mềm lòng, dù sao giữa hai người còn có khúc mắc chưa giải đáp.

"Nói cảm ơn thì chẳng thực tế chút nào, vẫn là nói tới giao dịch giữa chúng ta thì thực tế hơn."

Anh bày ra bộ mặt xấu xa cho cô nhìn.

"Giao dịch gì?"

Cô sững sờ, không biết mình muốn giao dịch với anh khi nào.

"Trí nhớ của em hình như không tốt lắm, không sao, anh không ngại nhắc em."

Anh cười mỉa, đổi tư thế thoải mái trên ghế sofa: "Vừa rồi ở đồn cảnh sát không phải em nói bất kể chuyện gì cũng đồng ý với anh sao?"

"Đúng!" Vận Như nhú mày: "Nhưng cái này thì liên quan gì đến giao dịch chứ?"

"Sai, đây chính là giao dịch."

Có thể thấy được nhận định của hai người bọn họ đối với giao dịch này không nhất quán, nhưng không sao, dù sao việc bồi thường anh muốn có được: "Anh cứu em, cho nên em phải làm một chuyện báo đáp anh, đúng không?"

". . . . . Ừ."

Thì ra là anh đem chuyện này làm thành giao dịch, khiến cảm xúc cô chìm đến tận cùng: "Anh muốn em làm gì báo đáp anh?"

Anh cứu cô, muốn cô báo đáp cũng không bị chỉ trích nặng, nhưng lúc anh này đem quan hệ bọn họ coi như giao dịch thì hiển nhiên hai người cũng không đáng làm bạn bè . . . . .

"Vậy thì tốt, em ở chỗ này ở trước, anh sẽ tìm thời điểm thích hợp dẫn em đi gặp bà nội anh." "Bắn một phát đại bác" xong, anh đứng dậy đi tới tủ lạnh lấy nước uống.

"Tại sao em phải ở đây?"

Cô trừng mắt nhìn, không hiểu ý của anh muốn vì sao.

"Em đã từng có tiền án bỏ trốn, anh không giữ em lại đây, lỡ em lại chạy làm thế nào?" Tới đồn cảnh sát tìm cô sao? Vậy anh thiệt thòi nhiều quá.

Mặt cô khó chịu: "Em sẽ không . . . . ."

"Em cho là anh còn có thể tin cam đoan của em sao?"

Liếc cô một cái, làm rõ sự không tin tưởng của anh dành cho cô: "Còn nữa, em còn thiếu người ta tiền vốn và tiền lời khoảng ba trăm vạn, món nợ này anh sẽ trả giúp em."

"Đội đã! Em cũng không xin anh giúp em bồi thường toàn bộ món nợ."

Cô thiếu chút nữa ngã từ ghế salon xuống đất: "Hơn nữa vì sao em phải đi gặp bà nội anh?"

"Anh không thể để em tiếp tục gánh vác đồng hồ loạn đó."

Anh trừng mắt nhìn cô, làm cô lúng túng đỏ bừng mặt lên: "Về phần gặp bà nội anh. . . . . Con dâu xấu cũng phải gặp mặt ba mẹ chồng, mà bà nội là nhân vật quan trọng trong gia tộc, đương nhiên trước khi cử hành hôn lễ phải gặp mặt bà rồi."

Phần 2

"Hôn lễ gì? Ai? Hôn lễ của ai?"

Vận Như càng nghe càng hồ đồ, không phải đang nói món nợ của cô ư, sao đột nhiên lại thành một hôn lễ không liên quan thế này? Cô hoàn toàn không hiểu.

"Anh cứu em, giúp em trả nợ, mà anh cần một cô dâu, em vừa đúng hợp vị trí này, công bằng."

Như cố ý khiêu khích, anh lạnh lùng tuyên bố nội dung giao dịch.

Từ lúc bắt đầu cứu cô, cô không hề xem quan trọng chuyện tình không từ mà biệt của hai người, cô càng có vẻ không quan tâm, anh lại càng tức giận muốn cô khó chịu.

Cô sẽ không biết anh đã vượt qua những năm tháng đó như thế nào, nhất là hai năm sau khi cô bỏ đi, anh dường như tìm cô đến suýt mất mạng, khiến hình dạng bản thân chẳng khác quỷ là mấy.

Cho đến khi tốt nghiệp đại học, anh đem toàn bộ tâm tư tập trung vào công việc, thời kì bị hành hạ, khủng bố kia cũng từ từ kết thúc.

Đó là quá khứ anh không muốn nhớ lại, chỉ là ông trời coi như công bằng, cho anh một cơ hội cân bằng lại tâm trạng cũng hoàn trả đầy đủ sự giày vò những năm trước.

Bà nội đòi anh phụ nữ, vậy anh cho bà nội một phụ nữ, để cho cô trải nghiệm cảm giác bị phản bội, cách tốt nhất chính là trói cô lại bên người, cho đến anh cho là trả thù đủ rồi, tâm trạng ổn định lại tự nhiên để cô tự do.

"Cô, cô đâu?"

Hai mắt cô thiếu chút nữa trừng lồi ra, trong lòng không khỏi hỗn loạn.

"Không sai, chỉ là em nên chuẩn bị tâm lý, đừng mong đợi tôi sẽ làm một ông chồng tốt."

Anh lạnh lùng nhìn cô, chỉ phồng bên tay trái: "Em ở phòng khách kia trước, anh mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi, ngày mai quản gia sẽ đến quét dọn trong nhà, trước hết như vậy, những chuyện khác ngày mai lại nói."

Dứt lời, anh đi vào phòng bên tay phải, để lại mình cô ngẩn ngơ trong phòng khách to như thế.

Ý của anh là, anh muốn kết hôn với cô?

Trời ạ! Sớm biết chuyện sẽ biến thành như thế, năm đó cô làm gì phải ngấm ngấm bỏ trốn chứ?

Mà anh làm như vậy thì cô biết ăn nói với người nhà như thế nào chứ?

Tất cả chuyện này diễn biến thật quá hoang đường, quá buồn cười!

Vận Như mệt mỏi đứng lên, đi tới phía phòng khách.

Rửa mặt xong, cô ngồi yên trên giường, lẳng lặng nghĩ tới mọi chuyện giữa mình và Nghiêm Hâm, cho đến mặt trời đã ló dạng phía cuối chân trời mới ngủ thật say. . . . .

"Tự biết quý trọng người khác, ta nghĩ người biết nên làm sao cho đúng."

Trong bóng tối, một bóng người không ngừng dùng giọng nói chói tai lặp đi lặp lại một câu khiến Trương Vận Như tỉnh mộng, mồ hôi ướt đầm trên trán, trên người.

Trước mắt là căn phòng xa lạ lại hoa lệ, tất cả những kinh hoàng tối hôm qua thoáng chốc trở lại trong đầu cô, cô đưa tay vuốt trán, nhắm hai mắt dùng sức thờ.

Nhiều năm qua không hề mơ, giờ gặp lại Nghiêm Hâm thì mơ, dường như một lời nguyên vô hình đang quấn lấy cô lần nữa. . . . .

Vận Như ngồi trên giường thật lâu, đợi hô hấp trở nên bình thường mới đến phòng tắm tắm nước lạnh, mặc vào quần áo ngày hôm qua ra khỏi phòng, bất ngờ ở cửa phòng gặp phải một thiếu nữ mười mấy tuổi.

"Này! Chị là ai?"

Cô gái mở mắt to, tò mò nhìn chằm chằm Trương Vận Như.

"À. . . . . Tôi là chủ nhà. . . . ."

Hoàn toàn không ngờ mình sẽ ở nhà Nghiêm Hâm gặp phải người khác, Trương Vận Như nói quanh nói co, không biết nên giải thích quan hệ hai người như thế nào.

"Bạn gái? Hay là bạn tình dục?" Cô gái nhếch miệng, dễ nhận thấy cô gái cảm thấy rất hứng thú với phản ứng của cô.

"Em. . . . . em là ai?"

Cô không tự chủ khuôn mặt đỏ lên, không ngờ tới cô gái lại nói chuyện sắc bén như thế, cô không trả lời mà hỏi lại.

"Xin chào, em tên là Tiểu Hoa." Cô gái vươn tay, bên môi nở nụ cười tươi: "Là quán gia nơi này."

Vận Như sững sờ một chút, đột nhiên nhớ tới hôm qua Nghiêm Hâm quả thật có dặn dò quán gia tới thu xếp một số chuyện, cô nắm lấy tay Tiểu Hoa, nhẹ giọng nói: "Chị là. . . . ."

"Em biết rõ, chị là bạn của Nghiêm lão đại!"

Tiểu Hoa lương thiện nói với cô: "Nếu không anh ấy sao lại dẫn chị về đây, đúng không?"

"A. . . . . Đúng."

Cô lúng túng gật đầu, không quên cách Tiểu Hoa xưng hô với Nghiêm Hâm: "Em gọi anh ấy là "Nghiêm lão đại"?" Không phải đâu! Nghe giống như đại ca xã hội đen, hại cô có chút buồn cười.

"Đúng vậy, ba em làm quán gia cho bác trai Nghiêm hơn hai mươi năm rồi, cho nên từ nhỏ đã biết Nghiêm lão đại rồi, em gọi anh ấy như vậy luôn."

Tiểu Hoa phát tay một cái, phát hiện trên tay mình còn cầm chổi lông gà, lúc này mới nhớ đến công việc của mình còn chưa hoàn thành: "A! Xong rồi! Nói chuyện với chị, em quên phải làm việc! Bạn chút việc trước, lần sau sẽ tán gẫu với chị."

Thấy Tiểu Hoa như gấn động cơ vào mộng, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng, Trương Vận Như khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, nhất thời không biết con đường tương lai của mình phải đi như thế nào . . .

Nghiêm Hâm đi làm, trong nhà chỉ còn hai người là Trương Vận Như và Tiểu Hoa, Tiểu Hoa coi như hiểu đạo đãi khách, sau một lúc sẽ tới hỏi cô cần cái gì, sau đó mới làm chuyện của mình.

Mặc dù Trương Vận Như muốn ra bên ngoài hóng mát một chút, nhưng lại sợ chuyện tối hôm qua lại xảy ra lần nữa.

Lỡ như gặp mấy tên đòi nợ hung tợn, cô không chắc mình có may mắn được cứu sống như ngày hôm qua không, cho nên, vì không để cho chuyện như vậy xảy ra, một mình cô dứt khoát ngồi rảnh rỗi trong phòng khách vậy.

Phần 3

Ăn xong bữa trưa Tiểu Hoa chuẩn bị, cô đi tới phòng sách, phát hiện bên trong có rất nhiều tiểu thuyết phiên dịch, Vận Như nghiêng đầu, nghĩ thầm dù sao cũng rảnh rỗi không có việc làm, cứ tìm chỗ ngồi xuống đọc vậy.

Khi có chuyện làm, thời gian trôi qua rất nhanh, cô xem tiểu thuyết say sưa, hoàn toàn không chú ý tới thời gian trôi qua, cho đến tiếng Tiểu Hoa truyền vào trong tai.

"Thì ra là chị trốn ở đây."

Tiểu Hoa vừa thấy được cô đã cười: "Em hết giờ làm rồi, một mình chị ở đây không sao chứ?"

"Không phải em ở đây sao?"

Trương Vận Như nháy mắt, nếu Tiểu Hoa là quán gia Nghiêm gia thì phải ở đây mới đúng chứ?

"Đâu có! Một tuần em đến đây hai ngày, phụ trách quét dọn nhà cửa, cũng không khác nữ giúp việc là mấy!" Tiểu Hoa cười ha ha, cô còn đi học ban đêm, đến nhà Nghiêm lão đại làm việc thuần túy mang tính chất làm công: "Hơn nữa em còn đi học lớp ban đêm, lát nữa còn phải chạy tới trường đi học!"

"Vậy vất vả quá!"

Cũng đúng, Tiểu Hoa khoảng 17, 18 tuổi nên vẫn còn đến trường, cô mỉm cười, thân mật nói: "Đi đường cẩn thận đó!"

"Không thành vấn đề, bữa sau lại gặp."

Tiểu Hoa vẫy tay với cô rồi như con bướm nhỏ nhanh nhẹn đi khỏi.

Đội Tiểu Hoa đi, cô tiếp tục cúi đầu đọc sách, không biết đọc bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng cửa mở, cô để quyển sách xuống, thấy Nghiêm Hâm đi vào phòng sách.

"Anh đã về rồi! Đã ăn cơm chưa?"

Cô cảm thấy bụng hơi đói, thuận miệng mà hỏi.

"Vẫn chưa." Anh giật mình, tiện tay tháo cà vạt trên cổ.

Tưởng rằng để Vận Như ở nhà một mình cô sẽ rất mất hứng, không ngờ cô chẳng những ngoan ngoãn đợi ở phòng sách, thậm chí còn chủ động hỏi anh

ăn cơm chưa, hoàn toàn không để bụng thái độ không thân thiện của anh tối hôm qua, thật là làm anh có chút thụ sủng nhược kinh.

"Em đi xem trong tủ lạnh có thức gì ăn, có lẽ có thể nấu được gì đó . . . ." Cô vuốt cái cổ ê ẩm, nhẹ nhàng nói.

Đêm qua cô suy nghĩ rất nhiều, tất cả đều là chuyện có liên quan đến Nghiêm Hàm.

Chuyện yêu đương mười năm trước, sự dịu dàng, quan tâm chăm sóc anh dành cho cô, thường trêu chọc cô đến vui vẻ không nói ra lời, còn dẫn cô đi du sơn ngoạn thủy khắp nơi, lại chưa từng làm ra bất kỳ hành động vượt rào nào.

Anh nắm giữ tất cả thời gian của cô, khiến trong lòng, trong mắt cô ngập tràn hình bóng anh, cảm thấy bốn phía chìm trong sắc hồng.

Cô vẫn cho là hai người sẽ bên nhau cả đời, đầu bạc răng long, ai biết còn có tác động mạnh mẽ từ bên ngoài chia rẽ tình cảm bọn họ . . . . .

Những năm qua cô chưa từng nhắc về tác động này với bất kì ai, bởi vì cô biết một khi đã nói, sợ rằng sẽ gây tổn thương cho người khác, mà đó là kết quả cô không muốn thấy nhất.

Có lúc ngu ngốc cũng là một niềm hạnh phúc, vì không để cho người mình quan tâm bị tổn thương, đã giấu diếm nhiều năm như vậy, vậy thì tiếp tục cất bí mật này trong đáy lòng đi!

Thời gian thay đổi rất nhiều chuyện, lại chưa từng thay đổi địa vị của cô trong lòng anh, nếu ông trời muốn dùng cách hoang đường như vậy cho bọn họ gặp lại, vậy thì thuận theo ý trời, tiếp tục tình yêu say đắm chưa hoàn tất của bọn họ đi!

Mặc dù anh coi đây là giao dịch, mặc dù thái độ anh đối với mình không tốt, cô đều có thể hiểu và thông cảm được, dù sao mình năm đó không chào mà đi, và lại đến bây giờ cũng không giải thích rõ ràng. . . . .

Dù sao, mặc kệ cuộc hôn nhân này có thể kéo dài bao lâu, cô đều cho rằng ông trời đã ban cho mình một món quà, để cho cô tiếp tục tình yêu mộng đẹp này.

"Ừ."

Nghiêm Hàm đáp nhẹ một tiếng, trong bụng lại có chút cảm động.

Cô không chỉ không trách anh để lại cô một mình mà còn sẵn lòng giúp anh nấu cơm? Trong một phút giây nào đó, anh muốn quay lại những ngày yêu đương trước kia.

"Vậy anh đi tắm đi, em xem thử có thể nấu thứ gì ăn không."

Cô cười nhẹ một tiếng, cúi đầu rời khỏi phòng sách.

~~~~~ HẾT ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phần 1

Nghiêm Hàm đứng tại chỗ một lúc lâu, sau khi vứt đi suy nghĩ không nên có trong đầu thì chậm rãi đi tới phòng tắm, vừa tắm vừa ngâm nga một bài hát, tâm trạng rất vui vẻ.

Đợi sau khi tắm xong đi ra khỏi phòng, anh nghe thấy mùi thức ăn thơm nồng, bụng lập tức kêu ừng ực.

"Em nấu gì vậy?"

Anh đến gần bàn ăn, phát hiện trên bàn đã bày hai tô mì: "Mì thập cẩm?"

"Đúng vậy, bởi vì thức ăn trong tủ lạnh không nhiều lắm, lại vừa đúng có sẵn mì sợi nên em nấu mì thập cẩm." Cô giải thích, cũng thân thiết chuẩn bị cho anh dưa và thìa: "Nhất định anh rất đói rồi, nhanh ăn đi, cần thận nóng!"

"Anh biết rồi."

Sau khi anh ngồi xuống, cầm đôi đũa ăn lên: "Em cũng mau ăn đi!"

"Vâng."

Thấy anh hài lòng, trong lòng cô cũng rất vui mừng, ngồi xuống ăn mì theo: "Mùi vị được không? Có quá mặn hay quá nhạt không?"

"Không biết."

Anh tạm dừng, ngẩng đầu nhìn cô: "Ăn ngon lắm." Anh hiếm khi khen ngợi.

"Đó là anh quá đói nên mới thấy ăn ngon."

Cô cười khẽ, rất vui khi anh thích món mình nấu.

"Ăn ngon là ăn ngon, cần gì nhiều lý do vậy." Anh cảm thấy buồn cười, cũng bởi vì không khí tốt, lời nói vô tình trở nên thay đổi nhiều: "Em nhanh ăn đi, mì lạnh sẽ không ngon."

"Được rồi!" Cô đáp nhẹ, không phát hiện mình đang làm nũng.

Bàn ăn ngập tràn không khí ngọt ngào và hài hòa, lúc mì trong bát Nghiêm Hâm còn hơn phân nửa, chén cũng sắp thấy đáy, đột nhiên anh như nhớ tới cái gì đó, để đũa xuống.

"Sao vậy? Ăn không vô sao?"

Phát hiện anh còn chưa ăn xong đã để đũa xuống, cô tò mò dừng động tác lại.

"Anh vẫn nghĩ không ra một chuyện, tại sao năm đó em không nói tiếng nào đã biến mất?" Đến nay anh vẫn chưa tìm được nguyên nhân, mặc dù ở trong công ty tốn gần cả ngày cũng không nghĩ ra.

". . . . . Đang yên sao anh lại đi hỏi cái này?"

Khóe miệng cô co giật, rõ ràng trốn tránh vấn đề của anh.

"Có thể cho anh một đáp án không?" Bởi vì mình suy nghĩ đã mười năm vẫn không nghĩ ra nguyên nhân thích hợp.

Cô nhếch miệng, không có ý định trả lời.

"Anh muốn biết rốt cuộc là vì cái gì?"

Anh không chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào mắt cô, không để cô trốn tránh.

"Em . . . . . Không muốn thảo luận đề tài này."

Cô khẽ run, đứng dậy dọn dẹp bát đĩa chưa ăn xong.

Đáp án kia là nhục nhã lớn nhất trong đời cô, tất cả, tất cả chỉ vì mình không có gia thế hiển hách đã bị người ta khinh thường, làm nhục không còn mặt mũi! Cô không muốn cho Nghiêm Hâm biết anh có người nhà ham hư vinh, tất cả đau khổ để mình cô gánh chịu là đủ rồi.

Dù sao cô cũng mang tiếng xấu trên lưng mười năm, tiếp tục gánh cũng không sao.

"Vận Như!"

Anh nhanh chóng đứng lên đi tới phòng bếp, đem chén bát trên tay cô bỏ vào bồn rửa chén, hai tay nắm vai cô: "Trốn tránh không thể giải quyết bất cứ chuyện gì, sớm muộn gì em cũng phải nói rõ ràng cho anh!"

"Ít nhất không phải bây giờ."

Cô chột đẩy anh ra, mặt tức giận: "Quá khứ đã qua rồi, hà tất gì phải nhắc lại chuyện cũ?"

"Không có quá khứ, trong lòng anh nó vẫn tồn tại."

Anh thừa nhận không thể thoát khỏi cái bóng của quá khứ, mặc dù đây đối với một người đàn ông mà nói đây không phải là chuyện vinh quang gì, nhưng ít ra anh thành thật đối mặt: "Em cũng cần cho anh một đáp án."

"Được, em cho anh đáp án."

Cô hít sâu, yên lặng nhìn anh, quyết định chặt đứt câu hỏi của anh: "Lúc ấy em quen một nam sinh khác, anh ấy đối xử với em tốt hơn, cho nên em . . . .

."

"Đủ rồi!"

Không muốn nghe cô nói tiếp chuyện mà anh không thể chấp nhận nỗi nữa, anh cắn giận ra lệnh cô cầm miệng, buông vai cô ra: "Không cần nói nữa."

Không có người đàn ông nào có thể chịu được người con gái của mình ngay trước mặt thừa nhận cô có đối tượng tốt hơn, thậm chí còn vì người đó mà phản bội mình, cho dù hai người đã từng yêu nhau say đắm nhưng chân tướng sự thật vẫn làm anh khó có thể tiếp nhận.

Trái tim, đang gào thét đau khổ . . . . .

"Là anh muốn em nói."

Lòng cô đau đớn, khó chịu quay mặt đi.

Anh nắm tay thành nắm, thờ ơ bên cạnh cô, qua thật lâu sau mới mở miệng nói nhỏ: "Ngày mai sau khi tôi tan việc sẽ dẫn em về đại trạch gặp mặt bà nội."

Phần 2

Đi vào đại trạch so với nhà Nghiêm Hàm còn lớn hơn, sang trọng hơn, lòng Trương Vận Như thấp thỏm không yên.

Đối với cái gọi là danh môn, cô không có ấn tượng tốt, có lẽ là bởi vì bóng ma nhiều năm trước còn để lại. . . . .

Người lớn nhất Nghiêm gia Trịnh Tổ Linh ngồi trên sofa phòng khách, không giận mà uy hỏi: "Con tên là gì?"

"Trương Vận Như."

Tay chân cô lạnh lẽo, nom nớp lo sợ mà trả lời.

"Con biết Hàm Nhi đã lâu rồi hả?" Trịnh Tổ Linh chăm chú nhìn cô, giống như muốn nhờ cái nhìn này mà nhìn thấu nhân cách cô.

"Dạ. . . . . đã lâu rồi."

Không nói tới thời gian xa cách thì cũng được mười năm rồi.

"Bởi vì quen biết lâu cho nên quyết định kết hôn?"

Ánh mắt Trịnh Tổ Linh lóe lên, tiếp tục hỏi.

"À . . . . ."

Phải trả lời sao đây? Cũng không thể nói mình là bị Nghiêm Hàm ép chứ? Cô không khỏi lộ vẻ khó xử.

"Bà nội, yêu là chuyện hai người, Vận Như da mỏng, nếu bà hỏi vậy, cô ấy không biết trả lời thế nào đâu."

Nghiêm Hàm sợ cô lo lắng khiến bà nội sinh nghi, liền lên tiếng xin tha thứ.

"Phụ nữ chúng ta đang nói chuyện, con chen miệng vào làm gì?"

Trịnh Tổ Linh liếc cháu yêu, lần nữa đem tầm mắt chuyển qua người Trương Vận Như: "Không sao, con nói đi, có chuyện gì bà nội thay con làm chủ."

Thay cô làm chủ? Có chuyện tốt này sao?

Trương Vận Như trộm dò xét Nghiêm Hàm, có ý nghĩ báo cho lão nhân gia bí mật sau lưng cuộc hôn nhân này, nhưng nghĩ kỹ một lúc lâu, vẫn không có dũng khí mở miệng.

Nói thì sao chứ? Chỉ khiến Nghiêm Hàm hiểu lầm cô nhiều hơn thôi.

Huống chi cô đã nói với bản thân phải tiếp nhận sự thật đã định, muốn dùng trái tim hồi báo tình yêu với nỗi đau mà cô nợ anh nhiều năm trước, nói hay không nói đều không thể thay đổi được gì.

"Thật ra thì . . . . . Mặc dù chúng con từng chia tay, nhưng bây giờ rất ổn định, sau khi bàn bạc mới quyết định kết hôn . . . . ." Cô có chút xấu hổ nói nhỏ.

Mười năm này, không phải không có người theo đuổi cô, nhưng cô rất rõ trong lòng mình chỉ có mình một dáng hình cao gầy của anh, mặc dù khoảng cách hai người hết sức xa xôi, nhưng cô vẫn không quên được anh . . . . .

Cũng bởi vì như thế, mặc dù lừa gạt trường bối là hành động không tốt, cô vẫn lựa chọn phối hợp anh diễn tuồng vui này, mong muốn nhỏ nhoi là mình có thể bám vào khuỷu tay cứng cỏi và mạnh mẽ của anh, tìm được điểm tựa trong cuộc đời này.

Nghe cô vừa nói như thế, Trịnh Tố Linh cùng Nghiêm Hâm đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Tố Linh lo lắng chính là cháu yêu tìm bạn gái cũ tới gặp bà, có phải đã thông đồng tốt để gạt bà không? Nhưng cô bé này nhìn đơn thuần lại thiện lương, không giống kiểu con gái giỏi mưu tính . . . . .

Tình cũ không rù cũng tới sao? Mặc dù bà không rõ ràng lắm vì sao năm đó hai đứa nhỏ chia tay, nhưng chuyện tình cảm không ai nói rõ được, ngày hôm qua không yêu, hôm nay lại yêu cũng không phải làm người quá kinh ngạc chuyện, cho nên liền dễ dàng tin chuyện vui này.

Mà Nghiêm Hâm lại sợ cô không cam lòng, kể ra hết giao dịch của mình với cô, vậy anh khó mà tìm được một cô gái vừa mắt tới báo cáo với bà nội . . .

Hả? Cô gái vừa mắt?

Qua những chuyện cũ không thể chấp nhận kia, sao anh còn cho là cô nhìn cô vừa mắt chứ?

Không đúng, cô phải là kẻ thù của anh, vì thằng đàn ông khác mà phản bội anh, anh cưới cô hoàn toàn là vì trả thù -- đúng, đơn giản là trả thù, không có lý do nào khác, tuyệt đối không có!!!

Nhưng anh quên một chuyện, trói lại cô ở bên mình, anh cũng bị giam cầm theo, không cách nào thoát được.

"À con đã nói với người nhà chưa? Bọn họ phản ứng như thế nào?" Trịnh Tố Linh nở nụ cười nhẹ.

Người ta là ba mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng thú vị, bà lại là nhìn cháu dâu, càng xem càng hài lòng, rất thích Trương Vận Như điềm tĩnh, tính tình không tranh với người; bà xem người nhất định chuẩn, có lẽ bởi vì Trương Vận Như này tính tình điềm tĩnh mới có thể yêu cháu yêu cũng điềm tĩnh của bà, Trịnh Tố Linh nhếch miệng, cảm thán duyên phận thật kỳ diệu.

"Bà nội yên tâm, ba mẹ cô ấy cũng biết chuyện giữa chúng con, con sẽ tìm thời gian đến nhà cô ấy cầu hôn." Nghiêm Hâm cướp lời.

"Vậy thì tốt, tuyệt đối không được thất lễ."

Nghiêm gia là nhà có tiếng, không thể thiếu sót chuyện này.

"Con biết rồi bà nội."

Qua cửa! Gánh nặng Nghiêm Hâm trong lòng cũng tan biến, trên mặt cuối cùng cũng có nụ cười.

Phần 3

"Vận Như, có rảnh thì đến đây thăm bà nội, nếu Hâm Nhi dám bắt nạt con thì con cứ nói với bà nội, bà nội sẽ làm chỗ dựa cho con."

Trịnh Tố Linh nhìn gương mặt, thân hình mượt mà của cô, vô cùng hài lòng.

Bây giờ nấy đứa con gái luôn biến mình gầy như cây tăm, thêm chút thịt đã la hét muốn giảm cân, những tiểu thư nhà giàu sang, phu nhân chính khách quyền quý nhìn chẳng phúc hậu chút nào.

Nha đầu này đáng đáp được, đáng đáp rất chuẩn!

"Cám ơn bà nội." Trương Vận như rất cảm động gật đầu.

Cô không ngờ Trịnh Tố Linh hoàn toàn khác với trường bối trong ấn tượng nhà giàu có của cô, chẳng những không ghét bỏ xuất thân của cô, còn nói chuyện rất gần gũi, ấm áp, thoáng chốc khiến cô cảm động không biết nên làm thế nào cho phải.

Hai người ngồi trò chuyện với Trịnh Tố Linh một lúc lâu mới rời khỏi đại trạch Nghiêm gia.

"Vừa rồi em trả lời không tồi." Trên đường về nhà, Nghiêm Hâm có phần khen ngợi.

Trương Vận như nhìn quang cảnh thành phố ngoài cửa sổ, im lặng một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Đây là em nợ anh."

Tìm Nghiêm Hâm căng thẳng, hàm răng nghiến lại, tay cầm lái siết chặt đến nỗi các ngón tay trắng bệch ra.

"Mặc dù em không biết sao bà nội lại ép anh kết hôn, nhưng ít ra cho em cơ hội trả lại anh tình nghĩa, em rất cảm ơn bà nội." Cô cúi đầu nói.

Cô hiếm khi yêu mến một người trong thời gian ngắn như vậy, người thứ nhất là Nghiêm Hâm - mười năm trước lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, nhất thời có cảm giác như bị điện giật, vì vậy khi anh mở lời muốn theo đuổi thì cô không suy nghĩ nhiều mà đồng ý, mà người thứ hai không ai khác là Trịnh Tố Linh, người cho cô cảm giác hết sức thoải mái và ấm áp.

"Sao em không nói thẳng ra là muốn cảm ơn bà nội cho em cơ hội trở thành thiếu phụ nhân Nghiêm gia?" Trả anh tình nghĩa? Nghiêm Hâm anh là ai, cần cô trả phần tình nghĩa này sao?

Cách nói hiển nhiên chọc giận anh, anh giận quá hóa cười, nói châm chọc hết sức có thể: "Bao nhiêu danh viện thực nữ muốn cầu vị trí đó còn không được, nhưng em cứ tự nhiên mà có."

"Có ý gì?"

Cô hoảng hốt, chẳng lẽ anh cho rằng cô vì tiền của anh mới đồng ý kết hôn với anh?

Không sai, bởi vì cô trốn nợ mà chạy trốn, nhưng cô cũng không có cầu xin anh giúp mình trả nợ! Sờ dĩ cô ở lại, sờ dĩ cô đồng ý trở thành vợ anh, hoàn toàn là vì thực hiện cam kết, hơn nữa từ đầu đến cuối cô không thể vứt bỏ được tình cảm dành cho anh. . . . . Thật không nghĩ đến anh lại nhìn con người cô nông cạn như vậy!

"Anh nghĩ anh nói rất rõ ràng, em cũng nghe được rất rõ ràng mới đúng chứ." Anh cười mỉa mai, toàn thân căng thẳng mà nói: "Chỉ là cảnh cáo trước, tốt nhất em nên có chuẩn bị tâm lý, anh tuyệt đối không phải là người chồng tốt."

Cô nhắm lại mắt, tất cả hi vọng bị lời nói lạnh nhạt của anh đánh vào vực sâu.

Cho tới bây giờ cô chưa từng vọng tưởng lấy được thứ không thuộc về mình từ trên người anh, thậm chí còn sự ngu xuẩn cho rằng bọn họ còn có thể trở lại khoảng thời gian yêu nhau say đắm mười năm, nhưng nhìn bây giờ thì vĩnh viễn đều không thể . . . . .

***

Kết hôn là chuyện rất phiền phức, nó liên quan đến hai gia đình, vì vậy sau khi nhận được sự chấp thuận của Trịnh Tố Linh, Nghiêm Hâm cùng Trương Vận Như báo cáo chuyện này cho hai bên cha mẹ.

Ba Trương và mẹ Trương thấy Nghiêm Hâm tới nhà cầu hôn, mặc dù cảm thấy hết sức kinh ngạc, nhưng thấy Nghiêm Hâm lái xe hạng sang, ăn mặc lại đẹp, hơn nữa còn đồng ý trả sạch nợ nần cho con gái thì không bao lâu ba Trương đã đồng ý rồi, còn dặn dò cô phải chăm sóc tốt Nghiêm Hâm.

Mặc dù ba mẹ “dễ - thương - lượng” đã giảm bớt phiền phức cho cuộc hôn nhân này, nhưng ba mình lại đồng ý sáng khoái như vậy khiến lòng Trương Vận Như có chút không vui.

Dù nói thế nào mình cũng là con gái của ba, sao ba không hỏi anh có yêu cô không, có đối xử tốt với cô không đã dễ dàng giao cô cho Nghiêm Hâm, giống như hận không gả cô đi cho nhanh khiến cô rất khó chịu.

"Con quen cậu Nghiêm khi nào? Sao bà chưa từng nghe con nói tới?"

Ngược lại mẹ Trương còn nhớ kéo con gái vào phòng, quan tâm nói: "Không phải con vì trả nợ cho cái tên tiểu tử kia, giống như trong phim truyền hình diễn, để kẻ có tiền bao nuôi chứ?"

"Không có đâu! Con làm gì có giá thị trường để người ta bao nuôi chứ?"

Suy nghĩ “ngựa thần lướt gió tung mây” của mẹ khiến Trương Vận Như dờ khóc dờ cười, nhưng ít ra mẹ còn sợ cô làm chuyện điên rồ, điều này làm cho cô trong lòng thoáng thoải mái: "Con quen anh ấy đã lâu rồi, chỉ là không cho ba mẹ biết thôi . . . . ."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 3 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Phần 1

"Vậy nó. . . . . Biết chúng ta thiếu người ta bao nhiêu tiền không?" Mẹ Trương liên tục xác nhận.

"Biết, anh ấy nói anh ấy sẽ xử lý."

Điều này không có gì giấu giếm, Trương Vận Như theo như thực tế trả lời.

"Nó có đối xử tốt với con không?" Mẹ Trương hỏi nữa.

"Tốt ạ. . . . ." Vận Như cúi đầu, trong lòng có chút chua xót.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Mẹ Trương an tâm.

Nghiêm Hâm cho người ẩn tượng đầu tiên chính là rỗng trong loài người, đây không phải là gả con gái cho người đàn ông tốt sao? Có sự cam đoan của cô khiến ba mẹ Trương liền vui vẻ mà đồng ý hôn sự.

Vấn đề là còn một cửa chưa qua, chính là ba mẹ Nghiêm.

Đối với Trương Vận Như mà nói, đối mặt với song thân Nghiêm gia là một thách thức lớn, chỉ ngồi ở trong phòng khách bị nhìn như xoi mói sẽ làm cô đứng ngồi không yên, rất muốn chạy trốn.

"Người trẻ tuổi tự quyết định là tốt rồi, chẳng qua ta cảnh cáo trước, hôn nhân không phải trò đùa, phải có quyết tâm giúp đỡ lẫn nhau cả đời." Nghiêm Chấn Đông là một người cha hiền từ, đối với hôn nhân của con trai không có ý định can thiệp nhiều, chỉ có tận tâm chỉ bảo, dặn dò.

Nhưng mẹ Nghiêm Lưu Thục Quyên không có tốt như vậy, bà dùng đôi mắt nhìn như dịu dàng nhưng giờ phút này đang dùng ánh nhìn sắc bén, không để lại dấu vết tàn sát Trương Vận Như.

Năm đó bà từng ra tay, ở trong phòng Nghiêm Hâm thuê tìm được Trương Vận Như, muốn cô gái kia thức thời rời khỏi con trai bảo bối của mình, dùng lời nói công kích cô, lúc cô phản bác còn quăng cho cô vài cái tát . . . . . Rốt cuộc cũng thành công khiến Trương Vận Như biến mất bên cạnh con trai.

Nhưng bà ngần lẩn không ngờ qua mười năm sau, hai người kia rốt cuộc lại về bên nhau, thoáng chốc bà không biết đầu con trai có vấn đề hay là bà đã xem thường trăm phương ngàn kế của Trương Vận Như?

"Ai ~ sao lại nói lời nghe nặng nề như vậy? Cuối cùng Hâm Nhi cũng muốn kết hôn rồi, là chuyện tốt!"

Trên mặt Lưu Thục Quyên hiện lên nụ cười nhẹ mang đầy phong thái yếu điệu, vỗ vỗ cánh tay chồng rồi nói: "Ba con các anh đi ra ngoài đi, em muốn nói chuyện với Vận Như một chút."

Hành động của Lưu Thục Quyên cũng không đem lại phản ứng quá lớn của hai người đàn ông, Nghiêm Chấn Đông chỉ là phát phát tay, đứng lên đi tới phòng bếp, mà Nghiêm Hâm chỉ là đẩy Vận Như một cái, muốn cô và mẹ tâm sự.

Từ mười năm trước, sau khi ở nhà Nghiêm Hâm gặp phải mẹ anh xong, Trương Vận Như đã biết Lưu Thục Quyên rất không thích cô, cho nên, lúc Nghiêm Hâm tỏ rõ muốn kết hôn, cô vẫn lo lắng giờ phút này đến. . . . .

Dù sao cô cũng không còn đường để chạy rồi, chỉ có thể nhắm mắt đứng lên, cùng Lưu Thục Quyên rời khỏi phòng khách, tiến về phía vườn hoa phía sau nhà lớn Nghiêm gia "ôn chuyện".

"Tôi nên nói cô là con gián đánh mãi không chết, hay là tôi quá khinh thường cô rồi?"

Vừa đến hậu hoa viên không có bóng người, Lưu Thục Quyên lập tức sắc bén chất vấn: "Cô vẫn chưa từng rời Hâm Nhi đúng không? Thật là một con đàn bà mưu mô."

"Con không có."

Trương Vận Như hít sâu, dùng cảm giác đầu nhìn Lưu Thục Quyên: "Năm đó đúng là con đã rời đi, mười năm này chưa từng liên lạc với Nghiêm Hâm, sẽ gặp lại anh ấy hoàn toàn là ngoài ý muốn. . . . ."

"Hay cho cái ngoài ý muốn."

Lưu Thục Quyên cười mỉa mai, khuôn mặt dữ tợn hoàn toàn khác với bộ dạng thùy mị khi ở trong phòng khách: "Nếu như cô không ở bên cạnh Hâm Nhi thì sau mười năm sau lại xuất hiện sao? Hơn nữa vừa xuất hiện đã nói muốn kết hôn? Cô cho tôi là đứa vừa ra đời sao?"

"Con không có. . . . ." Cô khóc không ra nước mắt kêu oan.

"Cho dù cô nói như thế nào, cảm giác của tôi chính là như vậy."

Lưu Thục Quyên nhướn đầu vượt mi tâm, tình huống bây giờ đã vượt tầm kiểm soát của bà, cho dù không bằng lòng để Trương Vận Như trở thành con dâu của mình chỉ sợ cũng khó thay đổi tình hình, bởi vì Trịnh Tố Linh bên kia đã tiếp nhận Trương Vận Như rồi.

Bà là dâu cả Nghiêm gia, ở Nghiêm gia có bao nhiêu phân lượng, nhưng lúc trước Hâm Nhi đã báo cáo với bà nội, hại bà trừ đồng ý bọn họ kết hôn thì không còn cách nào khác.

"Tôi sẽ để cho cô kết hôn, nhưng sau khi cưới tốt nhất cẩn thận một chút, đừng để tôi bắt được bất kỳ nhược điểm nào, nếu không tôi tuyệt đối để cho cô xách túi ra đi!"

Quăng ra mấy lời rồi Lưu Thục Quyên giận dưng dưng bỏ đi, để lại Trương Vận Như đứng phía sau vườn hoa, mặc cho ánh trăng vẩy vào trên người mình.

Cô đã sớm biết cửa ải của Lưu Thục Quyên nhất định sẽ có trở ngại, dù sao Lưu Thục Quyên mười năm trước đã từng can thiệp vào chuyện tình cảm của cô và Nghiêm Hâm.

Chỉ là vậy thì sao chứ? Mặc dù anh là con trai của Lưu Thục Quyên, nhưng hôn nhân là của cô và Nghiêm Hâm, mặc kệ tương lai có bao nhiêu đau khổ đang chờ cô, cô đều sẽ dũng cảm đối mặt . . . . .

***

Phần 2

Một người đàn ông sau khi đã thành gia lập nghiệp nên đối đãi với vợ mình như thế nào? Dẫn cô đi du sơn ngoạn thủy, ăn sơn hào hải vị khắp nơi? Một khi cho vợ mình hưởng thụ đầy đủ về vật chất thì là người chồng tốt rồi sao?

Nghiêm Hâm chau mày lại, đứng ở bên cửa sổ phòng làm việc suy nghĩ hồi lâu, càng nghĩ càng đau đầu.

Tối hôm qua mình thật sự quá nóng tính rồi, cho nên mới nổi dóa lung tung với Vận Như, nói anh sẽ không là người chồng tốt . . . . .

"Ai . . . ." Nghiêm Hâm thở dài, hồi tiếc đưa tay vỗ trán.

Anh ở trên thương trường rất quả quyết, phân tích sự việc có tình có lý, cũng không để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng sao vừa gặp phải hôn nhân của chính mình thì hoàn toàn mất lý trí, nơi nào có nguy hiểm thì lại chui vào trong đó nhưng vẫn cố gắng giữ mặt mũi, tức giận nói lời khó nghe với cô.

Anh bị gì lại nói lời như thế chứ? Tiếp theo anh còn phải kết hôn với cô, ở chung nhà với cô, nếu mỗi ngày đều cãi nhau, cho dù cô có chịu đựng thì anh cũng không cách nào bảo đảm mình có thể chống cự được lâu.

Nhưng bây giờ nên làm gì mới phải? Anh nên rút lại lời mình lỡ nói khi tức giận như thế nào đây?

Bởi vì tâm trạng Tổng Giám đốc không tốt nên mấy chủ quản cấp cao gặp rắc rối trong phòng làm việc của Tổng Giám đốc; bầu không khí trong cao ốc văn phòng Nghiêm Thị cũng vì thế mà khá nặng nề, Mục Phong đi vào cửa chính công ty thỉnh thoảng nhìn thấy một cái.

Mục Phong là em họ Nghiêm Hâm, hôm nay vừa đúng làm việc gần đây, thuận đường tìm Nghiêm Hâm ăn bữa cơm, nhưng không khí công ty hình như có chút lạ lạ?

Hơn nữa, tòa nhà này không phải dùng điều hòa không khí sao? Sao hôm nay cảm giác đặc biệt lạnh thế này?

Anh gật đầu với nữ nhân viên tiếp tân rồi đi thang máy lên lầu, vào thẳng phòng làm việc quen thuộc của Nghiêm Hâm.

"Anh em, đi ăn bữa cơm nào!"

Thấy anh trai đứng bên cửa sổ hút thuốc, Mục Phong ngẩn người, nhăn mày lại: "Hâm?"

Nghiêm Hâm đã sớm không còn hút thuốc lá rồi, sao bây giờ lại hút lại chứ?

Có ma! Nhất định có ma!

Nghiêm Hâm nghe được tiếng gọi, xoay người thấy Mục Phong, anh khẽ nhún mày, đi về trước bàn đập tắt thuốc trong gạt tàn: "Sao lại tới bất ngờ vậy?"

"Vừa đúng làm việc gần đây, thuận tiện tìm anh ăn bữa cơm." Mục Phong không để lại dấu vết mà nhìn chằm chằm vào anh: "Sao anh lại bắt đầu hút thuốc lá?"

"Hả?"

Nghiêm Hâm sững sờ, đi lên trước ôm bờ vai của anh đi ra ngoài phòng làm việc: "Không có tại sao cả, tự nhiên muốn hút thôi, haiz, em tới vừa đúng lúc, anh có chuyện muốn nhờ em giúp một tay."

Trên thực tế, anh thật sự nghĩ không ra cô vợ nhỏ tương lai của anh tại sao hoàn toàn không phản kháng cuộc hôn nhân này? Dù là vì thực hiện cam kết, cũng không cần thiết đến mức này chứ!

Huống chi, rốt cuộc đây là trừng phạt mình còn là trừng phạt cô? Nói thật, anh cũng mơ hồ, suy nghĩ kỹ mấy ngày cũng không ra đáp án, tâm trạng vô cùng buồn bực mới có thể hút thuốc giải sầu, không ngờ lại bị anh em tốt Mục Phong nhìn thấy.

"Làm gì khách sáo như vậy, có lời gì anh cứ nói thẳng đi." Mục Phong nhún mày.

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày quái gì vậy?

Máy điều hòa không khí quá lạnh, Nghiêm Hâm chẳng hiểu sao lại bắt đầu hút thuốc lá, còn khách sáo muốn anh giúp một tay, tất cả mọi chuyện đều làm anh cảm thấy rất lạ.

"Em thật là hiểu anh."

Nghiêm Hâm nhếch môi cười, cùng Mục Phong đi vào thang máy.

"Giúp anh chuẩn bị hôn lễ đi."

"Hôn lễ của ai?" Làm ơn ~ anh là cố vấn công ty tổ chức hôn lễ sao?

"Anh." Nghiêm Hâm không chút nghĩ ngợi vỗ ngực mình.

". . . . . Anh trai à, ngày Cá tháng Tư đã qua lâu rồi!"

Điều này chẳng có gì buồn cười, Mục Phong hoàn toàn cười được: "Em chưa từng thấy gần đây anh qua lại thân thiết với người nào cả."

"Ai quy định phải qua lại với phụ nữ mới được kết hôn chứ?" Anh cười nói.

Mục Phong kinh ngạc, mở to mắt: "Chẳng lẽ anh lại. . . . . thích trai đẹp, muốn cưới đàn ông về nhà?!"

Không thể nào! Nghiêm Hâm có sở thích này sao? Không phải là yêu đương thất bại nhiều năm trước thì giới tính cũng thay đổi rồi chứ?

Nghiêm Hâm nghe vậy cất tiếng cười to, lôi kéo anh cùng nhau đi ra thang máy.

"Bây giờ anh mới biết em càng ngày càng có khiếu hài hước." Nghiêm Hâm thiếu chút nữa vì vậy mà cười lạc giọng.

"Chết tiệt! Cái này mắc cười lắm sao?"

Mục Phong nhú chặt mi tâm, giận đến phun ra mấy lời không được nhả nhận cho lắm.

"Vậy sao? Anh cảm thấy được rất buồn cười đó."

Nghiêm Hâm vẫn còn cười, giống như anh thật sự đã nói chuyện buồn cười nhất quả đất vậy. "Chỉ là rất đáng tiếc, anh không có sở thích đó."

"Em đang nói rất nghiêm túc!"

Phần 3

Nhìn cái vẻ mặt kia khiến Mục Phong tính tình ôn hòa không nhịn được nổi đóa, anh kéo cánh tay Nghiêm Hâm xuống, đứng đắn nói: "Anh cho là bà nội dễ lừa vậy sao? Không phải anh tùy tiện tìm một người là có thể xong chuyện đâu!"

"Anh không có tùy tiện như vậy."

Nghiêm Hâm hít một hơi, cùng Mục Phong đi vào một nhà hàng Tây cao cấp, đợi phục vụ đưa menu lên, sau khi gọi món xong mới lại mở miệng nói: "Em cũng biết đối phương, chẳng qua là lâu rồi không gặp."

Biết nhưng lâu rồi không gặp?

Mục Phong ngẩn người, ngay sau đó trong đầu hiện lên một khuôn mặt ngọt ngào, xinh đẹp làm anh kinh ngạc tròn to mắt.

"Anh nói không phải là. . . . ."

"Thật vui khi em còn nhớ rõ." Nghiêm Hâm giống như ở giao phó công sự xong, đem toàn bộ phiền toái ném cho Mục Phong: "Em làm như thế nào đều được, yêu cầu duy nhất của anh là tiệc cưới tổ chức tại đại trạch để bà nội vui vẻ."

"Nhưng. . . . ."

Nghiêm Hâm với cô gái kia còn có khúc mắc chưa giải quyết, sao bất thành linh lại cưới cô ta?

Chẳng lẽ trước giờ Nghiêm Hâm vẫn không quên được cô ta?

Trời ạ! Chuyện tình cảm này sao nan giải thế chứ!

"Không có nhưng nhị gì hết, anh đã dẫn cô ấy đi gặp bà nội rồi." Nghiêm Hâm không cho anh chen mồm vào, tóm lại chuyện này đã định sẵn cái kết.

"Bà ngoại gặp rồi? Bà nói thế nào?"

Mục Phong vừa nghe đã thấy hứng thú, vội hỏi kết quả.

"Bà nội không nói gì, chỉ giao phó không thể làm sơ sài." Nghiêm Hâm thản nhiên nói.

"Ra là vậy." Mục Phong có hơi thất vọng, tưởng rằng có thể nghe được cái gì hay ho.

Chỉ là, nếu Nghiêm Hâm đã lên kế hoạch xong cho cuộc sống của mình vậy anh cũng chỉ có thể chúc phúc, mong cuộc sống hôn nhân của anh trai tốt sẽ hạnh phúc, suôn sẻ.

Khi đã nhận được sự giao phó của Nghiêm Hâm, Mục Phong rất nhanh chuẩn bị tốt một hôn lễ thể kỷ, cả đại trạch xôn xao, quan lại quyền quý tụ tập, truyền thông cũng tới tham gia náo nhiệt.

Ngồi ngay ngắn trong phòng nghỉ cô dâu, tay chân Trương Vận Như lạnh lẽo, cơ thể hơi run, một chút cũng không vì bản thân là cô dâu mới mà nên vui sướng.

Người khác là cô dâu thì trong lòng tràn đầy vui mừng, mong đợi cùng người mình yêu nhất bước lên thảm đỏ, nhưng mà một chút cảm giác hưng phấn cô cũng không có, ngược lại trong lòng lại tràn đầy sợ hãi.

Cô hiểu rất rõ rằng hôn nhân của mình không được xây dựng trên cơ sở tình cảm hai bên, thẳng thắn mà nói, một chút kỳ vọng cô cũng không dám có.

Nghiêm Hâm đã nói rất rõ ràng, anh sẽ không làm người chồng tốt, ý là anh có thể không chung thủy với cuộc hôn nhân này ...

Mãi đến bây giờ cô mới thực sự cảm nhận được năm đó mẹ đối mặt với chuyện ba ngoại tình thì trong lòng có bao nhiêu đau khổ.

Vận Như cúi đầu, cuộc sống hôn nhân của cô sắp bắt đầu, nếu như anh dùng cách như vậy trừng phạt cô, cô tuyệt đối khó chấp nhận được . . . .

"Tới đây, tôi xem cô dâu hôm nay, thật là xinh đẹp đó!"

Đột nhiên Tiểu Hoa đẩy cửa vào, trên mặt hiện lên nụ cười hâm mộ, sau lưng còn có mấy nữ sinh bằng tuổi.

"Tiểu Hoa, đây là. . . . ." Cô luống cuống nháy mắt hỏi.

"Đây là bạn học của em! Nghiêm lão đại nói em có thể dẫn bạn tới đám cưới."

Dễ nhận thấy Tiểu Hoa rất phấn khởi, chỉ đích danh mấy bạn học sau lưng: "Đây là Tiểu Thiên, Tiểu Ái và San San, các bạn ấy muốn đến xem cô dâu xinh đẹp nhất hôm nay đó."

"Em cũng đừng có chế giễu chị."

Cô lộ ra nụ cười khổ, thật là không có biện pháp với mấy cô gái trẻ tuổi này.

"Không có chế giễu chị đâu, tui em thật sự hâm mộ chị mà!"

Tiểu Hoa hưng phấn sờ lễ phục trên người Vận Như, cẩn thận nhìn lớp trang điểm trên mặt cô, vô cùng hài lòng: "Nghiêm lão đại nhất định đối với chị rất tốt, nếu không làm sao chị lại bằng lòng gả cho anh ấy chứ?"

Lúc Tiểu Hoa nói những lời này, Nghiêm Hâm vừa đứng dậy đi vào, thoáng chốc khiến tim Trương Vận Như đập mạnh lên.

Không biết anh có nghe lời Tiểu Hoa nói không? Ngộ nhớ anh nghe thì sẽ có cảm tưởng gì đây?

"Tiểu Hoa, thì ra là em chạy đến đây."

Nghiêm Hâm hình như không nghe thấy câu Tiểu Hoa hỏi, vừa vào cửa đã với Tiểu Hoa nói: "Anh nghĩ làm sao vừa mới quay đầu đã không thấy tăm hơi em đâu."

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 4 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Phần 1

"Em tới nhìn cô dâu xinh đẹp! Hơn nữa hôm nay em là phù dâu, đến gặp cô dâu là chuyện đương nhiên mà!" Tiểu Hoa cười đến híp cả mắt, đi tới bên cạnh anh kéo tay áo anh làm nũng nói: "Hạnh phúc nha Nghiêm lão đại, làm chú rể rồi đó!"

"Làm gì? Em hâm mộ hay là ghen tỵ?"

Nghiêm Hâm nhúu đuôi mày, buồn cười nheo mắt nhìn cô.

"Đương nhiên là hâm mộ! Anh là Nghiêm lão đại mà, em nào dám ghen tỵ anh chứ!" Tiểu Hoa khẽ cười nói.

"Chắc ~~ biết em là tiểu quý nhất gan mà."

Nghiêm Hâm cười nhạo một tiếng, nói với bạn Tiểu Hoa: "Các em chơi vui vẻ, người lớn bọn anh bận đi làm chuyện đại sự rồi! Đi thôi Vận Như, đến lúc rồi."

"Vâng."

Trương Vận Như khẽ run lên, đứng lên cùng anh đi ra phòng nghỉ cô dâu.

Từ phòng cô dâu đi tới hội trường tiệc cưới, chỉ mới 3 phút ngắn ngủi cũng đủ để giày vò Trương Vận Như rồi.

Một cô gái như cô thật không cách nào tưởng tượng được lát nữa sẽ đối mặt với tình huống này như thế nào, chỉ nghĩ thôi cũng làm hai chân nhũn ra rồi.

Quả nhiên, đại sảnh mấy trăm mét vuông đầy khách khứa, cô nom nóp lo sợ theo sát Nghiêm Hâm đi vào hội trường tiệc cưới, thiếu chút nữa bị cảnh tượng trước mắt dọa bỏ chạy rồi.

"Bình tĩnh đi, chỉ mấy tiếng thôi, nhẫn nại một chút."

Có lẽ là cảm thấy cô rất lo lắng, Nghiêm Hâm nắm chặt tay cô, trao cho cô niềm tin.

Trương Vận Như run dử dội, ngẩng đầu nhìn gò má kiên nghị của anh, một cách thần kì, tâm trạng cô dần ổn định lại, hành động này của anh thành công trấn an sự lo lắng của cô, cô bắt đầu nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh.

Đúng vậy, chỉ mấy tiếng thôi, chịu đựng một chút sẽ xong, cố lên Trương Vận Như!

Hôn lễ tiến hành thuận lợi, cô ngồi ở chủ bàn, cố gắng mỉm cười đầy thành ý tất cả khách mời, cho đến Tiểu Hoa chạy đến bên người nói đã đến lúc thay lễ phục thì cô mới được Tiểu Hoa đỡ đứng lên.

"Này, nghe nói cô dâu là Nghiêm đại công tử bỏ tiền ra mua đó, không biết là thật hay giả nữa?"

Trên đường cô vượt qua nhiều khách để đến phòng cô dâu lại đột nhiên nghe được một cô gái nói như vậy.

Toàn thân cô cứng đờ, mặt không còn chút máu, ngay cả dũng khí ngẩng đầu xem ai đang nói cũng không có.

Tại sao? Tại sao lại có lời đồn này? Chẳng lẽ Nghiêm Hâm đem chuyện bọn họ nói ra ngoài?

Thật đáng buồn chính là cô phát hiện mình hoàn toàn không có chỗ để phản bác, bởi vì Nghiêm Hâm không chỉ cứu cô, quả thật cũng vì cô mà trả nợ cho em trai cùng cha khác mẹ, nói cô là được mua cũng không quá đáng . . . . .

"Thật là làm tớ quá thất vọng, không ngờ Nghiêm Hâm không cần cả khu rừng xinh đẹp lại cưới một người vừa xấu xí vừa mập, làm cái rắm!" Một cô gái mặt đầy son dây phấn lúc đi ngang qua Trương Vận Như cố ý gia tăng âm lượng.

"Cái cô này . . . . ."

Sau khi Tiểu Hoa nghe, đang định mở miệng mắng cô gái chẳng biết từ đâu chui ra thì lại bị Trương Vận Như kéo lại: "Chị Trương . . . . ."

"Đừng để ý tới cô ta, chúng ta đi."

Cô hít một hơi thật sâu, kéo Tiểu Hoa đi về phía phòng nghỉ.

"Chị Trương, sao chị không phản bác cô ta?"

Vừa tiến vào phòng nghỉ, Tiểu Hoa đã bầu môi la ầm lên: "Con mắt nào của cô ta nói chị béo chứ? Quả thực là mắt chó đuôi mèo!"

"Tiểu Hoa, không nên nói chuyện như vậy."

Cô vuốt nếp áo cười, không muốn vì bất kỳ lời bình luận nào mà đau lòng: "Cô ta nói cũng không sai, so với mấy cô gái nhỏ nhắn bây giờ thì chị có chút mập."

"Không có!"

Tiểu Hoa đỏ bừng mặt lên, tức giận nói: "Chị không có mập chút nào hết."

"Cám ơn em Tiểu Hoa, nhưng mà chúng ta không cần đề ý người khác nói gì, dù sao đây đều là sự thật." Không muốn ầm ĩ với Tiểu Hoa, cô đưa tay mở dây kéo sau lưng xuống, muốn dùng cái đề tài này lại.

"Đề em!"

Tiểu Hoa bĩu môi, trong lòng hết sức bất bình tới phía trước giúp cô: "Chị đó, không thể quá yếu đuối, nếu không sẽ bị người khác ăn hiếp đó."

"Được rồi, sao chị lại cảm giác em lớn tuổi hơn chị nha?" Trương Vận Như cảm thấy buồn cười, không nhịn được nhắc nhở.

"Cái này liên quan gì tới tuổi tác chứ? Em là đang dạy chị đạo làm người."

Tự Tiểu Hoa cũng cảm thấy buồn cười, không nhịn được cười khẽ một tiếng, tâm trạng bất mãn cũng từ từ tan biến.

"Đúng đúng đúng, cô giáo Tiểu Hoa nói rất đúng."

Cô cời lễ phục màu trắng trên người xuống, mặc bộ lễ phục màu hồng khác, sau đó như nhớ tới cái gì đó: "Tiểu Hoa, xin em đừng nói chuyện vừa rồi Nghiêm lão đại, được không?"

"À ... chị sợ anh ấy tức giận hả?"

Tiểu Hoa như người lớn nhướn mày lên, như tên trộm mà cười châm biếm.

"Ai lo lắng cái đó chứ?"

Trương Vận Như tức giận liếc cô một cái, giả bộ tự giễu: "Đàn ông là động vật thích sĩ diện nhất trên đời, nếu như bị anh ấy biết có người quở trách chị như vậy, hôn lễ hôm nay cử hành như thế nào? Có khi ngày mai sẽ đến luật sư lý hôn đó chứ!"

"Phụt ~ "

Tiểu Hoa cười phun ra tiếng, không tin Nghiêm lão đại mình quen biết sẽ làm chuyện như vậy: "Sẽ không đâu! Nghiêm lão đại là bởi vì yêu chị mới cười chị, chị đừng mất lòng tin ở bản thân!"

Yêu cô mới cưới cô sao?

Vận Như xoay người để Tiểu Hoa giúp cô sửa sang lại trang phục, tâm trạng không hề tốt chút nào ...

Thật vất vả mới kết thúc tiệc cưới, Trịnh Tổ Linh vì mệt mà về phòng nghỉ ngơi, người hầu vội vàng dọn dẹp chén bát gọn gàng, Nghiêm Hâm quyết định không ngủ ở đại trạch, mang theo cô dâu của anh trở về chỗ ở.

Trở lại Nghiêm gia, Trương Vận Như mệt mỏi nâng váy đi vào nhà, đang muốn về phòng khách lại bị anh ngăn lại.

"Làm gì vậy?" Cô không hiểu quay đầu lại nhìn anh.

"Hình như em quên, bắt đầu từ hôm nay chúng ta là vợ chồng, phòng của em là ở đó." Chỉ phòng của mình, Nghiêm Hâm nói như chuyện đương nhiên.

Anh không biết phải nói xin lỗi thế nào, không biết phải nói cho cô cảm giác trong lòng ra sao, cho nên bước đầu tiên anh quyết định để hai người cùng phòng, lấy hành động nói cho cô biết, thật ra anh không hề chán ghét cuộc hôn nhân này.

Tìm Trương Vận Như đập loạn lên, khuôn mặt nhỏ không tự chủ ửng hồng.

"Chúng ta kết hôn là để cho bà nội nhìn, có cần thiết ngủ một phòng không?" Cô cố gắng thay đổi quyết định của anh.

"Đó là em cho là vậy, vậy còn anh? Phải làm cho bà nội nhìn." Anh nhú mày, mi tâm nhú lên.

Nào có ai vừa mới kết hôn đã chia phòng ngủ chứ? Huống chi chung phòng hay không là do anh quyết định, không tới phiên cô.

"Vậy anh . . . . . muốn như thế nào?" Giọng nói của cô có chút run rẩy.

"Đến phòng anh đi."

Phần 2

Lúc Nghiêm Hâm tắm rửa sạch sẽ xong thì Trương Vận Như còn nhắm hai mắt đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước ấm cọ rửa toàn thân, trong lòng như đang treo mười lăm thùng nước vậy, vô cùng bất ổn.

Lát nữa nên làm cái gì?

Anh muốn thực hiện nghĩa vợ chồng vụ sao? Nhưng cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, lần này đi ra ngoài cũng không được, không ra cũng không xong, cả người hoảng loạn không biết làm gì.

"Vận Như, Trương Vận Như!"

Lúc cô đan miên man suy nghĩ thì bên tai vang lên tiếng gõ cửa: "Em té bất tỉnh sao? Tắm lâu như vậy cũng sắp tróc da rồi."

Anh ở một phòng tắm khác tắm rửa sạch sẽ, cô lại vẫn như con rùa nhỏ trốn trong phòng tắm, quả thật rất kỳ cục.

Cô đột nhiên giật mình, quay đầu về ngoài cửa hô: "Sắp xong rồi, đợi một chút!"

Nghiêm Hâm đứng ở ngoài cửa nghe vậy thì tim căng thẳng, giọng cô ấy nhẹ nhàng lại mang theo chút dư vị hồi thúc khiến toàn thân anh không tự chủ mà tê dại.

"Khụ! Cho em hai phút, nếu sau hai phút vẫn không ra, anh sẽ phá cửa mà vào đó." Anh ho nhẹ một tiếng, gương mặt tuấn tú ửng đỏ.

Đáng chết! Sao cho đến tận bây giờ cô còn có sức ảnh hưởng với anh lớn như vậy chứ?

Anh phiền não ở trong phòng đi tới đi lui, một lúc sau, nghe tiếng mở cửa phòng tắm, anh xoay người, nhìn thấy cô từ trong phòng tắm đi ra.

Toàn thân được bao phủ bởi hơi nước trong phòng tắm, giọt nước dọc theo đuôi tóc trượt xuống cái cổ trắng nõn, âm thầm chảy vào cổ áo choàng tắm màu trắng, cô tựa như tiên nữ mê hoặc lòng người trên Thiên Đình xuống nhân gian khiến anh không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Trương Vận Như đỏ mặt đứng ở cửa phòng tắm, cô không biết dưới tình huống này mình nên có phản ứng gì, giống như làm cái gì đều không đúng, chỉ cảm thấy hơi nóng không ngừng từ lòng bàn chân đi lên trên, khuôn mặt cô đỏ bừng.

Cô để ý anh và cô đều mặc áo choàng tắm chứng tỏ đã tắm qua, đôi mắt đen của anh nhìn cô chẳng khác nào một con thú đang rình mồi, điều này làm cô không tự chủ kéo chặt cổ áo choàng tắm. . . . .

Nghiêm Hâm không chớp mắt mà nhìn chằm chằm về mặt hốt hoảng của cô, trái tim đập loạn xạ lên.

Trời ạ! Cô thật là đẹp!

Đôi mắt đen của anh nhìn chằm chằm vào cái cổ trắng nõn lộ ra ngoài của cô, không dùng đầu để nghĩ cũng biết dục vọng của anh trong nháy mắt dễ dàng vì cô mà rung động!

"Em ... em tắm xong rồi." Cô cúi đầu, né tránh ánh mắt soi mói của anh, tay chân đều nổi da gà.

"Lại đây." Giọng nói anh nghe vừa khàn khàn lại hấp dẫn.

Vận Như khê cần mồi, không hiểu giọng anh vì sao trở nên khàn khàn như thế, cô mê muội đi về phía anh, có chút xấu hổ lại có chút lo lắng nằm xuống bên cạnh anh, căng thẳng mà nắm chặt cái mền.

"Ngủ đi."

Nghiêm Hâm nhắm hai mắt, đợi người bên cạnh nằm xuống rồi mới nói nhỏ.

". . . . ." Trương Vận Như trừng mắt nhìn, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Ngủ? Ý của anh là, không làm gì cả, chỉ đơn thuần ngủ thôi sao?

Làm sao có thể? Nếu như chỉ là ngủ, việc gì anh nhất định muốn cô ngủ ở đây?

Cả người cô đề phòng, không dám thở mạnh, chỉ sợ anh đột nhiên tiến tới, nhưng bởi vì bận rộn cả ngày, cô cũng chẳng chịu đựng được bao lâu, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Đợi bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, Nghiêm Hâm chậm rãi mở hai mắt ra, anh nhìn trần nhà một hồi lâu mới cẩn thận từng li từng tí nghiêng người sang, im lặng nhìn cô khi ngủ.

Thật là mĩa mai! Chỉ có khi cô ngủ được mới có thể yên tĩnh như thế, hai người bọn họ mới có thể bình tĩnh đối diện với nhau, nếu không ở chung một

chỗ giống như hai đường thẳng song song không có điểm chung, anh hỏi cô không muốn nói, cô nói anh không muốn nghe.

Ai, trời mới biết anh không hề muốn đối lập với cô chút nào.

Năm đó không tìm được cô, anh rất lo lắng không biết cô có gặp phải nguy hiểm hoặc khó khăn gì mới có thể không nói đã lẳng lẽ rời đi, cả trái tim anh thấp thỏm nhớ mong vì cô, cho đến mười năm sau gặp lại cô, phát hiện người cô rất tốt, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới buông tảng đá lớn đè trong lòng nhiều năm.

Vốn là hai người bọn họ có cơ hội bắt đầu bên nhau lần nữa ..., nhưng nếu anh không cố ý muốn hỏi cô năm đó vì sao bỏ đi, nếu như cô chưa từng nói rõ năm đó là vì một người đàn ông khác mà rời bỏ anh, có lẽ biểu hiện và thái độ của anh sẽ không tệ như vậy, cũng sẽ không đẩy hai người vào mối quan hệ hôn nhân nan giải như thế.

Anh không cách nào phủ nhận trong lòng mình còn nhớ cô, nếu không sẽ không có hứng thú với những cô gái bên cạnh, sẽ không sau nhiều năm như vậy vẫn còn để ý lý do năm đó cô bỏ đi, càng sẽ không vì nguyên nhân kia mà giận dữ.

Ánh sáng đèn ngủ đầu giường chiếu ánh sáng vàng nhạt vào gò má cô, bộ dáng kia cực kỳ xinh đẹp, anh không nhịn được đưa ngón tay dài ra, dọc theo vàng sáng lướt qua từng đường cong trên khuôn mặt, cảm nhận sự tồn tại của cô. . . . .

"Nghiêm Hâm?"

Lúc anh lướt qua chớp mũi cô thì Trương Vận Như không hề báo trước mở mắt ra, không xác định lắm khẽ gọi.

Cô rất mệt, không sai, nhưng nếu như không có sự vuốt ve kia thì cô đã không tỉnh lại rồi, cô vừa tỉnh lại đã thấy anh dùng đầu ngón tay vẽ dọc mặt cô, cô giật mình.

Nghiêm Hâm không ngờ tới cô lại đột nhiên tỉnh lại, thoáng chốc hai mắt mở to, đầu ngón tay khẽ run, lúng túng thu tay trở về.

"Anh cho là em đã ngủ."

Nhìn anh, cô nghiêng người muốn thay đổi tư thế phù hợp, cổ đè xuống hỗn loạn trong lòng, ôm chần bồng đối mặt với anh: "Sao anh không ngủ?"

Nhìn sâu vào ánh mắt như tỉnh như mơ của cô, anh trầm mặc một hồi lâu, dùng giọng khàn khàn nói: "Anh không ngủ được."

"Sao vậy? Anh bị mất ngủ sao? Có đi khám bác sĩ không?"

Mí mắt cô nặng nề, hơi híp mắt hỏi.

Áp lực cuộc sống người hiện đại khá lớn, thường có vấn đề mất ngủ, đi bác sĩ khám rồi uống thuốc vẫn tốt hơn.

"Không có."

Nghiêm Hâm nhắm mắt lại, giấc ngủ anh luôn tốt, trừ mười năm trước từng có vấn đề, còn lại chưa bao giờ từng mất ngủ: "Đại khái có thói quen ngủ một mình chăng?" Anh tùy tiện suy nghĩ lý do buồn cười nói.

"Hả?"

Cô không cẩn thận nhắm mắt lại, nghe được lời anh nói lại mở mắt ra.

Đờ đẫn hai giây sau, lời của anh mới truyền vào trong đầu cô, trong tai, cô nhu nhược bò dậy, nhẹ giọng nói: "Vậy. . . . em nên về phòng khách ngủ thì tốt hơn, tránh quấy rầy giấc ngủ của anh."

Rõ ràng chính là anh muốn cô tới chỗ này ngủ, nhưng mà bây giờ lại lên án như thế, lòng cô bị tổn thương, quyết định trở về phòng khách nghỉ ngơi.

"Vận Như!"

Không ngờ cô vừa mới xuống giường, cánh tay to khỏe của anh ngay sau đó vòng chắc eo cô, không để cô rời đi.

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 5 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Phần 1

"Cả ngày bận rộn mọi người rất mệt rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon."

Cô muốn kéo cánh tay đang ôm mình ra, nhưng kéo thế nào cũng không ra, cô phiền não mím môi.

"Em hiểu lầm rồi, anh không có ý đuổi em."

Nghiêm Hâm tự trách mình nhanh miệng khiến cô hiểu lầm, nói gì cũng không cho cô rời đi, ngược lại dùng sức kéo cô về trên giường.

"Anh để em đi!"

Con người một khi bị tổn thương, tự nhiên sẽ trỗi dậy năng lực tự bảo vệ bản thân, Trương Vận Như tay nắm chân đá, làm thế nào cũng không đẩy được anh ra: "Em không muốn ở đây làm anh tức giận, buông tay ra . . . . ."

"Vận Như! Em bình tĩnh một chút!"

Nghiêm Hâm không né kịp, bị cô không lưu tình nắm lấy cổ, chân cũng bị cô quơ tay múa chân đá liên tục, anh hạ quyết tâm, dứt khoát ôm cô vào trong ngực, lấy sức toàn thân mà ép cô.

"Tránh ra!"

Anh không có ý dè dặt cô thì thôi, anh dè cô như vậy khiến cô vô duyên vô cớ cảm thấy lòng chua xót, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống.

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Dựa vào cái gì mà anh muốn như thế nào thì như thế ấy chứ?

Cô là người, không phải thần thánh, đối mặt người mình thích còn phải giả bộ không hề quan tâm, thậm chí là nói thích người đàn ông khác, cô cũng đau khổ, rất đau khổ!

"Khóc cái gì?"

Vừa thấy cô rơi lệ, ngực anh chợt căng thẳng, giọng nói không khỏi nhẹ nhàng hơn.

"Anh ức hiếp người khác. . . . ."

Cô bối rối lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, đỏ mắt lên án anh: "Anh đã quen ngủ một mình thì sao phải nhất định muốn em đến phòng anh ngủ chứ?"

"Chúng ta là vợ chồng không phải sao? Nào có vợ chồng nào chia phòng ngủ?" Anh thản nhiên nói, dùng tư thái bình tĩnh nói chuyện, xem như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nếu cô bắt đầu trước, không bằng dùng cơ hội này nói với cô cũng cũng tốt; nếu không, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.

"Có, có rất nhiều vợ chồng chia phòng ngủ, chúng ta tuyệt đối không phải là đôi đầu tiên." Cô nước mắt rùng rùng nói.

"Đó là người khác, anh không làm được."

Anh nhìn hai mắt ngấn lệ của cô, lắc đầu: "Anh thừa nhận thái độ của mình lúc trước không tốt, xin lỗi em." Anh ngừng tạm, nói tiếp: "Nếu chúng ta đã kết hôn vậy thì xóa bỏ những chuyện không vui để duy trì cuộc hôn nhân này được không?"

Trương Vận Như không ngờ tới anh sẽ nói như vậy, hai mắt mở to không dám tin.

"Sao vậy? Sao lại không nói gì?"

Thấy cô chớp đôi mắt đầy nước, anh đau lòng lau đi nước mắt vương trên khóe mi cô.

"Em chỉ là . . . . không ngờ anh sẽ nói như vậy."

Cô cảm động đến nỗi nói một câu cũng không hoàn chỉnh, môi run run, dứt quãng nói nhỏ: "Em cho là anh vẫn còn trách em lúc trước không từ mà biệt . . . . ."

"Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa." Anh bắt đầu dĩ vãng: "Anh sẽ không truy cứu nữa rồi."

Đúng, anh không quên được chuyện kia, thế nhưng như thế thì sao? Có thể làm cơm ăn sao? Không thể, cho nên vẫn nhớ mãi không quên làm cái gì?

Để cho chuyện kia theo nước trôi đi đi, anh sẽ không truy cứu nữa.

"Có thật không?" Cô không dám tin, xác nhận lần nữa.

"Anh đã khi nào lừa gạt em chưa?" Anh nhăn mày lại.

Cô không nói một lời nhìn chăm chăm vào anh, một lúc sau, cuối cùng cười mỉm.

Đã lâu không thấy nụ cười có lúm đồng tiền xinh như vậy, trái tim anh rung động, thân thể không tự chủ được hưng phấn.

"Đáng chết! Em đừng nhìn anh như vậy."

Anh cúi người khẽ nguyên rùa, đỉnh đầu vừa vịn dựa vào vai cô.

Trong phòng xuất hiện không khí kỳ diệu, tim cô đập nhanh hơn, nhìn chăm chăm trần nhà, cảm giác nhiệt độ người anh đang lan sang mình, bất giác đưa tay sờ nhẹ tóc anh, lòng tràn đầy tình yêu say đắm đã để lộ qua đầu ngón tay. . . . .

"Vận Như. . . . ."

Anh khó khăn ngẩng đầu, rõ ràng dựa vào cô gần như thế nhưng cái gì cũng không làm được, cảm giác thật sự rất giày vò.

"Anh biết không? Em chờ anh về đã rất lâu rất lâu rồi."

Hốc mắt cô ngấn lệ, nụ cười bên môi ngày càng rõ.

Nghiêm Hàm cảm động, biết cô nói là bản thân mình ngày trước, không sai, anh đã về, mà bây giờ anh đã trở thành chồng cô, hai người bọn họ sẽ nắm tay nhau đến hết cuộc đời.

Vận Như xúc động nâng đầu anh lên, lần đầu tiên ấn xuống môi anh một nụ hôn. . . . .

Điều này làm Nghiêm Hàm mừng rỡ như điên, anh như nhận được lệnh đặc xá, mở cò trong bụng, khó khăn khẽ chạm vào hai má phần hồng của cô.

Cử chỉ này mang đến cho cô cảm giác tê dại trước nay chưa từng có, cô theo bản năng lấy gò má vuốt ve ria mép của anh như một cách đáp lại.

Khúc mắc được tháo gỡ, rất nhiều việc cũng trở nên dễ dàng rất nhiều, hai người như tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt, hôn môi không ngừng.

"Nghiêm phu nhân, em thật thơm."

Anh ở sau gáy cô, dùng sức cảm nhận hương thơm từ thân thể cô.

"Nghiêm tiên sinh, anh cũng không tồi."

Vận Như cảm thấy chút hoảng hốt, hơi nóng trên người của anh hòa vào cô khiến toàn thân cô giống như muốn đốt cháy.

Anh nên làm gì?? Đẩy hông cô sát vào để cô dán chặt hơn vào mình, cảm nhận sự kích thích: "Cảm giác được không?"

"Cảm giác cái gì?"

Nhiệt độ không ngừng tăng nhanh, cô nóng đến muốn thét chói tai.

"Đồ lừa đảo, em biết là cái gì mà."

Anh một tay chặn ngang ôm lấy eo cô, chọc cô thét lên kinh hãi, cô theo phản xạ ôm cổ anh: "Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, em cảm thấy chúng ta nên nên làm cái gì?"

". . . . ."

Cô dĩ nhiên hiểu được anh ám chỉ là gì, khuôn mặt nhỏ trong chốc lát đã đỏ ửng.

"Bắt đầu từ tối hôm nay, em, thuộc về anh."

Anh cực kỳ yêu đáng vẻ thẹn thùng của cô, chỉ vì mình anh mà nở rộ xinh đẹp.

Nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, cô ngập ngừng rung rung cánh môi.

"Muốn nói cái gì?" Ngón tay thô ráp xoa cánh môi đỏ mọng mềm mại của cô, ý tốt cho cô cơ hội "khiếu nại".

"Xin lỗi, em . . . . . em không có kinh nghiệm."

Không có kinh nghiệm? Cô không có kinh nghiệm?!

Bộ dáng e thẹn cùng giọng nói nỉ non của Vận Như khiến lý trí Nghiêm Hâm trong nháy mắt hóa thành hư không, lồng ngực cường tráng của anh bỗng chốc đè trên người cô, đôi mắt đen như tóe ra lửa.

"Em nói, em vẫn là xử nữ?"

Nghiêm Hâm trừng lớn mắt, không thể tin được mà chớp mắt.

Cô cắn chặt môi dưới, dung nhan xinh đẹp như hoa, không dám nhìn anh.

Nhìn cô hai mắt nhắm chặt, lông mi dài run run, gò má ửng hồng, anh cảm thấy tâm trạng rất tốt, dễ dàng tin vào sự trong trắng của cô.

Cúi đầu lấy đầu lưỡi đẩy đôi môi mím chặt của cô ra, trượt một vòng trong miệng cô, dùng răng khê cắn môi hồng, làm cô bị đau mở miệng nhỏ ra.

Lưỡi của anh đường đường chính chính đi vào khoang miệng ướt át của cô, bá đạo đoạt lấy sự ngọt ngào trong cô.

Phần 2

Trương Vận Như nhắm mắt, cảm nhận lưỡi của anh ở trong miệng dao động, liếm mát, không khỏi khí nóng xông lên đỉnh đầu, cô lo lắng co ngón chân lại, hai tay từ từ ôm lấy cổ anh, cảm giác mình giống như một miếng bơ, dần dần hòa tan trong môi lưỡi tuyệt vời của anh . . . . .

Cô từng trong đêm khuya yên tĩnh lúc nhớ lại nụ hôn ngọt ngào của anh năm đó, nhưng cũng không dám nghĩ thêm, bây giờ gặp được anh, thật sự làm cô không biết phải làm sao.

Sự đáp lại của cô mặc dù còn vụng về nhưng giống như quả táo xanh, trong chất có ngọt, ngọt mà không ngán, làm anh không nhịn được muốn nếm thêm.

Bàn tay anh trượt vào cổ áo choàng tắm hé mở của cô, khoắc lên da thịt đầy đà, mịn màng, nhẹ nhàng xoa nắn.

"Ưm . . . . ."

Cô cảm giác tim đập như muốn nhảy khỏi lồng ngực, khó nhịn khẽ rên ra tiếng.

Nghiêm Hâm không bằng lòng với việc chỉ thưởng thức mình cánh môi mềm mại của cô thôi, anh nâng người lên, thô lỗ tháo dây buộc áo choàng tắm ra.

* Bản quyền thuộc về diễn đàn Lê Quý Đôn *

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, Nghiêm Hâm mở hai mắt ra, sáng khoái tinh thần héch miệng.

Từ nay về sau, bọn họ chính là vợ chồng, không cần chia phòng ngủ, một đôi vợ chồng ngọt ngào không còn hiềm khích.

Mười năm trước bọn họ buông tay nhau ra, mười năm sau nối lại duyên cũ, cảm giác này thật tốt đẹp.

Anh cười cười, vô ý làm động tới đến ý trung nhân trong ngực, Trương Vận Như nhăn mày lại, thân thể nghiêng qua nghiêng lại, tìm vị trí thoải mái hơn trong ngực anh tính ngủ tiếp.

Anh bật ra tiếng cười khê, cong cánh tay lên, lấy ngón tay quấn quanh sợi tóc dài của cô, chơi đùa với tóc cô.

Trương Vận Như cau mày than nhẹ, chậm rãi mở mắt ra: "A . . . . . Anh tỉnh rồi?"

Vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hai mắt chồng nhìn thẳng vào cô, cô có chút sợ lại có chút xấu hổ, kéo chăn che mình lại.

"Vừa tỉnh thôi." Chú ý tới động tác lơ đãng của cô, anh hứng thú chau mày: "Trải qua một đêm “giáo dục” mà vẫn còn xấu hổ thế sao?"

Tối hôm qua bọn họ tận tình tìm kiếm thân thể nhau, ngay cả nơi riêng tư nhất cũng không bỏ qua, tưởng rằng cô sẽ thích ứng cảm giác gần gũi giữa hai người, không ngờ cô vợ mới cưới này lại càng thêm xấu hổ, thật sự là. . . . . đáng yêu đến mức làm cho người ta muốn nuốt luôn cô vào bụng.

Nhắc nhở của anh khiến Vận Như đỏ bừng mặt lên, cô nhích người kéo ra khoảng cách giữa hai người, vươn tay, đem đầu anh quay qua hướng khác.

"Làm gì vậy?" Anh bất mãn cầu nhàu.

"Anh . . . anh quay người qua chỗ khác trước đi!"

Ý thức được mình ở dưới mền trần trướng, cô cảm thấy chút e thẹn cùng nóng nảy, đưa tay đẩy anh.

Hoan ái là một chuyện, ở trước mặt anh lửa lò là một chuyện khác, ý chí của cô còn chưa đủ mạnh, thật sự không có biện pháp không mảnh vải che thân mà nhảy xuống giường trước mặt anh.

"Nghiêm phu nhân, em không phải đang làm chuyện thừa sao?"

Nghiêm Hâm không khỏi phá lên cười, cười da mặt cô quá mỏng: "Cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, anh cũng nhìn rồi, cần gì còn phải xoay qua chỗ khác?"

"Mặc kệ! Anh quay qua chỗ khác trước đi!" Cô xấu hổ, lúng túng dùng sức đẩy anh.

"Được được được, quay qua chỗ khác thì quay qua chỗ khác."

Bất đắc dĩ thở dài, Nghiêm Hâm nghiêng người sang, nụ cười đầy trên mặt.

Mặc dù bị cô yêu cầu chuyện đầu đầu, nhưng anh vẫn rất thích bộ dáng nũng nịu của cô, nhiều năm trước, cô cũng sẽ dùng loại giọng điệu này quăn lấy anh nói chuyện trời đất, thật quá ngọt ngào . . . . .

Thấy anh quay lưng lại, Trương Vận Như mới cẩn thận từng li từng tí kéo ra chăn đi xuống giường, căng thẳng cầm áo choàng tắm trên đất lên mặc vào.

Nghiêm Hâm mặc dù không nhìn thấy cô đang làm gì, nhưng sau lưng truyền đến tiếng sột soạt khiến anh rất tò mò, anh lén quay đầu nhìn trộm, vừa vặn thấy cô nghiêng người khom lưng nhặt áo choàng tắm.

Cái mông tròn trĩnh, hai vú như ẩn như hiện đều rơi vào tầm mắt, làm anh nén hít hà, bụng dưới lập tức cảm thấy đau đốn.

Vận Như vừa mới bắt được một góc áo choàng tắm thì nghe thấy tiếng anh nén thở mạnh, cô nghi ngờ quay đầu, bốn mắt giao nhau với anh.

"Aaaaa . . . . ."

Cô sợ hãi kêu lên, nắm chặt áo choàng tắm che người mình lại.

"Anh anh anh . . . . . sao anh có thể nhìn lên chứ?!"

"Anh là chồng em, tại sao không thể nhìn?" Chắc! Ghét áo choàng tắm che đậy hơn phân nửa cánh xuân kia.

Nếu bị cô phát hiện mình dòm ngó, anh lật người, cong cánh tay lên chống một bên đầu, cười như không cười nhìn cô: "Hơn nữa anh không phải nhìn lên, là quang minh chính đại nhìn."

"Anh . . . . . đáng ghét!"

Khuôn mặt cô đỏ lên, không cãi cọ với anh mà xoay người chạy vào phòng tắm.

Nghiêm Hâm cất tiếng cười to.

Bắt đầu từ hôm nay, anh "ân chuẩn" cho mình nửa tháng nghỉ kết hôn, bởi cô vợ nhỏ, hưởng thụ một chút cuộc sống tân hôn.

Tâm trạng của anh rất tốt, kéo chăn ra đi xuống giường, ngênh ngang đi tới phía phòng tắm.

Trương Vận Như đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước ấm làm sạch toàn thân. Mấy giờ trước cô cũng đã làm động tác thế này, chỉ là, bây giờ cô đã từ cô gái biến làm phụ nữ.

Vốn là cô bị quan, không hề ôm bất kì mong đợi nào với cuộc hôn nhân này, nhưng sự thay đổi của Nghiêm Hâm lại làm cô vừa mừng vừa sợ, trong lòng lặng lẽ dấy lên hi vọng.

Anh chẳng những chủ động làm rõ sẽ không đề cập đến chuyện đã qua, còn thoải mái mở lòng tiếp nhận hôn nhân hai người, thậm chí nhận lỗi với cô. . . . Đây là chuyện trước ngày hôm qua cô căn bản không dám hy vọng xa vời, nhưng nó lại thần kỳ phủ xuống tại bên trên thân chính mình, làm cô chân thành cảm tạ trời cao từ bi.

Mặc kệ đây có phải là một giấc mơ đẹp không, cũng không bàn về việc Nghiêm Hâm sau này có thể thay lòng đổi dạ không, cô đều không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ muốn nắm chặt hạnh phúc trước mắt không để này, quý trọng từng phút giây.

Bờ môi cô tràn đầy ý cười, đưa tay hất tóc hai bên má ra phía sau, đột nhiên, một đôi tay cứng cáp từ sau lưng ôm eo của cô, thậm chí bàn tay còn chính xác đặt lên trước ngực tròn đầy đặn của cô, Vận Như hoảng sợ hét lên một tiếng, trên người không tự chủ được ngã về phía sau, dán lên lồng ngực rắn chắc.

"Đừng sợ, là anh."

Ai ~ cô vợ nhỏ của anh đương nhiên không nghĩ rằng anh sẽ "mò" vào phòng tắm, cho nên sợ hãi, anh khó nén nụ cười ghé vào bên tai cô nói nhỏ.

"Á . . . . . Anh dọa em rồi."

Trương Vận Như xấu hổ nhắm mắt lại, thiếu chút nữa bị anh hù mà bị bệnh tim.

"Yên tâm, lầu dưới có bảo vệ, lưu manh không có cơ hội tới gần đâu." Anh khẽ cười, nhẹ gặm vành tai xinh xắn của cô.

"Ừ. . . . . Anh vào đây làm gì?"

Cả người cô tê dại, vội vàng hỏi phục tinh thần hỏi.

"Vào giúp em chà lưng!"

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 6 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Phần 1

Anh trả lời như chuyện đương nhiên, còn tiện tay lấy chút sữa tắm xoa xoa trên người cô.

"A không! Tự em làm được rồi."

Vận Như hoảng sợ nói, chưa từng quên bàn tay chứa sức quyến rũ vô cùng mạnh mẽ này chỉ cần tùy tiện sờ mấy cái trên người cô thì cô đã không còn là chính mình rồi. . . . .

"Vì bà xã phục vụ là vinh hạnh của ông xã."

Nghiêm Hàm cười mĩa, giam cầm cô giữa mặt tường và mình, bàn tay dính sữa tắm rất không khách khí dao động trên người cô.

"Nghiêm Hàm. . . . ."

Trời ạ! Cô muốn hét chói tai, nhưng lời nói ra lại rất nhỏ tiếng, một chút khí thế cũng không có.

"Gọi ông xã."

Anh ở bên tai cô thổi hơi, một tay xoa bóp trước ngực mềm mại của cô, một tay làm chuyện xấu, chạy xuống khóm hoa bí mật.

"Đừng. . . . ."

Cô khẽ run, theo bản năng kẹp chặt hai chân, chỉ là, mình mới vừa trải qua lễ rửa tội tình dục, là một "học sinh mới" hàng thật giá thật, chịu được anh lại trêu chọc như thế sao? Quả nhiên, không cần mấy phút, hai má cô ửng hồng, đỡ bức tường thờ khẽ ra tiếng, vẻ mặt vừa hấp dẫn lại rất kích thích.

"Thả lỏng, cảm nhận nó. . . . ."

Anh đưa lưỡi liếm hôn khắp khuôn mặt cô, cảm giác cô đang khẽ run.

"Không được. . . . ."

Cô không có cách ở trong phòng tắm cùng anh làm chuyện vợ chồng, chuyện này thật sự. . . . . thật sự làm cho người ta xấu hổ.

"Có thể, em có thể làm được."

Anh không ngừng ở bên tai cô thổi hơi, hại cô cả người mềm nhũn ra, hoàn toàn không làm được gì: "Em là người phụ nữ sinh ra dành cho anh, nhất định làm được."

"Em. . . . ."

Cô ghen ngào, không biết nên đáp lại sự cuồng nhiệt của anh như thế nào.

"Bảo bối, dạng chân ra."

Anh khẽ cắn vai cô, giọng nói khàn khàn nhưng mệnh lệnh.

"Ngghiêm Hâm?"

Ở chỗ này làm? Không tốt lắm đâu? Cô nhẹ nhàng nói "Không nên ở đây . . . . ."

"Tại sao không?"

Anh nhú mày, lúc này mới nhớ tới "kinh nghiệm" cô chưa đủ, chắc là bị anh suồng sã nên sợ, thật là một cô gái nhỏ nhất gan lại xấu hổ!

"Không có nơi nào không thể, anh sẽ từ từ dạy em."

"Em không quen. . . . ."

Ghét! Sao bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào anh cũng có thể “đứng” vậy? Xấu hổ chết mất!

"Không sao, em sẽ thích."

Anh dẫn dụ cắn hôn môi cô, làm cô không ngừng thở gấp, không tự chủ được mở đôi môi đỏ mọng ra.

"Ô. . . . ."

Cô nóng đến toàn thân sắp cháy rồi, cái miệng nhỏ mới nói ra một từ thì đôi môi đã bị anh cắn nuốt . . .

Cảnh tượng này, tư thế này thật sự không nên nhìn, Vận Như cố gắng kéo tay anh ra, nhưng anh lại nắm lấy hai tay không yên phận của cô, khóa lại sau lưng cô, để cô quay người lại đối diện với bức tường.

"Không . . . . . Không được . . . . ."

Cô mở lớn hai mắt, hốc mắt bắt đầu ướt, thở hỗn hển nói.

"Không thể thế nào?"

Anh một chút cũng không đặt kháng nghị của cô đặt vào trong mắt, suồng sã dọc theo gáy cô từ từ liếm liếm xuống.

"Ừm . . . . ."

Cô nhắm mắt lại, xấu hổ quay mặt đi.

"Như vậy? Hay là như vậy?"

Anh quay cô lại đối mặt mình, lấy vôi hoa sen làm sạch bọt xà phòng trên người cô đi.

"A!"

Cô chợt mở ra hai mắt, dục niệm dễ dàng bị anh trêu chọc, đôi mắt đẹp đang mơ màng thoáng chốc làm Nghiêm Hâm mất hồn.

. . . . .

Hai người đồng thời hít thở mạnh, vì sự kết hợp thân thể và tâm hồn mà rung động không thôi.

"Hâm . . . . ."

Tất cả máu đi xuống nửa người dưới, yêu cầu mãnh liệt như dòi non lấp bể này đánh úp về phía cô, Trương Vận như lo lắng vận vẹo thân thể, không hề hay biết hành động này hoàn toàn phối hợp với người đàn ông trước mặt.

"Nói yêu anh."

Nghiêm Hâm dừng lại động tác, cố nén lửa dục, ác ý trêu chọc nhụy hoa của cô.

"A. . . . ." Cô không tự chủ được khẽ run.

"Vận Như, nói yêu anh. . . . ."

Anh bá đạo gầm nhẹ, bất luận như thế nào cũng muốn nghe cô nói.

"Anh . . . . ." Hốc mắt cô nóng lên, kích động nói: "Yêu anh, em yêu anh!"

Nghiêm Hâm bật ra cười khẽ một tiếng, bắt đầu chiêm đoạt vẻ đẹp của cô, mỗi một lần đụng nhau sẽ kích động khiến cô rên rì, đủ để phá hủy lý trí còn sót lại của anh.

Anh kiên nhẫn nhanh nhẹn dừng mang lại cho cô vợ vui sướng, hai chân kề sát nhau, không tự chủ kẹp chặt anh.

Phản ứng của cô làm anh vui thích, anh một lần lại một lần dùng sức đụng hoa tâm của cô, khi cô mềm nhũn người sắp thét chói tai, đột nhiên anh tăng nhanh động tác, phóng tung mình rong ruổi trong cơ thể cô, đến khi sự run rẩy quen thuộc vọt tới bụng dưới mới đưa hai người tới đỉnh trắng hoa . . . . .

Mặc dù ở trên máy bay nôn không sót thứ gì, nhưng vừa thấy cảnh tượng xinh đẹp của Maldives [*], tâm trạng của Vận Như rất tốt, cả người không ngừng nhảy nhót.

Không ngờ Nghiêm Hâm đã sớm chuẩn bị tốt kỳ trăng mật này, nhân dịp nghỉ kết hôn, mang theo cô bay mười mấy tiếng đến Maldives, dự định trong kì nghỉ này sẽ hưởng thụ những ngày tốt đẹp.

Tuần trăng mật ngày đầu tiên, hai người nắm tay nhau đi khám phá rừng cây, thăm quan những hồ nước xinh đẹp nơi đây, cảm thấy nơi này giống như thiên đường chốn nhân gian, tuyệt đẹp đến không nói nên lời.

"Thật xinh đẹp!"

Nhìn đá quý xanh lam nguyên chất ở biển, cô không khỏi nhẹ giọng thở dài nói.

Trời xanh, mây trắng, cây cỏ bên bờ vì hạnh phúc viên mãn mà đung đưa như nhảy múa, ánh mặt trời tinh nghịch xuyên qua giữa rừng, bờ cát trắng trải dài, coi như không làm gì cả, cả ngày nằm ở đây cũng là một loại hưởng thụ.

"Tới nơi này chính là phải thả lỏng, chuyện gì cũng không cần nhớ."

Nhìn du khách bơi lặn trong nước biển, Nghiêm Hâm đẩy kính mát trên sống mũi, thân mật nắm tay cô nói: "Ngày mai chúng ta quay lại đây lặn."

"Hả? Nhưng em không biết!"

Nhìn người khác chơi rất là vui nhưng nghĩ đến mình sẽ vào làn nước biển trong vắt này, cô không khỏi khản trương.

"Đưa ngọc, em cho rằng mỗi người tới đây đều sẽ lặn sao?"

Anh khẽ cười nói: "Nơi này có huấn luyện viên chuyên nghiệp đi kèm, có thể dẫn chúng ta du ngoạn khắp nơi, bảo đảm an toàn!"

Lúc đầu định xuống nước chơi, nhưng nhìn cô mới vừa đáp máy bay mà đã nôn thành như vậy, anh cố ý chuyển hành trình qua ngày mai, muốn cô hưởng thụ từng phút giây trong kỳ trăng mật này.

"Có thật không?"

Nghe anh nói rõ xong, tâm trạng của cô trong nháy mắt trở nên rất hào hứng.

"È hèm, anh đã lừa em bao giờ chưa?"

Anh nhếch miệng cười, từ trong túi lấy ra máy chụp hình, giúp cô chụp ảnh lưu niệm bên bãi biển xinh đẹp, cũng nhờ du khách đi qua giúp bọn họ chụp chung.

CHÚ THÍCH:

[*] Maldives hay Quần đảo Maldives, tên chính thức là Cộng hòa Maldives, là một quốc đảo gồm nhóm các đảo san hô tại Ấn Độ Dương. Maldives nằm ở phía nam quần đảo Lakshadweep thuộc Ấn Độ, và cách khoảng 700 kilômét về phía tây nam Sri Lanka. Maldives là quốc gia nhỏ nhất Châu Á về dân số. Đây cũng là quốc gia Hồi giáo đa số nhỏ nhất thế giới.

Vì nằm trong khu vực gần xích đạo nên Maldives quanh năm nhận được nhiều ánh nắng ấm áp, thậm chí ngay cả trong mùa mưa. Thời điểm lý tưởng nhất để du lịch tại quốc đảo này là vào những tháng đầu năm, từ tháng 1 đến tháng 4 vì khí hậu mát mẻ, khô ráo.

Là một đất nước sống chủ yếu bằng ngành công nghiệp du lịch, Maldives chào đón mọi du khách tới đây tham quan, nghỉ dưỡng. Vì thế, khách du lịch không cần phải xin visa mà vẫn có thể nhập cảnh nếu đi dưới 30 ngày.

Kinh tế ở Maldives phát triển chủ yếu dựa vào du lịch, mọi dịch vụ ở đây đều thuộc dạng cao cấp, xếp hạng 5 sao, vì thế nếu bạn mong tìm kiếm một chỗ ở theo kiểu bình dân thì có lẽ đừng nên mất công làm gì. Giá resort ở Maldives thấp nhất cũng thường dao động từ 160 đến 350 USD/đêm.

Còn nếu bạn muốn được tận hưởng cảm giác được phục vụ như ở một thiên đường thật sự thì những resort cao cấp với mức giá khoảng 1.000 USD/đêm chắc chắn sẽ khiến bạn hài lòng.

Nét đặc biệt trong các phòng ở resort tại Maldives thường được thiết kế theo phong cách water bungalow hay water villa, giống như một cái chòi nằm giữa biển. Và thông thường, các khu resort hạng sang như Sheraton, Six Senses hay Hilton... đều thuê trọn một hòn đảo để mang đến cảm giác riêng tư cho khách du lịch.

Phần 2

Nghiêm Hàm sắp xếp hành trình cực kỳ phong phú, có bơi lội, có ở trên bờ cát xem phim, có ăn sáng bên bờ biển khiến cô mỗi ngày đều ngạc nhiên, hạnh phúc.

Trong hành trình mấy ngày ở đây, bọn họ cũng quen vài cặp vợ chồng trẻ tuổi người Đài Loan qua đây du lịch, trên môi mỗi người đều là nụ cười rạng rỡ, cảm giác thật hạnh phúc!

Vận Như phóng túng bản thân tận tình hưởng thụ sự dịu dàng, quan tâm của anh, cảm giác yêu đương so với năm đó còn ngọt ngào hơn mấy nghìn lần, thậm chí cô còn hoài nghi có phải vì mình quá mức hạnh phúc mà bị ông trời ghen ghét không?

Ở bên ngoài, Nghiêm Hàm luôn chu đáo nắm tay cô, hai mắt chưa từng rời khỏi người cô khiến cô có cảm giác được yêu thương sâu đậm.

Ban đêm, anh luôn yêu cầu vẻ đẹp của cô, tận tình lấy lòng cô, thương yêu cưng chiều cô, cũng dạy cô rất nhiều tư thế quan hệ, nhất định ép cô đến không còn sức lực mới chịu bỏ qua.

Ở Maldives ngày cuối cùng, không biết cô làm sao, lúc trời chưa sáng đã tỉnh, nhìn chồng mình đang ngủ say, đột nhiên trong lòng cảm thấy lo lắng.

Bây giờ đối với cô che chở trăm bề, cô rất hạnh phúc, không sai, nhưng vẫn không xác định được Nghiêm Hàm vì sao cưới cô, rốt cuộc là vì tình cũ khó quên, hay là vì bà nội bức hôn?

Nằm trên giường một lúc lâu, nghe tiếng hít thở đều đều của chồng, cô vẫn không cách nào ngủ, âm thầm lặng lẽ đứng dậy, phủ thêm áo khoác đi ra ngoài khách sạn.

Vận Như nhìn nước biển trong vắt phiêu du trong ánh mặt trời mờ ảo, trong lòng vẫn rầu rĩ . . . . .

"Cô Nghiêm, dậy sớm vậy sao?"

Lúc cô đang thần thờ nhìn biển, bỗng chốc một giọng nam phá vỡ yên tĩnh, khiến cô đang suy nghĩ vẫn vơ quay lại thực tế.

Cô theo bản năng nhìn về phía tiếng nói, đập vào mắt là bóng dáng cao to, có chút quen cũng có chút không quen.

Cô nhận ra người đàn ông kia, ngày đầu tiên ở đây đã chào hỏi nhau, là nhà văn du lịch ở cách vách Ngụy Chí Hạo.

"Anh Ngụy, anh cũng dậy sớm!"

Cô cười nhẹ, lên tiếng chào hỏi đối phương.

"Nhàn hạ thoải mái như vậy, đến ngắm biển một mình sao? Chồng cô không đi cùng sao?"

Ngụy Chí Hạo cũng xấp xỉ tuổi cô, cá tính hoạt bát, hướng ngoại, ai cũng có thể tán gẫu.

"Anh ấy còn đang ngủ, tôi không có đánh thức anh ấy."

Cô kéo cổ áo khoác lại, thái độ thân thiết nhưng vẫn giữ khoảng cách thích hợp.

"Sao anh lại dậy sớm như vậy?"

"Mới vừa viết xong bản thảo, muốn ra ngoài hút điếu thuốc, hít thở không khí trong lành."

"Hút thuốc mà còn hít thở không khí?"

Người này cũng rất mâu thuẫn, hút thuốc là ô nhiễm không khí, rồi lại nói muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành? Cô cười chế nhạo.

Ngụy Chí Hạo sững sờ, ngay sau đó cười to lên.

Khi cười xong, khoảng cách của hai người đã gần hơn chút, Trương Vận Như ngắm cảnh mặt trời mọc, nói chuyện phiếm câu có câu không với Ngụy Chí Hạo, rất nhanh đã đuổi con buồn ngủ sáng sớm đi.

Chỉ là cô không để ý, trên hành lang khách sạn có một bóng người đang nhìn chằm chằm vào cô, hai mắt tối sầm lại . . .

Kết thúc kỳ trăng mật tốt đẹp, trở về Đài Loan, Nghiêm Hàm vui đầu vào công việc, mà Trương Vận Như thì ở nhà làm bà nội trợ - bà chủ nhà chuyện gì cũng không cần làm, bởi vì toàn bộ chuyện vận vật trong nhà đều mình Tiểu Hoa ôm hết rồi.

Cuộc sống của cô khá đơn điệu, không thú vị, quả thật là buồn sắp chết, nhưng lại có người so với cô còn không chịu nổi cuộc sống trước mắt hơn, đó chính là quân gia Tiểu Hoa.

"Chị Trương tốt của em, mời ngoan ngoãn đến phòng khách xem ti vi, đừng đến giành việc với em được không?" Tiểu Hoa vẫy vẫy chỗi lông gà trong tay, cầu xin nói.

"Người ta chán mà!" Trương Vận Như bĩu môi.

Trước khi gả cho Nghiêm Hâm, vì trả nợ cho em trai, một ngày cô làm vài công việc, có lúc bận rộn đến cả thời gian ngủ, ăn cơm cũng không có, cô đã quen với cuộc sống như vậy, bây giờ đột nhiên lại chẳng cần làm gì cả, ngược lại cảm thấy không quen, cho nên mới muốn giúp Tiểu Hoa làm chút chuyện.

"Chị có thể chán, nhưng không thể giành việc với em."

Tiểu Hoa hai tay chống nạnh, không ngừng nhắc đi nhắc lại: "Ngộ nhớ bị Nghiêm lão đại thấy, cho là em đang ức hiếp chị thì sao? Em rất cần phản công việc này!"

"Sẽ không đâu! Chị sẽ nói rõ ràng với anh ấy."

Cô vô tội nháy mắt, van xin Tiểu Hoa có thể cho cô làm chút chuyện giết thời gian.

"Không - được!"

Tiểu Hoa phát điên, tức giận nói: "Vậy chị đi làm mặt, uống trà chiều, OK? Coi như em van chị đó!"

Để tránh Tiểu Hoa còn trẻ mà trúng gió, Trương Vận Như không thể làm gì khác hơn là mím môi, cảm ví da ra ngoài, không biết phải đi đâu, cô tiện tay vẩy tắc xi đi về nhà mẹ đẻ.

Cô nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhớ tới Nghiêm Hâm, không biết có phải là ảo giác của mình hay không, khi anh về Đài Loan hình như thay đổi.

Mặc dù vẫn hỏi han ân cần, thêm phần chăm sóc với cô, ban đêm cũng nhiệt tình giống vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy anh thường đang trộm dò xét cô, giống như đang kiểm tra cái gì đó.

Cô có mập lên sao? Hay là trên đầu mọc sừng? Tại sao chưa tới 5 phút thì anh lại ngăn người nhìn chăm chăm cô?

Cô đã từng hỏi Nghiêm Hâm, nhưng anh luôn lắc đầu nói không có việc gì, hỏi nửa ngày cũng không hỏi ra nguyên nhân, không thể làm gì khác hơn là tự cho là mình nghĩ quá nhiều.

Taxi rất nhanh dừng trước cửa nhà mẹ, cô trả tiền xuống xe, ấn chuông cửa.

"Nghiêm Hâm không có về với con sao?"

Mẹ Trương vừa thấy cô đã vội vàng hỏi thăm con rể.

"Mẹ, anh ấy phải đi làm." Nghiêm Hâm cũng không phải là cái loại công tử ở nhà bắt chéo chân uống trà, anh ấy có công ty phải quản lý mà.

"Sao vậy? Trốn về nhà mẹ vợ với con không được sao?" Mẹ Trương tức giận nhắc nhở.

"Anh ấy là ông chủ, sao có thể động một chút là nghỉ ngơi được." Nếu không, sao làm gương cho nhân viên được!

"Được rồi, được rồi, người trẻ tuổi các con tự định đoạt, dù sao bà già như mẹ cũng không hiểu." Mẹ Trương phát phát tay, có chút buồn nói.

"Ai cha, mẹ không có già chút nào, bây giờ nhìn giống như 30 tuổi vậy đó. . . . ."

Cô cười trêu chọc mẹ, thấy mẹ cười mới thôi: "Ba đâu? Không ở nhà hả mẹ?"

"Không biết lại chạy tới chỗ người đàn bà nào rồi."

Mẹ Trương nhú mày, dường như không muốn nhắc tới chồng.

"Không thể nào? Ba vẫn còn lưu luyến người đó sao?" Cô không dám tin nháy mắt mấy cái.

Trước khi em trai chưa gây họa, ba đã cắt đứt tình cảm với mẹ em trai, chỉ nhận đứa con trai này; sau khi nó gây ra chuyện, cô cho là ba sẽ hồi tâm, trở nên an phận, nhưng bây giờ nghe mẹ nói như vậy, chẳng lẽ ba vẫn không bỏ thói xấu, vây quanh đám đàn bà đó sao?

"Ai biết ông ta chứ? Gần đây luôn thần bí, không biết được đang giờ trò quỷ gì."

"Mẹ cũng rất kỳ quái, đã như vậy sao còn không ly hôn?"

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 7 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Phần 1

Không phải cô đang khích lệ ba mẹ ly hôn, mà là bằng mặt không bằng lòng giống như vậy nhất định rất khổ sở.

Nếu không phải Nghiêm Hâm sau khi cưới đã thay đổi thì cô tin bản thân mình cũng sẽ rất khổ sở, có thể chọn ly hôn, thật sự không hiểu vì sao mẹ phải khẳng khái duy trì cuộc hôn nhân khổ cực như vậy.

"Con không hiểu đâu, ba mẹ tuổi này còn li hôn, đi ra ngoài sẽ bị người ta cười nhạo."

Mẹ Trương cảm thấy ly hôn là chuyện không tốt, bà xụ mặt, không quên nhắc nhở: "Con đó, duy trì hôn nhân tốt cho mẹ, đừng có học người ta động một chút là ly hôn."

Bà rất hài lòng đứa con rể này, nếu nha đầu này dám cố tình gây sự muốn ly hôn, bà không đánh gãy chân nó mới lạ.

"Con sẽ không đâu!" Cô lầm bầm. Đột nhiên thấy cửa nhà bị mở ra, ba Trương mặt vui vẻ mà thẳng bước đi vào: "Ba!"

"Vận Như à, con về rồi sao?"

Ba Trương vừa thấy con gái lập tức cười hớn hơ: "Ba đã nói với con, chồng con rất tốt, ba rất hài lòng."

"Nói thế nào?"

Cô nháy mắt mấy cái, không hiểu vì sao ba lại nói như vậy.

"Con cũng biết, từ khi em trai con gây họa, ba chỉ có thể đi làm công, lương ngày có ngày không, cuộc sống như thế thật sự rất vô nghĩa." Ba Trương ngồi xuống ghế mây, từ trong túi lấy ra hộp thuốc, đốt một điếu lên hút.

"Dạ."

Nhìn chằm chằm khuôn mặt đầy gió sương của ba, đột nhiên cô cảm thấy lòng chua xót.

Dĩ nhiên cô biết loại cảm giác đó có bao nhiêu sợ hãi, dù sao mình cũng từng trải qua, hơn nữa ba là người chủ gia đình, cái cảm giác bất an đó so với cô nhất định nghiêm trọng hơn, cô hoàn toàn có thể hiểu được sự chua xót của ba.

Chỉ là chuyện này có liên quan gì đến Nghiêm Hâm? Sao ba phải khen ngợi anh ấy?

"Chồng con giúp ba sắp xếp làm bảo vệ, ngày mai ba sẽ đi làm!"

Ba Trương nhếch môi, hả hê cười: "Đó công ty khoa học kỹ thuật mới trên thị trường, quản lý còn nói cuối năm có cổ phiếu có thể bán cho ba!"

Khói thuốc che lại khuôn mặt cười đắc ý của ba, nội tâm Trương Vận Như rất xúc động.

Cô không ngờ Nghiêm Hâm lại suy nghĩ kĩ như vậy, ngay cả công việc của ba cũng sắp xếp hết rồi, lại chưa từng ở trước mặt cô tiết lộ chút nào.

"Vậy tốt quá ba à."

Có công việc nghĩa là có thu nhập ổn định, cô cũng cảm thấy vui vẻ thay ba: "Chỉ là giờ làm cũng dài, về sau tan việc rồi thì về nhà nghỉ ngơi sớm, không nên chạy loạn đó!"

Cô không quên nhắc nhở ba nên dành chút thời gian ở bên mẹ, tránh cho mẹ luôn oán trách.

"Không có, ba đã bao nhiêu tuổi rồi mà có thể chạy khắp nơi chứ?"

Ba Trương lắc đầu một cái, hít sâu rồi thở ra một làn khói, quay mặt nhìn người vợ đang lau bàn ăn: "Chờ linh tiền lương, ba muốn dẫn mẹ con đến Khẩn

Đình [*] giải sầu."

Trương Vận Như thấy thân thể mẹ cứng đờ, hiển nhiên không mong đợi chồng mình sẽ có suy nghĩ này.

"Kết hôn lâu như vậy, ba đều không dành thời gian ở bên mẹ con, thật là không nên."

Ba Trương không chú ý tới phản ứng của vợ mình, chỉ là chậm rãi dập điếu thuốc trên tay.

Trương Vận Như gạt đầu như bầm tỏi, đứng dậy đi tới bên cạnh mẹ, đưa tay dùng sức ôm bả vai của mẹ, rõ ràng cảm thấy đang run rẩy.

"Sao vậy? Mẹ con không khỏe sao?"

Ba Trương thấy con gái ôm vợ, cho là vợ không thoải mái.

"Không có đâu, mẹ khỏe mà." Trương Vận Như vội vàng giải thích, chà xát tay cánh tay mẹ như đang vỗ về.

Cô tin tưởng trong lòng mẹ cũng kích động như cô, dù sao làm vợ chồng nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm nhận được ba coi trọng mẹ, chẳng trách mẹ lại xúc động đến phát run.

"Hai mẹ con đang làm gì mà ôm nhau không nói gì vậy?" Ba Trương chẳng hiểu gì nhìn chằm chằm hai người.

"Không có! Ba nói muốn dẫn mẹ đi giải sầu, mẹ vui đó mà!" Trương Vận Như thay mẹ biểu đạt tâm trạng.

"Vui mà lại ôm tới ôm lui như vậy hả? Thật là buồn nôn!"

Ba Trương nhú mày, cảm giác phụ nữ thật phiền toái.

Trương Vận Như bèn nhìn mẹ cười, nội tâm tràn đầy cảm động.

Hôn nhân của ba mẹ rốt cuộc cũng có sự thay đổi, mà mình cũng gả cho người chồng tốt, mặc dù từng có hiểu lầm, nhưng bây giờ sau cơn mưa trời lại sáng, tin chắc rằng ngày mai nhất định sẽ tốt hơn.

[*] Khấn Đình: một thắng cảnh nổi tiếng ở Đài Loan. Nơi đây từng là đề tài cho bộ phim Đài Loan nổi tiếng “Khấn Đình, tình yêu của tôi”, từng được chiếu trên kênh VTV6 vào năm 2010.

Phần 2

Sau khi rời nhà ba mẹ, Trương Vận Như cũng không có vội về nhà, cô tản bộ bên đường, trên đường đi có một công viên nhỏ, cô nhất thời nổi hứng muốn đi vào công viên, nhìn thấy trẻ con chơi đùa còn người già tán gẫu, cảm giác thật là mãn nguyện.

"Cô Nghiêm? Gặp cô ở đây thật là trùng hợp."

Lúc cô đang vui vẻ nhìn mấy đứa nhỏ chơi bóng da, có một giọng nói truyền vào trong tai, cô theo tiếng gọi nhìn lại, kinh ngạc phát hiện là Ngụy Chí Hạo từng gặp mấy lần ở Maldives.

"Anh Ngụy, sao anh lại ở đây?"

Hai người quen biết nhau ở Maldives, không có lưu lại bất kỳ phương thức liên lạc nào, ở công viên nhỏ này gặp nhau, quả thật là khó tin.

"Tôi ở gần đây, mỗi chiều đều tới đây đi dạo." Ngụy Chí Hạo giải thích.

"Vậy à? Cuộc sống của anh có vẻ rất nhàn nhã!" Cô cười khê.

"Có rảnh hơn nữa không bằng thiếu phụ nhân như cô đâu, lúc này còn rảnh rỗi ở đây nhìn trẻ con chơi bóng." Anh châm biếm.

"Anh biết không, thật ra không có việc gì làm cũng rất khó chịu." Cô thờ dãi nói.

"Sao vậy, cô không cùng các bà vợ của bạn chồng cô tụ họp lại đi chăm sóc sắc đẹp, mua sắm sao?"

Chuyện này thật thú vị, trong ấn tượng của anh, các vị phụ nhân nhà giàu đều tụ chung một chỗ shopping, tám chuyện tâm phào, sao cô Nghiêm lại không giống thế?

"Không có! Tôi ở nhà một mình tương đối nhiều." Cô ngẩng đầu nhìn phía chân trời, bất giác lộ ra vẻ mặt bưng bình.

Ngụy Chí Hạo chú ý tới sự cô đơn trong mắt cô, nghi ngờ mím môi, chuyện này thực sự không giống vẻ mặt mà một phụ nhân nên có, cô có tâm sự phải không?

"Thời gian cô ở nhà nhiều vậy tại sao không tìm chút chuyện để làm?" Anh bất giác bật thốt lên.

"Tôi không có sở trường gì đặc biệt, coi như muốn tìm việc làm, cũng không biết bản thân nên làm cái gì." Cô lắc đầu, đối với bản thân không hề có tự tin.

"Không thể nào, không có cái gì khiến cô đặc biệt hứng thú hay thích sao?" Kỳ lạ, cuối cùng phụ nữ đã trưởng thành như thế nào vậy?

"Đặc biệt có hứng thú. . . . . A! Có, từ nhỏ tôi đã thích vẽ bậy."

Cô hưng phấn vỗ tay, nhưng một giây sau lại ngại ngùng lè lưỡi: "Chỉ là vẽ linh tinh thôi, cũng không có vẽ cái gì đặc biệt."

"Ừ ~ có lẽ có thể thử nhìn xem." Ngụy Chí Hạo suy nghĩ một chút, từ trong túi lấy giấy bút ra, nhanh chóng viết xuống một dãy số đưa cho cô: "Tôi biết rất nhiều Nhà Xuất Bản, đây là số điện thoại của tôi, cô có rảnh thì vẽ ít thử cho tôi nhìn thử, có lẽ tôi có thể giúp cô tìm được người biết thưởng thức!"

"Ha ha ~ Anh Ngụy thật là thích nói giỡn!"

Cô vẽ cũng chẳng khác gì con nít, ai mà thích chứ!

"Thế giới đồ họa coi trọng sự sáng tạo, không thử làm sao biết?"

Ngụy Chí Hạo cũng không bi quan như cô, ngược lại rất có hứng thú khích lệ cô: "Cứ như vậy trước đi, chờ cô chuẩn bị tốt thì liên lạc với tôi, được chứ?"

". . . . . Được!"

Cô đưa mắt nhìn Ngụy Chí Hạo rời đi, mắt hờn nhìn chằm chằm tờ giấy trên tay.

Có thể sao? Những bức vẽ tầm thường kia cũng có khả năng tìm được người thưởng thức sao?

Có lẽ là buồn bực, cũng có lẽ là Ngụy Chí Hạo khích lệ nên xảy ra chút tác dụng hóa học, sau khi Trương Vận Như suy tư vài ngày, cuối cùng không nhận được chạy đến văn phòng phẩm mua dụng cụ vẽ về nhà, nghiêm túc vẽ tranh.

Có thể là trên đường lơ đãng thấy con chó nhỏ, cũng có thể là một hình ảnh vụt qua trên TV, một khi có cảm giác, cô sẽ cầm bút lên vẽ, đem hình ảnh vẽ thành bức tranh đầy mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phần 1

Cô không có chút dài dòng nào, trực tiếp làm rõ trọng tâm: "Anh cho rằng em ở nơi đông người thì có thể làm cái gì với anh ta chứ?"

"Miệng ở trên mặt người khác, lỡ bị nói không tam tòng tứ đức, em đảm đương nổi không?"

Anh cắn chặt hàm dưới, đánh chết không thừa nhận nghi ngờ trong lòng.

"Đúng, mặt mũi nhà họ Nghiêm anh là quan trọng nhất, chuyện gì em cũng không làm là được chứ gì?"

Trương Vận Như không dám tin, lắc đầu, đứng lên, kéo ra khoảng cách với anh: "Xin lỗi, em cần yên tĩnh một chút, tối nay em ngủ phòng khách."

Không đợi anh trả lời, cô xoay người chạy về phòng khách, để lại người đàn ông tự cho mình là đúng kia ở trong phòng khách một mình.

"Vận . . . . ."

Nghiêm Hâm vươn tay, không còn kịp gọi tên cô thì đã nghe thấy tiếng cửa dùng sức đóng lại, anh sững sờ, buồn phiền vuốt trán, không biết nên làm thế nào cho phải.

Để chứng minh mình không cần lệ thuộc vào danh tiếng Nghiêm gia, Trương Vận Như cầm theo mấy bức vẽ, hẹn Ngụy Chí Hạo ở đám đông nhộn nhịp, ở khu phía đông cực kỳ náo nhiệt đầu đường gặp mặt.

Nếu không có làm ra chuyện có lỗi với chồng, sẽ phải ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, quang minh lỗi lạc thay mình giải oan.

Mọi việc coi trọng bằng chứng, cô cũng không tin tại nơi náo nhiệt như vậy ở Đài Bắc, không có bất kỳ cử chỉ thân mật nào còn có người dám đổ thừa lung tung.

Huống chi gả vào Nghiêm gia, không có nghĩa là phải đem cả cuộc đời dâng hiến cho Nghiêm gia! Cô vẫn có thể trong phạm vi giới hạn nghĩ tới cuộc sống bản thân, làm chuyện mình muốn làm!

"Cô dùng màu sắc tươi sáng, kết cấu rất mới lạ và độc đáo, tôi thật không ngờ trước kia lại không có người biết cô có thiên phú ở lĩnh vực này."

Không ngờ lần đầu nhìn thấy tác phẩm của cô, Ngụy Chí Hạo hết sức khen ngợi, nhìn kỹ từng bức vẽ rồi bình luận.

"Thật không? Anh cũng đừng bận tâm đến thể diện của tôi, cố ý nói lời dễ nghe đó!" Trương Vận Như vui vẻ không quên liên tục xác nhận.

"Có phải nói lời dễ nghe hay không, chờ nghe người bạn của tôi phụ trách xuất bản tranh rồi sẽ biết!" Ngụy Chí Hạo nở nụ cười tươi, bàn tay làm dấu hiệu OK muốn cô yên tâm.

Trương Vận Như vừa mong đợi lại sợ bị thương tổn, chỉ cười nhẹ, cầm lấy bản vẽ đi tới xe Ngụy Chí Hạo.

Bởi vì tâm trạng quá hưng phấn, cô hoàn toàn không chú ý tới trước cửa lớn công ty bách hóa cách đó không xa có vị phu nhân thu hết nhất cử nhất động của cô vào trong tầm mắt, vẫn không quên dùng di động chụp lại cô và Ngụy Chí Hạo.

Đợi sau khi ô-tô cô và Ngụy Chí Hạo rời đi, phu nhân đó bỏ điện thoại di động vào trong túi xách hàng hiệu, nở một nụ cười khénh.

"Cái người này gần đây là xảy ra chuyện gì? Hormone mất cân đối? Hay là chị dâu không thỏa mãn anh?" Nhiếp Quân nhìn chằm chằm anh họ ngồi sau bàn làm việc, buồn cười trêu nói.

Gần đây công việc anh không có nhiều như vậy, rảnh rỗi thì tới chỗ Nghiêm Hâm, trừ đến thăm anh thì có gì cần có thể giúp một tay, cũng có thể rỗi rảnh mài răng.

"Em rỗi rảnh quá đúng không? Lo nhiều như vậy làm gì?" Nghiêm Hâm hơi nhún mày, ngẩng đầu lên trừng mắt liếc anh.

Anh vẫn vì tranh chấp hai ngày trước với Trương Vận Như mà phiền muộn, vừa nghĩ tới người phụ nữ kia vì tên đàn ông khác mà cãi vã với anh, trong lòng cũng rất khó chịu.

Cô từng nói qua năm đó rồi bỏ anh là vì thích người con trai khác, cái gọi là một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng chính là vậy, mặc dù anh tin tưởng cô và Ngụy Chí Hạo vô tình gặp nhau ở công viên là sự thật, nhưng trong lòng chính là rất không thoải mái.

Đáng chết! Anh lại có cảm giác không an toàn, giống như chuyện xưa sẽ tái diễn lần nữa, làm lòng anh thấp thỏm không yên.

"Ai nha ~ hình như có chút chưa thỏa mãn dự vọng đó!"

Nhiếp Quân cười đến híp mắt, tiếp tục thêm dầu vào lửa; "Có cần em đi nói nhỏ với chị dâu không?"

Nghiêm Hâm này cái gì cũng tốt, chỉ là qua nghiêm túc, thỉnh thoảng đùa giỡn anh ấy, cảm giác thật thú vị.

Nghiêm Hâm không trả lời, chỉ là thuận tay cầm công văn trên bàn như tên bắn ném về phía Nhiếp Quân, chọc Nhiếp Quân cười ha ha.

"Hai người đang nói chuyện gì? Cười đến bên ngoài đều nghe được." Lúc Nhiếp Quân cười đến vui vẻ, Mục Phong đột nhiên đẩy cửa đi vào, không hiểu nói.

"Làm sao em cũng tới?"

Trùng trùng nhìn Nhiếp Quân còn không ngừng cười, Nghiêm Hâm nhún mày hỏi: "Xem ra công ty các em cũng rất rỗi rảnh, chẳng lẽ tiền đồ khó giữ được sao?"

Một câu nói khiến Mục Phong và Nhiếp Quân thay đổi sắc mặt, Nhiếp Quân bị chọc cười mà giờ lại không cười nổi, hai người kinh ngạc nhìn chằm chằm Nghiêm Hâm.

"Chờ em nghe xong lời anh nói còn có thể khua môi múa mép như vậy, lão đệ, anh vỗ tay cho em!" Mục Phong thở ra một hơi, tức giận đem túi vớ xuống trên ghế sa lon.

"Nè, cẩn thận một chút!" Nhiếp Quân nhanh tránh ra, thiếu chút nữa bị anh ta ném túi xách vào người.

"Em muốn nói cái gì?"

Mơ hồ cảm nhận được lời Mục Phong có ý uy hiếp, Nghiêm Hâm híp mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn anh.

Phần 2

"Em hỏi anh, gần đây anh với chị dâu có ổn không?"

Mục Phong vừa mở miệng đã dừng tới vấn đề trọng tâm.

"Hai người các em xảy ra chuyện gì, làm gì lại đặc biệt quan tâm tới chuyện nhà anh?"

Nghiêm Hâm cười nhạt, bĩu môi sau đó bỏ bút máy trong tay xuống, căn bản không coi trọng câu hỏi của Mục Phong: "Con người anh rất coi trọng quyền riêng tư, thứ lỗi không thể trả lời."

Mục Phong thở dài, từ trong cặp tài liệu lấy ra một túi giấy ném lên bàn Nghiêm Hâm.

"Đây là cái gì?" Nghiêm Hâm không hiểu ngẩng đầu lên hỏi.

"Quyền riêng tư của anh thiếu chút nữa biến thành trang đầu tin tức rồi." Mục Phong tức giận nói.

"Có ý gì?"

Anh không hiểu, chuyện nhà mình có gì hay để lên trang đầu chứ?

"Mở ra xem không phải là biết sao?" Hoàng đế còn chưa vội thái giám đã vội, Nhiếp Quân một bên đã không kềm chế được la ầm lên.

Dưới cái nhìn chăm chăm đầy thúc giục của hai em họ, Nghiêm Hâm nghi ngờ cầm túi giấy lên mở ra, lấy ra vài tấm hình ...

Đợi sau khi thấy rõ những bức hình, Nhiếp Quân bỗng dưng hít hà mạnh, mà Nghiêm Hâm lại là nghiêm mặt lại, không nói một câu.

"Mẹ nó! Đây là chuyện gì? Những tấm hình này từ đâu ra?"

Nghiêm Hâm còn chưa biểu hiện cái gì, Nhiếp Quân đã nhảy dựng lên trước, túm lấy Mục Phong hỏi.

"Buổi sáng em đến tòa soạn báo tìm một người bạn, vừa lúc có người chỉ đích danh nói muốn đưa những tấm hình này cho cậu ta, cậu ta còn chưa kịp đăng đã bị em chặn lại rồi."

Nói sơ lược tình hình, Mục Phong đưa về mặt quái dị nhìn Nghiêm Hâm.

"Em còn muốn nói điều gì?" Nghiêm Hâm chú ý tới ánh mắt khác thường của cậu em, trực giác hỏi nữa.

"Những bức hình này . . . . ." Mục Phong tạm ngừng, dùng ánh nhìn đầy đồng tình nhìn chăm chăm Nghiêm Hâm: "Là mẹ anh tự mình đưa đến tòa soạn báo."

Lúc ấy anh dám đoạt lấy hình trên tay bạn, hỏi những bức hình này từ đâu mà có, khi có được đáp án bất ngờ liền nhanh chóng chạy đến cao ốc Nghiêm thị mặt báo với Nghiêm Hâm.

Lời này vừa nói ra, Nghiêm Hâm cùng Nhiếp Quân đồng thời hít hơi.

Tất cả thành viên trong gia tộc đều biết, Lưu Thục Quyên thoát nhìn dịu dàng, thủy mì, thực ra tính tình rất cố chấp, một khi gặp chuyện không theo ý mình, mặc dù ngoài mặt không nói gì nhưng lại lén lút không ngừng giết giây chông đi nói giúp, thuyết phục, cho đến chuyện theo ý mình mới thôi.

Một người phụ nữ như vậy, khi thấy con dâu ở bên ngoài gặp mặt người đàn ông khác lại còn chụp hình lại, đích thân đưa đến tòa soạn báo, quả thật không còn gì bình luận.

Ba người đàn ông xuất sắc đều lâm vào khó khăn, nhất là Nghiêm Hâm, khuôn mặt không thể thối hơn.

Anh không tới biết mẹ sẽ xử lý như vậy, dù nói thế nào Vận Như cũng là con dâu, coi như mẹ không có quan tâm tới Vận Như, ít nhất cũng phải bận tâm tới mặt mũi nhà họ Nghiêm chứ, sao lại làm ra chuyện không thể tưởng tượng nổi vậy?

Mẹ đang nghĩ cái gì, anh hoàn toàn không đoán được!

"Chuyện này không qua loa được, Hâm, em thấy tốt nhất anh nên trực tiếp đi hỏi mẹ anh." Nhiếp Quân đứng dậy vỗ vỗ vai anh, dành cho anh sự đồng tình vô hạn.

Mục Phong và Nhiếp quân nhìn nhau, biết bây giờ không tiện nói gì, liền cùng nhau rời Nghiêm thị.

Nghiêm Hâm trừng mắt nhìn những tấm hình vẫn nằm trên bàn, vẻ mặt rất phức tạp. Anh đương nhiên sẽ đi hỏi mẹ mình, nhưng trước hết, anh cần phải nói chuyện với Vận Như mới được.

Phần 3

Sau khi Trương Vận Như nhận được điện thoại của Nhà Xuất Bản, hưng phấn ở nhà lớn tiếng hoan hô.

Nhà Xuất Bản quyết định xuất bản tập tranh của cô, cũng giao cho cô hơn mười bức nữa để làm thành sách.

Trời ạ! Cô chưa từng nghĩ tới có một ngày mình có thể ra tập tranh! Nhà Xuất Bản nói mặc dù kỹ thuật của cô không thành thạo như người được đào tạo chính quy, nhưng khả năng thưởng thức cái đẹp không tồi, rất có triển vọng.

Chuyện này đối với cô mà nói, quả thực là quà tặng trên trời rơi xuống, không quan tâm bây giờ có đang hòa hợp với Nghiêm Hâm hay không, cô chỉ muốn nhanh chóng nói với anh tin tức vui vẻ này, mong chờ quá!!!

Vừa nghe thấy tiếng cửa mở, Vận Như lập tức chạy tới cửa, vội vã muốn thông báo tin tức tốt này với anh, anh lại không hề thay đổi sắc mặt, đi thẳng đến phòng khách, đặt mấy tấm ảnh lên bàn.

"Cô Trương Vận Như, phiền cô giải thích một chút đây là chuyện gì."

Cái gì với cái gì chứ? Cô có chuyện gì cần giải thích chứ?

Cử chỉ của anh không thể nghi ngờ đã dập tắt nhiệt tình của cô, cô đi theo anh vào phòng khách, nghi ngờ cầm mấy tấm hình trên bàn lên, tập trung nhìn ...

"Anh cho người theo dõi em?"

Anh không tin tưởng cô, vậy mà lại lén cho người theo dõi cô?

"Không có, đây là. . . . . Có người đem đến tòa soạn báo, bị Mục Phong chặn lại."

Nghiêm Hâm căng thẳng, tránh nói đến việc có liên quan đến mẹ anh.

"Vậy sao." Cô khẽ hừ một tiếng, không phải rất tin tưởng anh nói: "Sau đó thì sao? Anh muốn nói gì?"

"Khả năng này mấy ngày trước anh đã nói với em rồi, bây giờ sự thật bày ra trước mắt, dù sao em cũng nên tin anh nói rồi chứ?"

Anh vốn muốn dịu dàng khuyên nhủ, nhưng nhìn thấy thái độ không muốn cho ý kiến của cô, không khỏi tức giận, giọng điệu cũng cứng rắn hơn.

Mặc dù có vật làm chứng, hai người trong hình cũng không có cử chỉ thân mật quá đáng, anh cũng không trách tội cô, chỉ hy vọng cô có thể theo yêu cầu của mình, không cần gặp Ngụy Chí Hạo nữa.

Dù sao mấy người bên truyền thông cũng tương đối nhạy cảm, những hình này mặc dù bị Mục Phong chặn lại, nhưng tình huống tương tự khó đảm bảo sẽ không xảy ra nữa.

"Cho nên, anh chính là không tin em và anh Ngụy trong sạch?" Cô hiển nhiên hiểu lầm ý anh, kinh ngạc lui về phía sau một bước dài.

Anh bởi vì không tin cô và Ngụy Chí Hạo không có gì cả, cho nên tìm người theo dõi cô, sau đó đẩy trách nhiệm cho truyền thông?

Cô thấy khổ sở cũng cảm thấy rất mỉa mai, trái tim trở nên rối rắm.

Khổ sở nhất là, miệng anh nói muốn duy trì cuộc hôn nhân này, kết quả lại dùng cách này để chứng minh kết quả nỗ lực "thực hiện" của anh, châm chọc hơn nữa là cô tới hôm nay mới biết, tất cả sự quan tâm, săn sóc anh dành cho mình, lại ẩn chứa sự không tin tưởng.

Rốt cuộc đây là cuộc nhân duyên nan giải cỡ nào chứ?

Cô đột nhiên cảm thấy người đàn ông cô gọi là "chồng" trước mặt trở nên vô cùng xa lạ, vô cùng đáng sợ, giống như mình chưa bao giờ từng quen biết anh.

"Anh không có nói như vậy!" Nghiêm Hâm cực kỳ tức giận quát.

"Nhưng hành động anh biểu hiện ra bên ngoài chính là như vậy."

Mất cô nhanh chóng ngập nước, nhưng vẫn kiên cường không để rơi xuống.

"Người em gả là anh, không phải gia tộc họ Nghiêm, chẳng lẽ mỗi người thân là con cháu Nghiêm gia thì một chút không gian riêng tư cũng không thể có sao?"

"Không phải!"

Anh không có ngang ngược như vậy, anh chỉ là. . . . . Chỉ là không muốn mất đi cô lần nữa vì cùng một lý do!

"Những tấm hình này đương nhiên không thể chứng minh cái gì, anh chỉ là để em hiểu cái gì gọi là tình ngay lý gian, ít nhất em phải hiểu được kiêng dè như thế nào."

"Ở nơi đông đúc người tới người lui gặp mặt còn chưa đủ kiêng dè sao?" Cô cười, so với khóc còn khó coi hơn.

"Tại sao em nhất định phải gặp hắn ta? Hắn ta đối với em mà nói quan trọng vậy sao?"

Khóe mắt Nghiêm Hâm co giật, không thể giải thích vì sao cô nhất định phải giao thiệp với Ngụy Chí Hạo.

Coi như cô cần phải gặp Ngụy Chí Hạo, chẳng lẽ thì không thể tìm người đi cùng sao? Bạn bè cũng tốt, Tiểu Hoa cũng được, cho dù muốn anh làm người tiếp khách cũng OK, chỉ là đừng cho bất kì kẻ nào có cơ hội gây ra sóng gió!

"Bởi vì ở đây em không có bạn, một người cũng không."

Cô khó khăn nuốt nước miếng, lời vừa nói ra khỏi miệng ngay cả mình cũng cảm thấy bí ai: "Trừ người nhà anh ra, em không biết anh có bạn bè gì, cũng không biết anh làm ăn với ai, em chỉ có thể nhốt ở trong nhà giam này, sống chung với thân phận “Nghiêm phu nhân” thôi!”.

Nghiêm Hâm thấy khó thở, một hồi lâu không nói nên lời.

Chưa từng dẫn cô bất kì trường hợp công khai nào, chưa từng giới thiệu bạn bè cho cô biết, thậm chí bởi vì công việc bận rộn, ngay cả gặp mặt gia đình mới lộ mặt đả đĩ, anh hoàn toàn quên việc cô cũng nên có hoạt động xã giao, cũng cần bạn bè lúc cô đơn . . . . .

Đáng chết! Tất cả đều là do anh quá coi thường!

"Anh. . . . ."

Anh muốn bác bỏ, lại không tìm được lý do gì đủ để thuyết phục mình.

"Em nghĩ em hiểu ý anh rồi, xin anh để em yên tĩnh một chút được không?"

~~~~~ HẾT CHƯƠNG 9 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Phần 1

Cô kiên cường quay mặt đi, không để anh nhìn thấy đôi mắt yếu đuối của mình, cho nên cũng đã bỏ lỡ vẻ khổ sở trên mặt anh.

Nghiêm Hâm nhìn chằm chằm gò má cúi thấp của cô, không thấy rõ mắt của cô, không thể nào biết được suy nghĩ trong đầu cô bây giờ, điều này khiến anh hoảng hốt.

"Trước tiên em cứ bình tĩnh đã, buổi tối chúng ta bàn lại."

Anh không thể nào thanh minh cho bản thân, chỉ có thể nắm chặt tay, cắn răng xoay người rời đi.

Tiếp tục căng thẳng nữa, chưa chắc có lợi với hai người, anh phải tìm cách nói có lợi cho bản thân, mà cũng thuyết phục cô tin tưởng mình cũng không có hại gì cô, quan trọng hơn là anh phải đi tìm mẹ hỏi rõ ràng, vì sao bà lại đối xử như vậy với Vận Như.

Khi cửa lớn mở ra rồi đóng lại, trong hốc mắt Trương Vận Như đầy nước mắt nóng, rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa cuộn cuộn chảy xuống . . .

"Không phải là mẹ, mẹ sẽ không nhầm chán như vậy."

Đôi mắt con trai đang tức giận đùng đùng chất vấn, Lưu Thục Quyên mặt không đổi sắc chỉnh sửa móng tay, giống như người trong miệng con trai lên án không phải bà.

"Ký giả nhận được hình mẹ đưa cũng đã nói hết rồi, mẹ còn không chịu nhận sao?" Nghiêm Hâm không dám tin lác đầu, cuối cùng thấy được cái gì gọi là vệt chết còn cứng mở.

Anh đã giằng co với mẹ gần hai giờ, ba vì bị bệnh nhẹ nên ở nhà nghỉ ngơi cũng phải đến phòng khách xem thế nào, mẹ còn không chịu thừa nhận khiến anh rất nản lòng.

"Thục Quyên, sao em lại làm ra chuyện này?"

Nghiêm Chấn Đông từ Nghiêm Hâm cũng đại khái biết được ngọn nguồn sự việc, nhấn lại mày, quay đầu lại trừng mắt nhìn vợ.

"Em nói không có là không có, hai cha con anh bây giờ đang làm gì, bức cung sao? Hả?"

Cuối cùng Lưu Thục Quyên thả cây đuối móng trong tay ra, hờn nảo trừng mắt nhìn hai người đàn ông trước mặt.

Bà chờ mãi mới có cơ hội ép Trương Vận Như đi, nào có đạo lý dễ dàng buông tay thế chứ?

Thậm chí để bảo đảm hình ảnh có thể đưa đến tay truyền thông chính xác, bà còn đích thân đi một chuyến, không ngờ tên phóng viên kia không đủ nhanh nhẹn, tiết lộ bí mật của bà, thật sự quá ghê tởm!

Chờ giải quyết xong chồng và con trai, bà tuyệt đối làm cho tên phóng viên kia đẹp mặt.

"Em . . . . . Ai ~"

Thái độ của vợ làm Nghiêm Chấn Đông không có cách, chỉ có thể nặng nề thờ dài.

"Ai cái gì ai? Chẳng lẽ hai người tin em không bằng một tên ký giả?" Âm lượng Lưu Thục Quyên lần nữa cất cao.

"Nhất định em không để ý, mỗi lần em nói dối hoặc chột dạ, âm lượng đều không tự chủ được mà cao hơn."

Kết hôn hơn ba mươi năm, Nghiêm Chấn Đông sao không rõ khi nào vợ mình sẽ có phản ứng đặc biệt kích động, mà thái độ trước mặt của bà, vừa đúng không đánh đã khai.

"Em?"

Lưu Thục Quyên trong lòng chấn động, bà thật đúng là một chút tự giác cũng không có.

"Bây giờ anh mới biết em không thích con dâu chúng ta như vậy."

Con trai đều trưởng thành rồi, cũng không còn ở chung với bọn họ, và lại đàn ông cũng không chú ý nhiều đến hành động của phụ nữ, cho tới bây giờ mới giật mình vợ mình hình như đối với con dâu có thái độ thù địch không nhỏ.

Lưu Thục Quyên cứng đờ, không tự chủ đổi tư thế ngồi: "Cũng không có không thích ..., chỉ là em cảm thấy với điều kiện của Hâm Nhi nên xứng với tiêu thư khuê cát gia thế tốt mới đúng, lấy Vận Như thật là đáng tiếc."

Câu trả lời của vợ không khiến Nghiêm Chấn Đông nói lòng mi tâm, ngược lại khiến ông nhớ lại chút chuyện năm xưa, trong đầu từ từ chấp vả thành một khả năng điên cuồng.

"Cho nên, mười năm trước em mới có thể đi tìm Vận Như, muốn nó chủ động rời xa Hâm vậy?" Trong giọng điệu Nghiêm Chấn Đông đầy ý dò xét.

"Ba?!"

Nghiêm Hâm choáng váng, cho là ba bị hồ đồ.

"Con đừng chen vào, ba đang hỏi mẹ con." Nghiêm Chấn Đông hiếm khi có được vẻ mặt nghiêm túc.

Lưu Thục Quyên đứng lên, khuôn mặt kiêu ngạo trong nháy mắt trắng bệch: "Anh . . . . . Com có thể ăn lung tung, nhưng không thể nói lung tung được, em không biết anh đang nói cái gì hết!"

"Bây giờ anh mới biết, cách em yêu con trai cung lại nông cạn đến thế."

Phản ứng của vợ hoàn toàn ở trong dự liệu của ông, đột nhiên ông cảm thấy bà nhìn thật xa lạ, đã không phải là cô gái đơn thuần năm đó cùng ông yêu tha thiết: "Anh vẫn nghĩ không ra, hai người đang yêu nhau tốt đẹp, làm sao lại không nói một tiếng liên biến mất, thì ra là em ở giữa cản trở."

"Ba? Mẹ? Hai người đang nói cái gì, sao con nghe không hiểu?!"

Nghiêm Hâm càng nghe càng sợ, vội vã muốn từ cha mẹ trong miệng lấy được giải đáp.

"Em . . . . . Em không với cha con anh nữa, hừ!"

Mặt Lưu Thục Quyên lúc xanh lúc hồng, thật sự không cách nào đối mặt với chất vấn của con trai và ánh mắt trách móc của chồng, bà xoay người chạy về phòng, không hề tiếp nhận hai cha con chất vấn nữa.

Phần 2

"Ba? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tóm lại ba đang nói cái gì?!" Nghiêm Hâm mơ hồ cảm giác sự thực đang từ từ sụp đổ, anh sợ hãi nắm chặt tay ba mình hỏi.

"Con vẫn nghĩ không ra sao? Đứa con ngốc."

Nghiêm Chấn Đông lần nữa thở dài: "Con không có khả năng chưa từng nghi ngờ vì sao năm đó Vận Như rời đi chứ? Ba cũng vậy, nghĩ mãi không thông, cho đến vừa rồi thấy phản ứng của mẹ con thì đã hiểu tất cả."

Nghiêm Hâm không dám nghĩ bậy, mở to mắt, nín thở chờ ba nói dứt lời.

"Đứa nhỏ Vận Như phúc hậu này, mẹ con nói với nó như vậy nhưng trước sau vẫn không nói ra. . . . . Ba nghĩ, có thể nó cảm thấy nói ra chỉ có hai trường hợp, một là con không tin, phá hư tình cảm của con và nó, hai là phá hư tình cảm của con và mẹ, mà cả hai đều không phải là kết quả nó mong muốn, cho nên mới lựa chọn yên lặng ra đi." Nghiêm Chấn Đông là lão tướng thương trường, phân tích chính xác tình hình đơn thuần của Trương Vận Như.

Nghiêm Hâm lão đảo, dù thế nào anh cũng không nghĩ ra, năm đó Vận Như phải rời đi là vì khốn đốn trong quan hệ với mẹ anh, chứ không phải như lời cô nói, là vì yêu người đàn ông khác nên mới rời bỏ anh sao?

"Ba vốn không suy nghĩ nhiều về nó, chỉ đơn giản xem nó là con dâu, nhưng sau khi trải qua chuyện này, ba chỉ có thể nói, ba thích sự cứng cỏi của nó, nó là đứa con dâu tốt." Nghiêm Chấn Đông ý vị sâu xa nói.

"Ba. . . . ."

Anh có thể hiểu ý nghĩa lời nói Nghiêm Chấn Đông, ý là ba không muốn mất đi một đứa con dâu như Vận Như.

Nghiêm Chấn Đông vỗ vai anh, trầm giọng nói: "Ba không biết giữa con và Vận Như còn có hiểu lầm gì nữa hay không, nhưng mặc kệ như thế nào, nó đáng giá để con quý trọng cả đời."

Khi nói chuyện xong với Nghiêm Chấn Đông, Nghiêm Hâm cũng tháo gỡ được khúc mắc chôn sâu trong lòng nhiều năm, hốt ha hốt hoảng chạy về nhà, muốn nói chuyện với Trương Vận Như.

"Vận Như!"

Tay anh run rẩy mở cửa, chân còn chưa kịp bước vào nhà đã lớn tiếng gọi tên cô.

Trên đường về nhà, trong đầu anh tràn đầy áy náy, quả thật không dám nghĩ tới mình rốt cuộc đã để cô chịu bao nhiêu uất ức.

Mặc dù ngoài miệng sĩ diện nói mình đã sớm quên chuyện cũ, nhưng sự thật chứng minh, nói thường dễ hơn làm rất nhiều.

Khốn khổ vì vướng mắc trong lòng nhiều năm cho nên khi phát hiện tên đàn ông khác hơi đến gần cô một chút, không có cảm giác an toàn liền dõn dừ lấp biển đánh tập kích.

Tuần trăng mật ở Maldives, đến sáng sớm ngày cuối cùng, sau khi anh tỉnh dậy thì phát hiện bên cạnh không có Vận Như, vì vậy mặc áo khoác ra khỏi phòng tìm cô.

Nhưng lúc anh nhìn thấy Vận Như tán gẫu nói nói cười cười với Ngụy Chí Hạo quen biết không lâu, trong lòng rét lạnh, cái mầm mống lo lắng đó liền bắt đầu lớn lên, phát triển.

Bởi vì không thể bỏ được hoài nghi rắc rối phức tạp này, không thể làm gì khác hơn là bá đạo ra lệnh Vận Như không cho phép gặp mặt Ngụy Chí Hạo, thậm chí còn xấu xa dùng những bức hình ngoài ý muốn có được chất vấn cô, khiến cô đau lòng, khổ sở đến không thể tha thứ. . . . .

Ông trời, anh thật là một tên khốn kiếp đáng chết!

"Vận Như?"

Nhưng cô ở đâu? Tại sao không trả lời? "Vận Như! Em đang ở đâu?"

Nghiêm Hâm đi tìm từng phòng trong nhà, lại không thấy bóng dáng cô, một cảm giác quen thuộc đột nhiên xông lên đầu, đầu anh trống rỗng, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng lên tới đầu. . .

Đột nhiên, truyền tới bên tai tiếng cửa mở, anh giật mình, không chút suy nghĩ liền chạy đến phòng khách.

"Vận. . . . . Tiểu Hoa?"

Tưởng rằng cô về, anh phấn khởi gọi, nhưng khi nhìn rõ bóng người vào cửa thì trong nháy mắt tâm trạng chuyển lạnh.

"Nghiêm lão đại? Sao anh lại ở nhà?"

Tiểu Hoa mang cặp sách trên lưng, trên tay mang theo một túi giấy, kinh ngạc hỏi lại.

Mặc dù cô và Nghiêm Hâm rất quen, nhưng thật ra cơ hội gặp nhau không nhiều, vì vậy bây giờ thấy anh xuất hiện trong nhà, cô cảm thấy rất kỳ quái.

"Anh. . . . . tan ca sớm." Anh lúng túng không biết nên nói cái gì cho phải.

Dù sao vẫn không thể nói thẳng với Tiểu Hoa, anh về để xin lỗi Vận Như không phải sao? Chuyện như vậy sao Tiểu Hoa hiểu chứ? Hay là thôi đi!

"Ra là vậy."

Tiểu Hoa từ chối cho ý kiến, gạt đầu một cái, đem túi giấy bỏ lên trên bàn: "Chị Trương đâu? Em có đồ đưa cho chị ấy."

"Thứ gì?"

Phần 3

Ý là Tiểu Hoa cũng không biết Vận Như đi đâu sao? Điều này khiến lòng anh càng như lửa đốt.

Đáng chết! Tại sao cô lại cho anh trải nghiệm cảm giác đáng sợ này lần nữa chứ!!!

"Sách! Chị Trương đang tìm sách về màu sắc, vừa đúng em từng học qua lớp này cho nên mang đến cho chị ấy, à, em sắp trễ giờ lên lớp rồi, em đi trước, bye." Dứt lời, Tiểu Hoa liền vội vã rời đi.

Sau khi Tiểu Hoa đi, một lòng Nghiêm Hâm lo sợ bất an, anh đi về phòng, ảo não ngồi trên giường vuốt trán.

Anh cho là cô sẽ luôn luôn ở nhà chờ anh, giống như ngày thường cười nghênh đón anh vào cửa, giúp anh cầm cặp tài liệu, nhưng bây giờ người cô đâu? Chạy đi đâu rồi?

Anh sốt ruột đứng lên đi vào phòng tắm tắm, muốn mình tỉnh táo lại, nhưng lúc anh tắm xong, chuẩn bị thay quần áo sạch ra ngoài tìm cô, khi mở tủ quần áo ra, cả trái tim trong nháy mắt rơi vào vực sâu vạn trượng.

Trong tủ quần áo chỉ còn lại quần áo của anh?! Cửa cô đâu?

Nghiêm Hâm gấp gấp mở từng ngăn trong tủ quần áo ra xem, cả người ngã ngồi trên sàn nhà, nhìn tủ quần áo còn sót lại một nửa quần áo mà cười khổ.

Cô lại rời xa anh sao?

Lại không có một câu một chữ, một lần nữa biến mất khỏi cuộc đời anh. . . . .

"Không thể nào. . . . . Sao em có thể đối xử với anh như vậy?!"

Hai mắt ửng hồng, chua xót khó chịu, anh tức giận thét lên, sau đó đột nhiên đứng dậy, cầm chìa khóa xe lên xông ra ngoài.

Cô không thể về nhà mẹ đẻ, đúng nhà mẹ.

Trong ấn tượng đều là như vậy, phụ nữ bị uất ức sẽ chạy về nhà mẹ đẻ kể khổ, nói không chừng cô chỉ là về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày thôi.

Anh chạy nhanh tới bãi đậu xe, nhanh chóng lên xe sau đó lái về nhà mẹ Trương Vận Như.

"Con rể, sao con về một mình? Vận Như đâu? Nó không về với con sao?"

Khi anh nhìn thấy mẹ vợ mở cửa cũng biết hi vọng của mình đã tan vỡ.

Cô không có về nhà mẹ, thậm chí chưa cùng nói với ba mẹ vợ đã xách hành lý đi.

Anh và ba mẹ vợ trò chuyện vài câu, buồn rầu về nhà, như hồn ma trong phòng đi tới đi lui, đến khi không còn chút sức lực nào ngã ngồi trên sofa, còn không kịp sắp xếp lại suy nghĩ hỗn loạn của mình thì cảm giác cái mông ngồi vào vật lạ, anh nhủ thầm, từ dưới mông rút ra, là một túi giấy.

Đây là cái gì? Lúc trước sao anh không phát hiện cái túi giấy này?

Nghiêm Hâm mở ra túi giấy, từ bên trong rút ra một tờ giấy thật mỏng.

Đơn thỏa thuận li hôn?

Vậy mà cô để lại đơn thỏa thuận li hôn cho anh? Quá đáng hơn là cô thậm chí còn ký tên xong rồi!?

Trên đơn li hôn còn có một mẩu giấy, phía trên có chữ viết xinh đẹp của cô, anh cầm tờ giấy lên, cẩn thận đọc.

Nghiêm Hâm,

Cám ơn anh đã chăm sóc em những ngày qua, rất xin lỗi, em không xứng với chức danh người vợ, cho nên em quyết định trả lại cho anh tự do.

Món nợ anh trả giúp em trước kia, mong anh rộng lượng chờ một thời gian, em sẽ trả đủ tất cả.

Vận Như.

Cứ như vậy thôi sao? Ngán ngùng mấy chục chữ cô đã muốn cắt đứt sạch sẽ quan hệ với anh sao?!

Trái tim anh đau nhói.

Nghiêm Hâm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, không để cho nước mắt rơi xuống.

Trả anh tự do? Cái gì gọi là trả anh tự do?

Trời mới biết khoảnh khắc anh gặp cô mười năm trước đã mất đi tự do, cam tâm tình nguyện làm tù nhân của cô!

Anh run rẩy vò tờ giấy lại, phần nợ tức giận xé đơn li hôn thành từng mảnh.

Anh sẽ không để mình dẫm lên vết xe đổ, làm đũa ngọc một lần là đủ rồi! Cho dù phải lật cả Đài Loan lên, anh cũng phải tìm được cô.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

"Tiền thuê tám đồng, cám ơn." Nhìn đứa con trai cầm quyển truyện tranh trước mặt, Vận Như thân thiết cười nói.

Đứa con trai đưa cho cô tám đồng liền rời khỏi quầy, tìm chỗ trống ngồi xuống, bắt đầu đọc.

Cô từ dưới quầy lấy ra những quyển sách khách trả lại lúc trước, đứng dậy phân chúng theo loại.

Truyện tranh về truyện tranh, tiểu thuyết về tiểu thuyết, cô để những quyển sách hay riêng ra, đứng lên ghé cao, một tay cầm sách, một tay đỡ gần tới bên cạnh giá sách, chuẩn bị đem sách sắp xếp lại cho chỉnh tề.

Sau khi rời xa Nghiêm Hâm, cô mang theo hành lý đơn giản, ở trạm xe lửa mua vé đến Cơ Long (thành phố cảng ở Đài Loan), không chút do dự lên xe.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 10 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Phần 1

Cô không có đi về phía trung nam bộ là vì mình từng đề cập với Nghiêm Hâm rằng khi cô trốn nợ đều ở trung nam bộ làm việc vất sinh sống, vì để tránh cho Nghiêm Hâm tìm được cô, cho nên chọn đặt chân ở Cơ Long.

Vô cùng may mắn, ngày đó cô đến tìm việc, được nhận vào làm nhân viên cho hiệu sách này.

Bà chủ nơi này – mẹ Trần khoảng 50 tuổi, chồng qua đời mấy năm trước vì bệnh, bây giờ sống chung với con trai độc nhất.

Mẹ Trần rất tốt, biết cô một mình đến Cơ Long kiếm sống, chẳng những cho cô việc làm, còn cho cô ở phòng trống trong nhà, đối đãi với cô như con gái ruột của mình vậy.

Quan trọng nhất là, mẹ Trần đối đãi không tồi, tiền sinh hoạt phí cũng không bao nhiêu, cô còn có thể tích góp ít tiền gửi trả lại Nghiêm Hâm, vì vậy cuộc sống rất ổn định.

"Trương Vận Như Đầu heo, em leo cao như vậy làm gì?"

Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đi vào trong tiệm, vừa thấy cô leo cao liền tiến lên giành lại bộ sách cô còn chưa kịp đặt lên, tức giận ra lệnh:

"Xuống dưới."

"Ai, còn dư lại có mấy quyển, em để lên là xong rồi!" Cô mỉm cười, muốn làm xong việc trên tay.

"Đề cái đầu em á! Chưa thấy ai mang theo bụng bầu lại không sợ chết như em." Người đàn ông tức giận nhìn chằm chằm phần bụng hơi nhô lên của cô, vẻ mặt có chút căng thẳng: "Anh làm cho!"

"Hừ ~ nói nhỏ thôi, đừng quấy rầy đến khách đọc sách."

Trương Vận Như than thầm, động tác coi như gọn gàng từ trên ghế chân cao đi xuống, đem chồng sách nặng trong tay bỏ vào lòng bàn tay đang mở ra của anh: "Thanks, ông chủ nhỏ!"

Người này là con trai độc nhất của mẹ Trần - Trần Duy Ninh, anh đang là giáo viên thể dục một trường tiểu học gần đây, lúc rảnh rỗi thì sẽ đến giúp mẹ trông coi cửa hiệu "Xem đầu xem đuôi", cá tính không tồi, nhiệt tình lại thích giúp đỡ người.

Giống như cô gần đây cũng rất thường chịu anh trợ giúp, chăm sóc, bởi vì sau khi cô đi tới Cơ Long, thân thể xảy ra chút "tình trạng nhỏ".

Cô phát hiện mình mang thai.

Tình huống bất ngờ này khiến cả người cô tay chân rối loạn, hoàn toàn không hiểu được nên làm gì với sinh mệnh nhỏ này? Càng không biết rốt cuộc có nên cho Nghiêm Hâm biết sự tồn tại của đứa bé này hay không, nhưng sau mấy ngày bình tĩnh, cô rất nhanh đã có quyết định.

Mặc dù cô và Nghiêm Hâm chia tay, nhưng đứa bé là vô tội, cô sẽ cố gắng nuôi đứa nhỏ trưởng thành.

Về phần Nghiêm Hâm . . . . . Nếu anh không biết có đứa bé này, vậy coi như không có chuyện gì đi!

Dù sao bây giờ cô và anh đã không có bất kỳ liên hệ nào, có, còn 3 triệu chưa trả.

May mắn cô nôn nghén cũng không coi là nghiêm trọng, mẹ Trần sẽ không để ý, tiếp tục cho cô ở tiệm thuê sách giúp một tay, nhưng đối với đại nam nhân Trần Duy Ninh này mà nói thì có chút khó khăn.

Anh chưa bao giờ tiếp xúc nhiều với phụ nữ mang thai, mặc dù trong trường học cũng có giáo viên nữ bụng to phề phề, nhưng dù sao giáo viên thể dục cũng không xuất hiện chung nhiều.

Trương Vận Như cùng anh và mẹ Trần ở cùng một chỗ, ngày ngày gặp mặt, cô còn có thể "biểu diễn" động tác nguy hiểm 3 đến 5 lần, anh thường sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, cảm giác phụ nữ có thai chỉ có thể dùng hai chữ hình dung -- yếu ớt, nhưng giá sách tiệm thuê sách lại phải làm đặc biệt cao, cho nên anh hết sức đem việc sắp xếp ôm đồm lên thân mình, chỉ sợ cô xảy ra bất trắc.

Giê tòm nhất là, Trương Vận Như là phụ nữ có thai không biết yên phận, trời sinh tính không thích gây ra phiền toái cho người khác, luôn khi anh đi làm hoặc không để ý mà leo lên leo xuống, khuyên mãi không nghe khiến anh rất nhức đầu.

"Nhỏ cái đầu em! Chẳng lẽ không ai nói cho em biết, đàn ông rất kiêng kỵ chữ "NHỎ" này sao?"

Trần Duy Ninh tròn mắt, gọn gàng đứng lên ghế chân cao, tay dài chân dài rất nhanh đem sách về vị trí cũ, sau đó từ trên ghế chân cao nhảy xuống.

"Là anh suy nghĩ nhiều quá đúng không?"

Vận Như khẽ vuốt ve bụng to, cô đi tới Cơ Long 3, 4 tháng rồi, bụng càng lúc càng lớn, gần đây bắt đầu có hiện tượng ngứa ngáy, cô xem trên sách viết nói là vì bắp thịt căng ra tạo thành. "Anh có đến trường lên lớp không?"

Cô thích cuộc sống hiện tại, mặc dù trong đêm khuya vẫn mơ nhớ lại người đàn ông không tin tưởng mình mà lệ rơi ướt gối, nhưng cô tin tưởng một ngày nào đó, những thứ này cũng sẽ trở thành quá khứ . . . . .

"Không có lớp, trong trường học cũng không có gì chuyện, làm gì?" Bởi vì trường không có việc gì, anh mới về giúp một tay.

"Em muốn đi bưu điện một chuyến, anh giúp em trông coi tiệm được không?"

Cô đi bưu điện gửi tiền cho Nghiêm Hâm, mặc dù mỗi tháng chỉ 5000 đồng, nhưng mỗi một khoản, cảm giác gánh nặng trên vai sẽ ít đi một chút, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn.

Chỉ vì sợ bị anh phát hiện mình ở Cơ Long, cho nên mỗi tháng Vận Như cũng sẽ nhờ một em trai giúp cô đem tiền đưa đến tiếp tân cao ốc Nghiêm Thị, làm phiên chuyển giao.

Công việc này chỗ tốt nhất chính là khi mẹ Trần hay Trần Duy Ninh ở trong tiệm, cô có thể "đào ngũ" chạy ra bưu cục một chút, mua mua đồ ăn vặt, thức uống gì đó, cực kì tự do.

"Có cần anh chờ em không?" Nhìn cô chăm chăm bụng cô, Trần Duy Ninh lại bắt đầu lo lắng.

"Không cần đâu! Cũng không phải xa lắm, hơn nữa mẹ Trần đi chợ, không thể để tiệm không ai trông." Cô nhả nhận từ chối ý tốt của Trần Duy Ninh.

"Được rồi, vậy em cẩn thận chút." Trần Duy Ninh dặn dò xong, xoay người đem sách sắp lại trên giá sách, sửa sang lại.

Trương Vận Như từ trong ngăn kéo quầy lấy ra ví tiền, đồng ý rồi rời cửa hàng, nhanh chóng đi về phía bưu điện, không chú ý tới có hai thiếu nữ đi lướt qua cô.

Một thiếu nữ trong đó thấy cô quay mặt lại thì kinh ngạc há hốc mồm, sau đó dùng tay che miệng mình.

Bạn học bên cạnh nhận ra cô sao? Tò mò hỏi thăm mấy câu khác nhau, thiếu nữ lắc đầu, nhìn bóng lưng từ từ đi xa của Trương Vận Như, nụ cười trên mặt từ từ mở rộng...

Cháu dâu đích tôn mất tích, Nghiêm gia chủ sự Trịnh Tổ Linh tất nhiên vô cùng tức giận, liên đới dính dáng đến sự ngu xuẩn của Lưu Thục Quyên năm đó, giận đến thiếu chút nữa bà tái phát bệnh tim.

Mà khi Lưu Thục Quyên biết, qua nhiều năm như vậy Trương Vận Như cũng không nói ra chuyện năm đó bị bà ép rồi đi, sinh lòng áy náy, ngày ngày lôi kéo Nghiêm Chấn Đông ra cửa tìm dâu, làm cho Nghiêm Chấn Đông cũng sốt ruột, chỗ vợ chạy khắp nơi, không biết có thể “không cẩn thận” mà “nhặt” nàng dâu về không.

Về phần Nghiêm Hâm, trừ thuê mấy người tìm bên ngoài, còn vận dụng quan hệ, điều tra tư liệu của cô ở Cục Thuế Vụ -- chỉ cần Vận Như có công việc, Cục Thuế Vụ sẽ có tài liệu thuế tịch của cô.

Nhưng không chỉ thám tử không có tin tức, ngay cả Cục Thuế Vụ cũng không có tư liệu của cô, bao gồm Ngụy Chí Hạo với Nhà Xuất Bản cũng không thể liên lạc được với cô, giống như cô đã biến mất khỏi thế gian, làm sao cũng không tìm được.

Nhưng không có đạo lý! Nếu như cô không có việc làm, làm sao phòng hành chính tổng hợp mỗi tháng đều nhận được cô ký tên, chỉ định giao cho anh 5000 đồng tiền mặt chứ?

Cô thật biết cách chế giễu, phải mộng chạy lấy người, không biết trốn đến đâu ung dung tự tại, tuyệt đối sẽ không biết sau khi cô rời khỏi, nhà họ Nghiêm lại xuất hiện chấn động lớn như vậy!

Thân thể Nghiêm Hâm cao lớn đứng trước màn che thủy tinh, một đôi mắt đen đẹp không chớp nhìn ngựa xe như nước phía dưới.

Bốn chữ “cái xác không hồn”, đa số mọi người chỉ biết qua sách hoặc từ điển, nhưng Nghiêm Hâm lại thực sự cảm nhận được, linh hồn và thể xác như bị tách rời hoàn toàn, đau khổ không thôi.

Trừ các trường bối không nói, cuộc sống của anh, nhìn như trước khi rời đi Trương Vận Như, không có thay đổi quá lớn, nhưng thật ra chỉ có mình anh biết, tất cả động tác chỉ là theo thói quen mà làm, chính anh cũng không có một chút cảm giác.

Trải qua mấy ngày nay, khắp nơi tìm không thấy cô đã làm tâm tư, sức lực anh quá mệt mỏi.

Mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, không có một âm thanh thì đầu ngón tay chạm vào không phải là thân thể mềm mại, ấm áp của cô, mà là phần giường lạnh lẽo làm cho anh cảm thấy hết sức lạnh lẽo và cô độc.

Trong nhà không còn bóng dáng xinh đẹp của cô trong từng góc nhỏ, không còn cô chăm sóc, chuẩn bị thỏa đáng quần áo cho anh đi làm, thậm chí, cả trái tim cũng trống trải theo.

Trong khoảng thời gian cô không có ở đây, anh thường không khỏi phập phồng không yên, buồn bực, khó chịu, trước kia còn tỉnh táo, hồ hững, dường như sau khi cô rời đi thì tan thành mây khói, trạng thái này hình như đã từng xảy ra mười năm trước, nhưng lần trở lại này hiển nhiên so mười năm trước càng nghiêm trọng hơn.

Phần 2

Tỷ lệ lo lắng nhớ tới cô càng ngày càng thường xuyên, đôi tay mềm mại kia, mái tóc đen mềm, dài mà mượt, dáng hình đầy đặn duyên dáng, còn có nụ cười mỉm thường bên môi, lần nữa hiện lên trong đầu óc mệt mỏi của anh.

Đáng sợ hơn là mỗi một khi nhớ lại dung nhan của cô, uất ức điên cuồng chiếm cứ lấy toàn bộ suy nghĩ anh, muốn vứt sang bên cũng không được, muốn yên ổn càng không xong.

Vì không tiếp tục để cô chiếm giữ đầu óc không còn sức không chế của mình, anh chỉ có thể không ngừng làm việc lại làm việc, làm mình bận đến không thể mệt mỏi hơn mới bằng lòng nghỉ ngơi.

Cuộc sống này anh còn phải chịu đựng bao lâu nữa?

Không có cô, một ngày dài như một năm, một chút ý nghĩa cũng không có. . . . .

"Nghiêm lão đại!"

Một đạo bóng dáng đẩy cửa, chạy xồng xộc vào, giọng nói lớn đến nỗi nhân viên ngoài cửa cũng tò mò xem thế nào.

"Tiểu Hoa? Sao em lại chạy tới công ty anh?"

Nha đầu này uống lộn thuốc sao? Nó phụ trách chuyện trong nhà, không có việc gì chạy đến công ty làm gì?

"Em thấy chị Trương rồi! em biết chị ấy ở đâu!" Tiểu Hoa khó nén hưng phấn, la ầm lên.

Gần đến kì thi, cô đến nhà bạn ở Cơ Long học bài, buổi trưa lúc đi ra ngoài ăn cơm lại có duyên thấy chị Trương từ tiệm thuê sách gần đó đi ra!

Vì xác nhận chị Trương làm việc ở đó, cô đặc biệt nhờ bạn học liên tục xác nhận rồi nhanh chóng ghi địa chỉ tiệm thuê sách, lập tức xông về Đài Bắc thông báo tin tức này cho Nghiêm Hâm.

Nghe vậy, anh hô hấp dừng lại, đột nhiên bước nhanh đi tới cửa đóng lại, nắm chặt tay cầm cửa, đốt ngón tay vì dùng sức mà xương hiện lên rất rõ.

"Nghiêm lão đại?"

Quái, sao một chút phản ứng cũng không có?

Không phải tìm người đến sắp phát điên rồi chứ? Dù gì cũng phải vui mừng, kinh ngạc chút chứ! Cho dù là giả bộ cũng được!

Tiểu Hoa nhìn chằm chằm bóng lưng anh đối mặt cánh cửa, hoàn toàn không đoán ra bây giờ anh đang nghĩ cái gì.

"Em . . . . . Xác định thật sự là cô ấy?" Nắm chặt tay cầm cửa, chưa từng buông ra, sức mạnh lớn nỗi tay cầm suýt méo.

Thật sự tìm được cô ấy rồi sao? Không phải anh nghe nhầm, cũng không phải là ảo giác sao? Trái tim của anh căng thẳng, đập thình thịch, nhưng lại vì quá mong đợi mà nhói đau.

Có thể là báo nhầm không, thật ra thì Tiểu Hoa nhận nhầm người? Hay chỉ là một lần nữa buộc anh nhìn thẳng vào sự thật mình đã mất đi cô?

Mong chờ mãnh liệt cùng bị quan không đề nén được đánh thẳng vào lý trí anh, anh hô hấp cũng không dám dùng sức, rất sợ lại tiếp nhận đã kích đau tận xương cốt.

"Nếu không thì sao?"

Tiểu Hoa nhú mày, thấy Nghiêm lão đại khác thường như thế, đột nhiên có một thích thú không tên, thoáng chốc nổi lên ý nghĩ xấu muốn chọc anh: "Nếu anh không tin em thì coi như em chưa nói!"

Ai bảo anh luôn chị Trương hiền lành chứ? Đáng đời!

Cô tiến lên đẩy anh ra, muốn mở cửa ra, bất ngờ bị anh dùng lực cầm cổ tay, đau đến thiếu chút nữa téth chới tai.

"Cô ấy ở đâu?"

Nghiêm Hâm hơi híp mắt, trong con ngươi hiện lên vẻ nguy hiểm.

Mặc kệ tin tức của Tiểu Hoa có đúng hay không, chỉ cần một chút khả năng, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Anh . . . không phải anh không tin em sao?"

Tỏn thò đó ~ Nghiêm lão đại đáng sợ như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Đừng chơi chữ với anh, Tiểu Hoa." Anh cắn chặt hàm răng, âm thanh bật ra giữa các kẽ răng.

"Nói – cho – anh – biết – cô - ấy - ở - đâu!"

Tiểu Hoa sợ choáng váng, vội vàng từ trong túi lấy ra địa chỉ tiệm thuê sách đưa cho Nghiêm lão đại, không quay đầu lại đã lao ra phòng làm việc, cả người xụi lơ trên sàn nhà văn phòng.

Mẹ ơi! Chị Trương thật đáng thương, vậy mà lại gả cho một ông chồng khủng bố như vậy!

Nếu không phải là cô còn có chút tín nhiệm với Nghiêm Hâm, tin anh sẽ không xuống tay ác độc với mình, nếu không nhất định sẽ dọa cô đến nước tiểu chảy ra luôn! Ô ~

Xe vừa dừng trước cửa tiệm thuê sách, Nghiêm Hâm còn không kịp xuống xe tìm người đã nhìn thấy Trương Vận Như ưỡn bụng to đi ra ngoài tiệm, thoáng chốc anh như bị điểm huyệt, không thể động đậy.

Bụng của cô làm sao vậy?

Cô rồi anh chỉ mới 3, 4 tháng, thế nhưng cô ăn vào bụng lại lòi ra thế sao, không phải quá khoa trương chứ?

Lúc anh chưa tỉnh hồn, một thân hình đàn ông to con đi theo phía sau cô ra khỏi tiệm thuê sách, đưa nước suối cùng khăn lông cho cô, Vận Như mỉm cười, mở miệng nói chuyện với người đàn ông kia.

Mặc dù anh ngồi trong xe, không nghe được cô và người đàn ông kia nói cái gì, nhưng trên mặt cô lại hiện ra nụ cười ngọt ngào chết người như vậy cũng đủ khiến dạ dày anh sôi trào ghen tức rồi!

Anh mới là chồng cô, anh mới là người đàn ông có tư cách sở hữu từng nụ cười, từng cái nhũm mày của cô, người đàn ông kia dựa vào cái gì có được nụ cười chỉ thuộc về riêng anh chứ?

Anh bị ghen tức làm cho u mê, xung động rút chìa khóa, chuẩn bị xuống xe tranh luận với người đàn ông kia thì động tác khẽ vuốt bụng của cô giống như một cái đánh mạnh mẽ, đánh cho đầu óc anh choáng váng.

Cô. . . . . Mang thai sao?

Anh nhớ vợ mấy người bạn trong lúc mang thai thường sẽ xuất hiện động tác này.

Cho nên không phải cô ăn mà mập ra, mà là mang thai?

Nghiêm Hâm tức giận nhăn lại mày, cô cũng chỉ rời anh đi mấy tháng ngắn ngủn, không chịu nổi cô đơn, nhanh chóng lỡ làm mang thai với thằng khác sao?

Cuối cùng cô đặt anh ở vị trí nào chứ?

Ném đơn ly hôn ra đó rồi vứt bỏ “chồng trước” sao?

Rất xin lỗi, anh còn chưa ký tên, cũng sẽ không ký tên, cho nên cô vẫn là vợ của Nghiêm Hâm anh, người vợ danh chính ngôn thuận!

Coi như cô mang thai con người khác thì sao, chuyện này có thể thảo luận sau, tóm lại, ghen tức mãnh liệt cùng tức giận che mờ mắt anh, anh tức giận mở cửa xuống xe, đứng dưới ánh mặt trời, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

Vận Như không phát hiện bóng dáng anh, ngược lại Trần Duy Ninh đứng đối diện cô chú ý tới.

Trần Duy Ninh lén dò xét người đàn ông cao lớn trước mắt, nghĩ thầm người này ăn mặc xa hoa, khí chất sang trọng, nhìn cũng biết giá trị con người không hề tầm thường . . .

"Anh đang nhìn cái gì?"

Trương Vận Như phát hiện Trần Duy Ninh nhìn lơ đãng, tò mò nhìn theo tầm mắt anh, khi thấy bóng người dần dần đến gần, cô hít sâu một hơi.

"Em làm gì vậy? Mặt trời như vậy còn lạnh sao?" Trần Duy Ninh thấy phản ứng của cô, buồn cười trêu nói.

"Cô ấy không lạnh mà là nhìn thấy tôi tới."

Trần Duy Ninh không khỏi hỏi: "A, anh là ai?"

"Nghiêm Hâm, chồng của Vận Như." Nghiêm Hâm tự nhiên nói lên tên họ và thân phận của mình.

Phần 3

"A, anh chính là người chồng không chịu trách nhiệm của Vận Như?" Trần Duy Ninh khẽ nhủ thầm, trong lời nói đầy ý khiêu khích, không thấy chút sợ hãi: "Xin chào, tôi là Trần Duy Ninh, bạn tốt của Vận Như."

Nghe vậy, Nghiêm Hâm hung hăng nheo lại mắt.

Cô đều nói với người ngoài như vậy sao? Người chồng không chịu trách nhiệm?

Rất tốt, trời đánh thật tốt!

Đúng vậy, anh thừa nhận anh là người chồng không có trách nhiệm, nhưng cô thì có sao?

Bỏ mình anh ở nhà, ở Cơ Long cùng một thằng đàn ông ngang tàng, như vậy coi như có trách nhiệm sao?

Ghê tởm hơn chính là còn mang thai, muốn người chồng như anh phải cư xử như thế nào?

"Cái anh gào rống này, không phải là tôi thích nói, anh để mặc vợ mình lớn bụng lưu lạc ở bên ngoài thì tính là cái dạng đàn ông gì?"

Đề mặc vợ mình lớn bụng lưu lạc ở bên ngoài?

Những lời này có ý gì?

Nghiêm Hâm hoàn toàn ngây người ra, là trình độ tiếng Trung của anh quá kém, hay là người đàn ông này có ý nói, đứa nhỏ trong bụng Vận Như thật ra là của anh?!

Anh mắt hồn ngòi trong phòng Vận Như, cho đến bây giờ vẫn không rõ lời Trần Duy Ninh nói có ý gì, cả người đứng ở đó.

"Làm sao anh tìm được chỗ này?" Vận Như rót ly nước đưa anh, không hiểu làm sao anh sẽ tìm được nơi mình dừng chân.

"Tiểu Hoa. . . . . Là Tiểu Hoa vô tình gặp em, đến công ty nói với anh."

Nghe giọng nói của cô, cuối cùng anh phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp khiến anh ngày nhớ đêm mong, trong lòng mênh mông không thôi.

Tất cả nhớ nhưng, không cam lòng, giờ phút này nhìn thấy cô toàn bộ đều được cứu vớt, cho đến bây giờ anh mới biết, chỉ cần có thể nhìn thấy cô, chạm vào cô, cái gì cũng không quan trọng.

"Vậy sao? Em không để ý tới em ấy. . . . ." Vận Như suy nghĩ một chút, thật đúng là không chú ý Tiểu Hoa có từng đến tiệm mượn sách hay không.

Chỉ là không ngờ Nghiêm Hâm thật sự tìm đến cô, thay vì nói là cảm xúc xúc động, chẳng bằng nói mình thật ra rất vui vẻ khi có thể nhìn thấy anh.

Nhưng vì sao anh đến đây? Bây giờ hai người đã không còn quan hệ, huống chi anh còn hoài nghi mình cùng anh Ngụy không trong sạch, đã như vậy, tội gì còn phải đi chuyển này chứ?

"Những thứ kia đều không quan trọng, quan trọng là theo anh về nhà!" Anh cầm tay cô, nghiêm túc nói.

Anh cũng không chịu được nữa cuộc sống không có cô bên cạnh, bây giờ chỉ muốn nhanh nhanh mang cô về nhà, đền bù tất cả những gì nhà họ Nghiêm thiếu cô, dĩ nhiên, cũng sẽ càng yêu cô chân thành hơn, chỉ hy vọng cô có thể mau về bên cạnh anh, trở lại nhà của hai người bọn họ.

"Anh đừng như vậy!"

Cô có chút sợ hãi, muốn hất tay anh ra: "Chúng ta đã ly hôn, không nên lồi lõm kéo kéo như vậy."

"Ai nói! Em chính là vợ anh."

Thấy cô không cảm kích, nói gì anh đều không buông tay: "Chúng ta căn bản không có ly hôn! Em chính là vợ của anh."

"Anh. . . . . Anh đừng nói lung tung, em đã ký tên rồi."

Cô không dám tin tưởng mở lớn hai mắt, làm sao bọn họ có thể vẫn còn là vợ chồng chứ? Cô rõ ràng đã để lại đơn ly hôn rồi, làm sao có thể đến bây giờ còn chưa ly hôn xong chứ?

"Em không biết sao? Bây giờ nhà nước đã sửa lệnh lại rồi, nhất định phải hai vợ chồng đến Cục Dân Chính làm thủ tục mới có thể ly hôn, cho nên chúng ta vẫn là vợ chồng." Huống chi anh căn bản không muốn ký tên! Nghiêm Hâm chờ tính giải thích.

"Hả? Sao có thể như vậy?"

Cô tròn tròn mắt, đôi lúc nào sao cô không biết vậy?

"Vốn chính là như vậy!"

Bộ dạng ngây ngốc của cô cuối cùng cũng làm anh lộ ra nụ cười mỉm đầu tiên trong ngày.

Vận Như nín thở, nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của anh, không khỏi tức giận lên.

Anh cười cô không chú ý thời sự mới gây ra truyện cười như vậy sao? Coi như cô đàn đi, vậy cô đi với anh đến Cục Dân Chính là được chứ gì?

"Được, anh chờ em chút, chúng ta đi đến Cục Dân Chính." Lần này nhất định phải mang giấy chứng nhận về, tránh cho người nào đó chê cười.

Anh vừa nghe, nụ cười nhanh chóng đông cứng lại, lập tức sừng mặt lên. "Không đi."

Sao cô có thể không quan tâm như vậy?

Cô cứ vội vã như vậy muốn phui sạch quan hệ với anh sao?

Lời nói dứt khoát như vậy, không thể nghi ngờ chính là cầm con dao đâm vào trái tim không thể chịu nổi tàn phá của anh, anh khẽ cắn răng, nói gì cũng không chịu đồng ý.

"Tại sao?"

Cô hoài nghi rốt cuộc anh có biết mình quyết định cái gì hay không? "Không tin em lại không ly hôn với em, anh thật rất kỳ quái đó!"

"Em đã mang thai con anh, còn dám hỏi anh vì sao?" Anh vừa giận vừa hờn gầm nhẹ.

Cho đến bây giờ anh mới hiểu được, từ đầu đến cuối Vận Như không có người khác, vẫn luôn chỉ có một người đàn ông là anh, duy nhất anh.

Những người đàn ông lượn lờ bên người cô tất cả đều tham muốn mãnh liệt giữ lấy sắc đẹp của cô, bây giờ suy nghĩ lại thật đúng là ngu xuẩn, mình thiếu chút nữa lại vì những kẻ địch kia mà mất đi cô.

Nếu như trong lòng cô không có anh, sẽ không xa anh mười năm mà thủ trình cho anh. . . . . Mặc dù cô không nói ra, nhưng anh tin tưởng vậy.

"Thì ra là anh vì con mà tới." Ánh mắt của cô ảm đạm, coi như thấy rõ ý đồ của anh.

Nếu như không có đứa nhỏ, anh sẽ không đến đây tìm cô, càng sẽ không chịu không đi làm thủ tục ly hôn?

Sự chua xót không nói nên lời từ dưới đáy lòng tràn ra, mùi vị kia. . . . . Thật đau khổ thật đau khổ. . . . .

"Không phải!"

Nghiêm Hâm tức muốn ngất, vừa nóng vừa giận, giận cô không hiểu trái tim mình, như vậy so với giết anh còn đau đớn hơn. "Là vì em, em so với ngu ngốc còn đàn hơn!"

". . . . . Anh làm gì mà mắng người khác?" Cô nháy mắt mấy cái, như cũ không hiểu ý anh.

"Bởi vì em đàn đến không có thuốc chữa!"

Anh đứng lên, phiền não, ở trong phòng không coi là lớn đi tới đi lui. "Người một nhà có lời gì không thể nói? Chịu uất ức tại sao không nói? Ngay từ lúc mười năm trước em nên nói cho anh biết."

Trương Vận Như chấn động, lao đảo đi lui một bước, cũng may học tử sau lưng ngăn thân thể cô lại mới không đặt móng ngã ngồi xuống đất.

"Anh. . . . . Em không biết anh đang nói cái gì."

Mặt cô trắng bệch, cô cúi đầu, chột dạ quay mặt.

Phần 4

"Cho đến bây giờ em còn gạt anh? Mẹ cũng đã chính miệng thừa nhận rồi!" Anh tiến lên cầm vai cô, có chút kích động nói.

Trương Vận Như kinh ngạc, mờ to mắt, hai chân không khỏi mềm nhũn.

Cho dù cô nghĩ như thế nào, cũng không tin Lưu Thục Quyên kiêu ngạo sẽ tự thừa nhận trước mặt người nhà chuyện xấu mình làm.

Nghiêm Hâm nhìn vẻ mặt luống cuống của cô, rốt cuộc khó nhịn mà ôm cô vào ngực ...

Trời! Anh nhớ người phụ nữ này biết bao nhiêu! Thiếu chút nữa anh sẽ phải mất đi cô!

"Bà nội vì chuyện này nổi giận rất lớn, mẹ cũng thừa nhận sai lầm rồi, bây giờ lôi kéo ba đến trung nam bộ, đến một chỗ sẽ cảm hình em giữ người hỏi, nói không tìm được em tuyệt không về."

Anh nhẹ giọng tự thuật chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, cố gắng duy trì giọng nói bình thản để tránh hù cô cùng đứa bé. "Em nhẫn tâm nhìn hai lão già có nhà không thể về sao? Cùng anh về nhà, được không?" Anh dịu dàng khuyên nhủ.

Cô không lòng dạ sắt đá như vậy, đã cảm nhận được sự hối hận của mẹ chồng, cũng được biết trường bối chung quanh vì cô mà bốn ba khắp nơi, thành thật mà nói thật rất không nhẫn tâm, nhưng, mình dễ dàng thỏa hiệp như vậy sao?

Hôn nhân là chuyện cả đời, mới đầu vì anh thay mình giải vây, cô coi trọng cam kết thành vợ của anh, bây giờ lại muốn vì sự vất vả của ba mẹ chồng mà quay về sao? Chẳng lẽ nhân duyên đời này của cô cũng chỉ có thể vì hoàn thành hi vọng người khác?

Không, cho dù đây là số mệnh cuộc đời đã định cho cô, cô cũng tuyệt không thỏa hiệp.

Cô hít hít mũi, đứng vững bước chân, chậm chạp lại kiên định đẩy anh ra.

"Vận Như?"

Cảm giác cô lại muốn từ trong tay chạy đi, anh không tự chủ được bắt cánh tay cô không thả.

"Nếu như anh cần đứa bé, sinh xong em sẽ đưa đến bên cạnh anh." Cô cúi đầu, cặp mắt ửng hồng nhìn chăm chăm vào bàn tay to anh đang nắm chặt tay mình.

Trong mấy giây ngắn ngủn ở đây, cô đã nghĩ kĩ, đứa bé ở lớn lên ở gia đình họ Nghiêm sung túc, có được tình yêu thương cùng tài lực tuyệt đối so với ở bên người cô tốt hơn rất rất nhiều, mặc dù không muốn, nhưng vì đứa nhỏ, cô vẫn sẽ giao con cho anh.

Về phần cô, cứ như vậy đi, đời này cũng không muốn đung vào tình yêu nữa. . . . .

"Em ở đây nói chuyện hoang đường gì vậy?"

Anh không dám tin gầm nhẹ một tiếng, trong lòng nhói đau sắp chết. "Đứa nhỏ cần mẹ, sao em có thể ném nó cho anh chứ?"

"Vì đứa nhỏ miễn cưỡng cột hai người vào một chỗ là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời."

Cô nén nước mắt, kéo tay anh đang cầm tay mình ra.

"Em . . . . ."

Trong nháy mắt khi tay anh bị cô kéo ra, Nghiêm Hâm cảm giác trái tim mình đang dần dần sụp đổ. "Em thật sự không cần anh nữa sao?"

Là anh quá tự tin cũng quá khinh thường tầm quan trọng của Vận Như mới có thể tàn nhẫn tổn thương cô, xem nhẹ cô, hôm nay chuyện thành ra thế này còn có thể trách ai được?

Chỉ có thể trách mình quá ngu xuẩn, chậm chạp đến nỗi mất đi cô mới biết cô đã xâm nhập tứ chi mình, mặc dù chỉ là chia lìa ngắn ngủi đều làm anh cảm thấy cõi lòng tan nát.

"Không đúng, là anh không quan tâm em."

Cô lắc đầu, không có chú ý tới đáy mắt anh tràn đầy đau đớn. "Nếu không phải bà nội bức hôn, anh sẽ không lấy em, nếu anh thật lòng cần em, sẽ không động một chút là hoài nghi em."

"Không, coi như bà nội không có bức hôn, anh vẫn sẽ lấy em." Anh chán nản gầm nhẹ nói: "Anh chưa bao giờ nghĩ tới không cần em."

"Em cái gì cũng không có, anh cần cái gì?" Cô cười khổ. "Mẹ chồng nói không sai, cái gì em cũng không thể cho anh, anh vẫn nên đi tìm đối tượng thích hợp với mình đi, em chúc phúc anh."

"Đi chúc phúc hán đi!"

Khó mà kiềm chế sợ hãi không thể ngăn cản, anh nổi nóng kéo cô vào trong ngực, động tác mặc dù thô lỗ lại tránh không thương tổn đến bụng của cô. "Anh muốn em trả lại cho anh tình yêu chệch đường ray mười năm trước, muốn em trả lại anh hạnh phúc thật ra thuộc về anh, đó là em thiếu nợ anh! Anh muốn em một lần trả lại toàn bộ cho anh!"

Trương Vận Như ngây người ra, cô từ từ cảm giác anh run rẩy, giọng nói vỡ vụn của anh, người đàn ông kiên cường như sắt thép trong lòng cô, thế nhưng ôm cô phát run?

Đây là tình huống gì?

Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ là cô nhìn lầm, chẳng lẽ anh cũng giống như bản thân, chưa từng dùng quan tâm đối phương?

"Nghiêm Hâm?"

Trái tim bị thương của anh run rẩy được trấn an, tim cô căng thẳng, vỗ nhẹ lưng anh.

"Không buông! Anh tuyệt đối sẽ không buông em ra nữa!"

Anh ôm thật chặt, giống như như vậy mới có thể chứng minh cô ở trong lòng mình, chưa bao giờ từng xa rời anh vậy. "Em đừng hòng vứt con cho anh, một mình vui vẻ tự do tự tại."

Tính trẻ con oán trách khiến cô thiếu chút nữa bật cười, nhưng trong đầu có quá nhiều nghi ngờ cần làm rõ, cô rúc vào ngực anh, tay nhỏ không ngừng khẽ vuốt lưng anh.

"Mười năm trước là mẹ chồng muốn em rời khỏi anh, em cũng không có nợ anh cái gì." Cô thủ thi, khóe miệng lại không tự chủ được nâng lên.

"Có, em nợ anh một cơ hội nói rõ ràng, năm đó em không nên không nói lời nào đã bỏ đi."

Nghiêm Hâm dùng sức hấp thụ hương thơm trên người cô, nói gì cũng không buông cô ra chút nào. "Tự em chặt đứt tình yêu của chúng ta, đó là em thiếu nợ anh."

"Em không thể để anh vì em mà mâu thuẫn với mẹ."

Đúng, là cô ích kỷ, nhưng cô chỉ là không muốn làm khó anh thôi.

"Dù vấn đề gì đều có phương pháp giải quyết, em không nên chuyên quyền độc đoán vậy."

Cảm thấy thái độ cô mềm hoá, anh nhìn hốc mắt đầy nước của Vận Như, đau lòng vì cô lau đi nước mắt. "Ba nói em phúc hậu, nhưng đối với anh mà nói cũng rất tàn nhẫn."

Cô trừng mắt nhìn, không ngờ ba chồng sẽ nói giúp cô.

"Được, chuyện kia coi như em không đứng."

Hít một hơi, cô không hề trốn tránh mà nhìn thẳng mắt anh. "Nhưng anh rất rõ ràng, vấn đề lớn nhất của hôn nhân chúng ta là anh không tin tưởng em, em cho là em cũng không nợ anh cái gì."

"Đó là vì anh ghen." Anh không hề nửa che giấu tình cảm chôn sâu của mình, coi như nói ra sẽ bị cô cười cả đời, anh cũng đồng ý. "Nhớ em lấy ra lý do qua loa tặc trách của anh không? Em nói em yêu một người đàn ông khác mới có thể chọn rồi bỏ anh, cho nên Ngụy Chí Hạo vừa xuất hiện, anh không cách nào không xem anh ta là tình địch, anh sợ chuyện xưa tái diễn, anh thật sự sợ!"

". . . . . Nhưng là, rõ ràng là bà nội buộc anh kết hôn anh mới lấy em đó!" Cô bịt mím môi, trong lòng bất bình nói.

"Mười năm trước nếu chúng ta không tách ra, nói không chừng không cần chờ bà nội ép anh, chúng ta đã sớm kết hôn." Trì không nhịn được cười khẽ một tiếng.

"Nói nhảm, em mới không tin anh có biện pháp giải quyết thành kiến của mẹ chồng đối với em." Cô bĩu môi kháng nghị.

"Mẹ chồng à. . . . . Mặc dù mẹ có thành kiến với em, nhưng em vẫn tôn kính bà như mẹ ruột, anh tin mẹ sẽ hiểu." Anh yêu lòng dạ lương thiện và khoan dung của cô, làm sao có thể chịu buông tay?

"Á. . . . . Mẹ chồng trước." Cô không tự chủ đỏ mặt, dám thêm chữ "Trước" vào.

"Này này này, là anh nói đó nha, nhưng em không có đồng ý." Trái tim như thêm chút ngọt ngào, nhưng cô vẫn không chịu tha thứ anh.

Anh toàn thân cứng đờ, thoáng chốc lại đề phòng.

"Anh không ký tên cũng không giải quyết, xem em làm gì anh."

Không sao, anh còn có chiêu ăn vạ này, dù sao giấy kết hôn trên tay anh, quyền quyết định cũng ở trên tay anh, xem cô làm thế nào đây.

". . . . . Anh thật vô lại?" Cô tức giận, hung ác trừng mắt nhìn anh.

"Đúng, anh chính là vô lại, chính là muốn em vĩnh viễn làm bà xã của anh, như thế nào?" Anh hào phóng thừa nhận, không chút dè dặt nào.

Cô tức giận thở gấp, ngực bởi vì hơi thở chuyển đổi phập phồng.

"Ai, phụ nữ có thai tâm trạng không nên xúc động, nếu không đứa bé cũng sẽ bị ảnh hưởng." Nghiêm Hâm thấy thế, vội vàng lời cô ngồi xuống bên giường, bất kỳ bên nào khó chịu anh đều không bỏ được.

"Em không muốn chỉ vì hoàn thành hôn nhân." Cô vừa mới ngồi vững vàng đã nói.

"Hả? Có ý gì?" Khá sâu xa, anh nghe không hiểu.

Phần 5

"Em rất xin lỗi để bố mẹ chồng bốn ba, nhưng nếu vì lý do này muốn em tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này, thứ cho em không có cách phối hợp."

Được, coi như tất cả đều là cô thiếu anh, cô cũng không có cách tiếp tục lừa dối trái tim mình nữa, đã quá giới hạn thấp nhất của bản thân để phối hợp rồi.

Cho dù cô vẫn còn yêu anh, vẫn là không làm được.

Nghiêm Hâm kinh ngạc mở rộng miệng, thật lâu không nói ra lời.

"Anh nói nhiều như vậy, em còn không hiểu ý anh?" Qua một lúc lâu, rốt cuộc anh tìm về năng lực nói chuyện, vừa bực mình vừa buồn cười cúi đầu nhìn cô.

"Hiểu, anh nói bà nội nổi giận, ba mẹ chồng tìm em khắp nơi, còn chưa ly hôn xong, không sai chứ." Cô đếm đầu ngón tay đáp lại.

". . . . . Lỗi tai của em chạy đi đâu rồi?" Nghiêm Hâm không nói được gì, cô thể nhưng hoàn toàn nghe không ra tình yêu nồng nhiệt của anh?!

"Ồ đây nè!" Cô vô tội vén tóc ra sau tai, lộ ra vành tai đáng yêu.

"Anh thật sự sẽ bị em làm tức chết mất!" Nhìn chăm chăm lỗi tai cô, đột nhiên anh thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài.

"Đừng nha, đây là nhà mẹ Trần, muốn tức anh về nhà mà tức, đừng ở đây gây chuyện." Cô thật vô tội nháy mắt mấy cái cảnh cáo nói.

Nghiêm Hâm hít sâu một hơi, cố gắng đè nén xuống xúc động muốn bóp chết cô, trầm giọng nói: "Anh chỉ nói một lần, em cẩn thận nghe kỹ cho anh."

"Hả?" Bên cô qua mặt, nhận thức thẳng mà nghiêm túc nhìn anh.

"Anh cưới em, không phải bởi vì đến tuổi, cũng không phải vì bà nội ép mới cưới em, từ đầu đến cuối, anh cưới em chỉ có một lý do . . ." Anh càng nói, sắc mặt càng ngày càng hồng, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ. "Anh vẫn chưa từng quên em, anh yêu em."

Đó là chân lý anh tồn 3, 4 tháng mới lĩnh ngộ được, đầy đọa đau đớn như vậy một đời trải nghiệm một lần là quá nhiều rồi, đừng ác độc chinh anh như vậy nữa.

". . . . Anh có thể lớn tiếng một chút không? Em không nghe rõ." Cô dùng hai giây, cuối cùng cho anh một "lời bình".

"Em không nghe rõ?!"

Nghiêm Hâm kinh ngạc mở to hai mắt, anh thật vất vả mới tỏ tình, thế nhưng cô không nghe rõ?! Anh không nhận được cất cao âm lượng la ầm lên.

"Ừ, âm lượng này không khác mấy, mới vừa rồi anh nói quá nhỏ, em thật sự không nghe rõ." Cô thật vô tội giải thích.

"Anh thật vất vả mới lấy dũng khí nói ra khỏi miệng, em dám nói không nghe rõ ràng?!" Anh sắp phát điên rồi, dùng sức ôm lấy mặt cô, không dám tin gằm nhẹ.

Anh không có nói láo, mặc dù lòng đầy nhiệt tình, nhưng lời ngon tiếng ngọt luôn không phải là sở trường của anh, nói buồn nôn nghe ghê tởm, nhưng vì để cô an tâm, anh lấy hết dũng khí cả đời mới dũng cảm tỏ tình, không ngờ cô dĩ nhiên nghe xong bỏ ngoài tai?

Cô thật đáng chết!

"Thình thoảng ừ @#. . . . ." Bởi vì gương mặt bị dùng sức ép, cô nói nghe không rõ.

"Cái quỷ gì?" Anh nghe không hiểu mới là chuyện lạ!

Cô tròn mắt, dùng sức vuốt ve bàn tay của anh, ảo não thuật lại một lần. "Em thật sự không nghe thấy! Anh ép mặt em muốn em nói thế nào? Còn cái gì quỷ chứ!"

"Em lớn tiếng như vậy làm gì?"

Hử! Anh mới là người chịu uất ức, cô lại còn không có lương tâm mà nạt nộ anh?

"Là tự anh nói không rõ ràng, còn lớn tiếng trách em sao?" Nợ trước chưa giải, thù mới lại kết.

"Anh nói rất rõ ràng, hơn nữa em không thể dịu dàng với anh chút sao?"

Đáng chết! Xem ra thời gian trước, cuộc sống hôn nhân gây cho cô quá nhiều áp lực, bây giờ khôi phục lại bản tính, bắt đầu lớn tiếng với anh sao? Anh thật đáng thương đó!

"Khi em dịu dàng chính là như vậy!" Tức chết đi được, rốt cuộc anh có muốn nói rõ ràng không?

"Anh nói anh yêu em!"

Nghiêm Hâm kích động, bằng bất cứ giá nào, không dùng đến não bật thốt lên.

Ba cái chữ kia giống như câu thần chú, trấn áp toàn bộ bất mãn của Trương Vận Như, thành công khiến cô im lặng.

"Không ai có thể bắt anh làm chuyện anh không muốn, nếu anh không yêu em, cho dù bà nội lấy lại quyền thừa kế, anh cũng sẽ không cưới em."

Nhìn cô như mất hồn, đột nhiên anh cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ những lời này có uy lực lớn như vậy, xem ra sau này phải nói nhiều . . . . .

"Bà xã, anh yêu em."

Viễn mắt Trương Vận Như chứa đầy nước mắt cảm động, đợi mười năm, rốt cuộc cô cũng đợi được anh nói yêu, cuộc đời này không còn tiếc nuối rồi.....

"Ông xã, em cũng yêu anh."

~~~~ HẾT TRUYỆN ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kết thúc

Mấy năm sau

Ba người phụ nữ bụng to phề phề, mặc bikini chói mắt nhàn nhả ngồi trên ghế dọc bãi biển, bên bờ biển xinh đẹp xếp thành một hàng, mỗi cái bụng lộ ra ngoài đều không khác đùa hầu là bao, xem ra cực kỳ hùng vĩ.

Trong làn nước biển trong xanh, ba người đàn ông to lớn khăn trương đi theo ba củ cái đồ. . . . . Không, ba đứa trẻ đi động, rất sợ sợ ý một chút thì mấy củ cái đồ này sẽ “mất” trong nước biển.

Tiếng cười non nớt cùng tiếng thét chói tai của bọn nhỏ, từ trong làn nước truyền ra, kèm theo tiếng nguyên rủa và kêu rên của đàn ông làm ba cô gái bên bờ liên tiếp bật cười.

"Cố gắng lên ông xã, con trai của anh sắp bơi nhanh hơn anh rồi!" Cô nàng bikini số 1 Cao Mỹ Hà quơ khăn lông trên tay, động viên tinh thần ông xã Nhiếp Quân và con trai Nhiếp Dương.

"Nó bơi qua anh? Anh là đang bảo vệ con, em có hiểu không?" Nhiếp Quân thiếu chút nữa không có bị nước biển làm sặc, bất bình quay đầu lại kháng nghị.

"Hiểu hiểu hiểu, ông xã tuyệt nhất!" Cao Mỹ Hà không quên thân mật ca ngợi ông xã.

"Ông xã, quần bơi Mục Tiểu Vân sắp tụt rồi, anh nhớ giúp con kéo lên nha!" Cô nàng bikini số 2 Giang Mạnh Phi gọi anh chồng Mục Phong, muốn anh kéo quần lót con trai Mục Vân lên.

"Nhỏ như vậy mặc quần bơi cái gì? Không cần thiết."

Mục Phong cười nhạo, xấu xa kéo quần bơi con trai xuống dưới, lộ ra cái mông tròn: "Nhìn nè, cái mông này có bao nhiêu xinh đẹp chứ, lớn lên phải điện giật chết một đám con gái."

"Đứng đắn một chút có được không? Anh đủ rồi đó nha!" Giang Mạnh Phi khó xử, không nhịn được cười ha ha.

Cô nàng bikini số 3 Trương Vận Như còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy một người đàn ông dặt tay một bé gái xinh xắn, một tay kéo quần bơi, cực kỳ tức giận đi lên bờ.

"Sao vậy ông xã? La La lại gây họa sao?" Vận Như nháy mắt mấy cái, đưa tay đón lấy con gái ông xã Nghiêm Hâm “ném qua”.

"Tiểu quỷ đáng chết, thật không nên gọi nó là Nghiêm La!" Nghiêm Hâm không nhịn được khề nguyên rủa nói: "Nó thiếu chút nữa kéo quần bơi anh xuống, bỏ lên đầu anh, quả thực là phá anh mà."

Nha đầu kia căn bản không phải đùa nhóc ngây thơ, mà là Diêm La tới đầu thai, luôn lấy việc bắt nạt ba mình làm niềm vui.

"Phụt ~ Không biết là ai nói tên Nghiêm La tương đối có khí thế? Bây giờ hối hận thì đã muộn rồi!" Cao Mỹ Hà phì cười, cười anh từ làm tự chịu.

"Cười cái gì mà cười? Khoe răng trắng đó hả?" Nghiêm Hâm tức giận ngồi xuống bên cạnh bà xã, ảo não vỗ mông con gái, trong mắt lại tràn đầy tình thương của người cha.

"Đúng vậy, bà xã em nếu đi thi tuyển Hoàng Hậu răng đẹp nhất định đứng nhất." Nhiếp Quân đi lên bờ theo, bé củ cái Nhiếp Dương nhảy nhót đi phía sau.

"Chánh chọe! Bà xã anh mới nhất, nhìn cái bụng tròn của cô ấy kia, nhất định sẽ giúp anh sinh một bé gái đáng yêu." Mục Phong là người cuối cùng lên

bờ, ôm con trai Mộc Vân giống anh như khuôn mẫu in ra nói.

"Đứng đứng đứng, tuyền người đẹp thì vợ các cậu đứng nhất." Nghiêm Hâm tức giận lâu bầu, sau đó hà hê nhếch môi. "Chỉ là vì vợ anh không có tham gia, hahaha ~"

"Mẹ nó! Anh không buồn nôn à?"

"Này! Nói sướng miệng vậy có sáng khoái không?"

Nhiếp Quân cùng Mộc Phong ném con trai cho bà xã, ba tên đàn ông to xác giống như ba đứa trẻ ở trên bờ cát đuổi nhau khiến bọn nhỏ hưng phấn hét chói tai.

"Thật là, đã làm ba rồi mà tính tình còn trẻ con vậy." Cao Mỹ Hà vuốt bụng, đột nhiên cảm thấy cái bụng đông cứng lại. "Á. . . . ."

"Sao vậy?" Nghe Mỹ Hà thờ gấp, Mạnh Phi quan tâm tới gần, vô ý cái khế động, bụng mãnh liệt co rút. "Aaa . . . . ."

"Sao vậy? Muốn sinh sao?"

Vừa thấy hai vị thiếu phụ sắc mặt không đúng, Vận Như đang chuẩn bị đứng dậy nhìn, không ngờ eo đột nhiên tê dại, không nhịn được kêu lên theo. "Ai ôi . . . . ."

"Mẹ?"

"Mẹ?"

"Mẹ?" Mấy bé củ cải vốn còn hưng phấn xem trò vui thấy mẹ mình mặt biến sắc, mọi người khản trương lên, giống như hợp âm hô lên.

"Mộc Phong trời đánh, bụng em đau quá!"

"Nhiếp Quân, hình như em sắp sinh . . . . ."

"Ông xã, em cũng vậy. . . . . A aaaaa ~"

Ba tiểu quý cùng nhau hợp âm, ba người phụ nữ thay nhau cất giọng ca vàng, nhất thời khiến ba người đàn ông ở trên bờ cát luống cuống tay chân, lăn một vòng xông về phía bà xã mình.

"Không phải các người, cùng nhau đó chứ?" Nhiếp Quân hét hoảng kêu gào.

"Rất có ăn ý. . . . ." Mí mắt Nghiêm Hâm nhảy dựng lên.

"Tồn thọ đó! Phải nhớ kĩ về phải xem bói mới được!" Mộc Phong vừa hưng phấn vừa khản trương hét.

". . . . . Bói cái đầu anh á! Em đi gọi xe cứu thương tới." Nhiếp Quân tức giận thề anh một cái gõ đầu.

"Hít sâu, ba người đều hít sâu!" Nghiêm Hâm ngay cả liếc mắt cũng lười, vội vàng hướng dẫn ba sản phụ hô hấp đều để giảm đau đớn.

"Vậy. . . . . Em thì sao?"

Kỳ lạ! Hai anh em kia đều có chuyện làm, vậy đại gia Mộc Phong anh phải làm gì?

"Em phụ trách chăm sóc tốt ba đứa nhỏ đi!"

"Một sợi lông anh cũng không cho phép thiếu, nếu không coi chừng em lột da anh!"

"Nhớ. . . . . kéo quần bơi con trai lên. . . . ."

Ba sản phụ xinh đẹp cùng nhau gào thét, đến nỗi Mộc Phong đầu óc choáng váng, buồn bã tập hợp ba tiểu quý - tập trung quản lý, một đứa không cho phép chạy nhảy!

Trên bờ biển của hòn đảo xinh đẹp thoáng chốc bận rộn hẳn lên, đàn ông, phụ nữ, trẻ con, người người xôn xao không dứt, kèm theo tiếng gào khóc của phụ nữ, tiếng trấn an của đàn ông cùng tiếng kinh hô của lũ trẻ, náo nhiệt đến nỗi ngay cả nước biển cũng muốn sôi trào!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đại Sự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

